

Vatikán

Obsah

1. díl

Osoby a obsazení	7
Úvod	8
Švýcarsko a šéf CIA Allen Dulles	11
James Angleton: Člen OSS (předchůdkyně CIA)	13
Princ Junio Valerio Borghese	14
Konference ve Fort Hunt	15
Formování stínové vlády a peníze	16
Paul Helliwell: CIA, mafie a drogy	17
Krycí letecká společnost CIA	19
Drogy pro černošské komunity	20
Charles Luciano a Meyer Lansky: CIA a sicilská mafie	21
Heroin a děvky	22
Jak dostat Luciana z basy?	24
Operace Husky: US army, welcome in Sicilia	25
Válka skončila. A co teď?	27
Hurá na Kubu!	28
CIA na scéně	29
Jak financovat CIA? Drogy do Harlemu!	31
Červený poplach v Itálii	33
Vatikánská banka	35
Krycí stezky	37
Závěr	40

2. díl

Osoby a obsazení	43
Úvod	44
CIA, drogy a černé peníze přes vatikánskou banku	45
Masakry CIA před italskými volbami	47
Vatikánská eskadra smrti	48
Další katolické banky	49
Maltézští rytíři	50

Korsická mafie do party: Více drog, více peněz!	52
Turecká cesta	54
Jihovýchodní asijská cesta a zpravodajská subkultura	55
Strategický Saigon	57
Falešné zprávy a kontrola médií	58
Katolické spojení	59
Michele Sindona: Mafie a Vatikán	60
Katolické Gladio	61
Zednářské lóže a mafie	62
Zmanipulované konkláve	64
Zednářská lóže Propaganda Due	65
Konference v Apalachinu a zátah na mafii	67
Vzestup Michele Sindony	69
Další nová banka	71
Spojení do Chicaga	72
Králové peněz, drogy a papežský problém	74
Pečet spojení Vatikánu a mafie	76
Závěr	78

3. díl

Osoby a obsazení	81
Úvod	82
Svět bez hranic: Vatikán rozprodává krám	83
Účetní Roberto Calvi	84
Infiltrace Rudých brigád CIA	86
Vatikánské dílky skládačky	87
Začátky operace Condor: Medellínský dokument v Kolumbii	88
Operace Condor: Brazílie	90
Operace Condor: Argentina a zednáři	91
Katolický Condor: Chile	94
Condor v Bolívii: Klaus Barbie opět na scéně	96
Propojení na ose: Jižní Amerika, Evropa, Vatikán	97
Mučírny Condoru	98
Bergoglio, pozdější papež František	100
Rada pro zahraniční vztahy	103

Únos novináře, který hodně věděl	107
Trilaterální komise a krachy Sindonových bank	108
Půlnoční telefon a pád Michele Sindony	109
Závěr	111

4. díl

Osoby a obsazení	113
Úvod	114
Sicilský převrat	115
Heroinový obchod: CIA zakládá nové pračky peněz	120
CIA jako kasino a černá díra	122
Mrtvý bankéř	123
Ředitel CIA William Colby: Muž Gladia	125
Sucha a deště: Kde krást a nesázet?	126
Vražda Jana Pavla I.?	128
Neznámý Wojtyła papežem? CIA si mne ruce	133
CIA a maková panenka z Afghánistánu	135
Jak dostat heroin z púlměšice? Turecko!	138
Bulharsko jako překladiště	139
Závěr	141

5. díl

Osoby a obsazení	143
Úvod	144
Drogové cesty: Ve vzduchu, na zemi i po vodě	145
Pád zločinců	146
Heroinový boom a děti mafiánů	147
Albánská mafie	148
Pablo Escobar, drogoví baroni a vatikánské skořápky	149
Polská Solidarita: Peníze z drog z Vatikánu	151
Roberto Calvi: Mafie a Vatikán	152
Pád Licio Gelliho: Ze ctihodného zednáře uprchlíkem	154
Schylování k atentátu na Jana Pavla II.	156
Papež, Kreml a Solidarita	158

Příprava k atentátu na Jana Pavla II.: Gladio v Turecku	160
Atentát na papeže se blíží	163
Pokus o vraždu papeže	165
Soud a důkazy	166
Nečekání návštěvníci ve vězení	167
Příběh papežského atentátu se rozplétá	168
Go, mafia, go!	170
Smrt ve vězení: Generálové i manažeri	172
CIA zakládá nové podniky	173
Závěr	174

6. díl

Osoby a obsazení	177
Úvod	178
Drogový boom: Kdo šnupe, ten platí!	179
Boží bankéř: Je třeba zabít Calviho	181
Zednářská symbolika	184
Vražda nebo sebevražda: Škrtič promluvil	185
Nenapravitelné škody	186
Sekta Opus Dei	187
Zatykač, vězení a zlaté pruty	189
Nacista v čele nové Vatikánské banky	191
Američané vychovávají své teroristy	192
Nové zdroje pro černé operace	194
Kde jsou vlci? 50 odstínů turecké šedi	195
Potíže s bílým práškem	196
Vatikán: Prokletí či požehnání?	198
Křesťanství upadá	201
Vatikánská banka: Bohatí ještě bohatšími	203
Závěr: Papež František, vejce Condoru	205

1. díl

Tento pořad se zaměřuje na temnou stránku historie spolupráce mezi Vatikánem, mafií a CIA. V úvodu se pojednává o šéfovi CIA *Allenu Dullesovi* a jeho spojení se švýcarskými bankami. Poté bude představený *James Angleton*, člen OSS, předchůdkyně CIA, a jeho úloha v této spolupráci. Dále se pozornost zaměřuje na italského prince *Junia Valeria Borghese* a konferenci ve Fort Hunt, kde byla formovaná stínová vláda a začaly se objevovat černé peníze.

Další části pořadu se věnují tématům, jako jsou *Paul Helliwell* a jeho spojení s CIA, mafií a drogami, krycí letecká společnost CIA, distribuce drog pro černošské komunity a spojení mezi *Charlesem Lucianem*, *Meyerem Lanskyem* a sicilskou mafií. Dále se mluví o pašování heroínu a prostituci v Americe.

Dokument se také věnuje operaci Husky, kdy americká armáda přistála na Sicílii během druhé světové války, kde koordinovala operace s mafií, a o vztahu CIA s Kubou. Pozornost se zaměřuje na to, jak byla CIA financovaná, a to prostřednictvím pašování drog do newyorského Harlemu.

Dokument se také zabývá italskou politickou situací a krysími stezkami. V závěru se kladou otázky, co nás čeká v budoucnu a jaké další temné tajemství se může objevit v souvislosti s tímto temným spojenectvím.

Osoby a obsazení

Eugenio Pacelli (Pius XII.)	římský papež, který uzavřel spojenectví se CIA.
Mons. Giovanni Montini (papež Pavel VI.)	vatikánský státní podsekretář, který seznámil OSS se sicilskou mafií.
Allen Dulles	ředitel OSS ve Švýcarsku, který se v roce 1953 stal ředitelem CIA
William Donovan	výkonný ředitel OSS a předseda World Commerce Corporation
Paul Helliwell	úředník OSS, ředitel společnosti Sea Supply, Inc. a prezident banky Castle & Trust Bank
Reinhard Gehlen	nacistický generál, který velel „vlkodlakům“, první jednotce Gladio
James Angleton	velitel tajné kontrarozvědné jednotky OSS
Junio Valerio Borghese	velitel jednotek Gladio v Itálii
Charles Luciano	americký mafián a král mezinárodního obchodu s heroinem
Vito Genovese	pravá ruka Luciana, který měl na starosti distribuci heroinu po USA
Don Calogero Vizzini (Don Calo)	sicilský kápo, který se podílel na operaci Husky a vytvoření heroinové sítě

Úvod

V minulých týdnech jsem vysílal pořady o tajných jednotkách Gladio, které byly začleněny do struktur NATO a řízené Američany a Brity. Jde o stále přísně tajné politicko-vojenské spojení, o kterém se vůbec na mainstreamu nehovoří, a které není, ani 30 let po odhalení, vůbec zkoumané. Na projekčním plátně Gladia jsme také viděli v celé kráse, jak Američané chránili a podporovali nacisty a fašisty hned po konci druhé světové války. Ať se jednalo o Německo, kde verbovali nacisty rovnou do CIA, tak v Itálii, kde je opět Američané potichu začleňovali do státního mocenského aparátu. To tvoří kus historie, ze které povstala i moderní Ukrajina, protože i zde jsou v mocenském aparátu ryzí nacisté, které Američané finančně a logisticky podporují už od druhé světové války. Je třeba všechny ty návaznosti posuzovat v historických souvislostech, nevytrhávat to fragmentovitě. Velkou roli ve výcviku jednotek Gladio hrálo Turecko. Tady se rekrutovala tajná armáda Gladio Stay-Behind zvaná Kontragerila, ale také Šedí vlci. Turecko je tak specifické, že jsem se rozhodl mu vyčlenit samostatný pořad, než abych ho začleňoval do cyklu o Gladio. Turecko totiž tvoří přechodový můstek a spojnici mezi tématem, kterému se budu věnovat v tomto cyklu. Šedí vlci, začlenění do jednotek Kontragerila sponzorovaných americkou CIA a NATO, totiž měli prsty v pokusu o atentát na papeže Jana Pavla druhého. Jenže, když jsem začal zkoumat různé vazby, souvislosti a soustažnosti, zůstal jsem naprosto vytřeštěně zírat. Na sklonku druhé světové války totiž CIA, sicilská a americká mafie a Vatikán uzavřely tajné spojení. Tato spojení a tajné dohody mají přímou návaznost na tajné jednotky Gladio Stay-Behind po Evropě, kde 14 západoevropských zemí čítaly 5 až 15000 vojenských agentů NATO. To všechno jsem probíral v mém cyklu Tajná síť Gladio a Turecko a Šedí vlci. Počáteční financování těchto armád sítě Gladio pocházelo z prodeje velkých zásob morfia jednotek SS, které bylo propašované z Německa a Itálie. Další počáteční financování armád Gladio pocházelo z falešných britských bankovek, které byly vyrobené v koncentračních táborech zručenými padělateli. Jak jsem ukázal v minulých pořadech, operace Gladio brzy vedly ke svržení vlád, rozsáhlé genocidě, vzniku eskader smrti, finančním skandálům velkého rozsahu, vytvoření mudžahidů, mezinárodní drogové sítě a naposledy k nástupu Jorgeho Maria Bergoglia. Jorge Mario Bergog-

lio byl jezuitským duchovním se silnými vazbami na operaci Condor, jakýsi výhonek Gladia v Argentině, na post papeže Františka prvního. Operaci Condor, jakousi spolupráci mezi CIA a latinoamerickými tajnými službami, jsem rozsáhle probíral v mém pořadu Čile, 50 let od Pinočeta. Operaci Gladio, spojení na italskou a americkou mafii, Vatikán a CIA spojuje tak ohromující souvislosti, že se tomu dnes každý radši vyhne. Částečně z obav před určitými následky, a částečně pro komplexnost a složitost tematiky. U těchto spojování totiž permanentně hrozí, že můžeme sklouznout za hranu logiky, a rozvíjet nesmysly. Já jsem zvyklý pracovat s tvrdými daty a informacemi tak, abych za tu dělicí linii nesklouzával, třebaže určitou dávku intuice je třeba zapojit. Jak říkají kriminalisté, vcítit se do myšlení vraha, abychom ho mohli dopadnout. Pojďme se tedy ponořit do fascinujícího světa, kdy vatikánská banka poskytovala finanční dary Mussolinimu, kdy proběhla aféra Ambrosiano nebo skandál kolem zednářské lóže Propaganda Due, nebo kdy Vatikán pěstoval nadstandardní styky se zločineckou rodinou Gambino a dalšími. Když jsem shromažďoval materiály k tomuto pořadu, začal jsem s tím už minulý rok kolem února 2022. Průběžně jsem natáčel další moje pořady, ale mezi tím jsem dával dohromady tento obrovský projekt. Půjde o takový svorník, který protkne podle mě nejdůležitější světové dění oproštěné od přefiltrované a předžvýkané historie. Ještě na začátku vás chci navést na kanál Odysee. Nejen proto, abyste se zaregistrovali na tuto platformu a stiskli tlačítko Sledovat na tomto kanále. Ale u každého dílu, stejně jako u všech mých pořadů, máte v popisu pořadu kapitoly. U každé kapitoly je uvedená časová značka, časové razítko. Na to, když kliknete, spustíte rovnou přímo konkrétní kapitolu, kterou jste si vybrali. Můžete se tak lehce pohybovat po různých částech, které si chcete třeba zopakovat. A další věcí je, že jsem ke každému dílu umístil před kapitoly do popisu pořadu pár nejdůležitějších jmen a jejich funkcí. To výrazně usnadní orientaci, když je budete mít stále před očima, pokaždé se můžete mrknout, kdo je kdo. Do každého dílu vkládám jen ty osoby, se kterými se setkáte pouze v konkrétním díle. Tento způsob jsem zvolil proto, aby těch jmen jednak nebylo příliš mnoho, a jednak aby byla snazší orientace. Když si nebudete jistí o roli člověka, o kterém hovořím, podívejte se na seznam v popise pořadu u každé epizody. Původně jsem myslel, že tyto informace dám dohromady tak ve dvou, maximálně ve třech dílech. Když jsem pořad pátral, objem událostí se tak nafoukl, že to

dalo dohromady tento počet dílů. Ale nebojte se, nebude to rozhodně žádná nuda. Během mého povídání vás budu také bavit komickými historkami ze světa mafie, abychom to trochu okořenili a opepřili legračními příběhy ze světa mafie. Jistě bychom nečekali, že největší mafián v Americe mohl mít ve fešáckém vězení svého krejčího a kuchaře. Pokud nevěříte, pohodlně se usad'te a poslouchejte dál.

Švýcarsko a šéf CIA Allen Dulles

Při rozplétání a kompletaci materiálů musíme začít od začátku, abychom pochopili základní vztahy a souvislosti. Volně navazují na mé dokumenty *Utajení démoni nacismu* a také *Jak Američané prali nacistické zlato*. Vy, kteří mě sledujete pravidelně, už víte, o kom je řeč. Allen Dulles, šéf americké CIA. Pojd'me si Allena Dullese krátce představit.

Allen Dulles, odchovanec východního establishmentu ve Spojených státech, pocházel z významné rodiny politických hodnostářů. **John W. Foster**, jeho dědeček z matčiny strany, působil jako ministr zahraničí za vlády **Benjamina Harrisona** a **Robert Lansing**, jeho strýc z manželství, byl ministrem zahraničí **Woodrowa Wilsona**. Allen Dulles, absolvent Princetownu, vstoupil do diplomatických služeb v roce 1916 a působil ve Vídni a později v Bernu. V letech 1922 až 26 působil jako vedoucí blízkovýchodního oddělení amerického ministerstva zahraničí.

Z této funkce odešel do právnické firmy Sullivan and Cromwell na Wall Street, kde byl partnerem jeho bratr **John Foster Dulles**. Sullivan and Cromwell zastupovala Rockefellerovo impérium a další mamutí trusty, korporace a kartely. Jejich společnost Sullivan and Cromwell vydávala dluhopisy pro německého výrobce zbraní Kruppových závodů. Sullivan and Cromwell také spravovala finance německého chemického konglomerátu IG Farben, který vyráběl cyklon B, plyn do koncentračních táborů.

Allen Dulles byl také členem představenstva banky **J. Henryho Schroedera** s pobočkami na Wall Streetu, v Londýně, Curychu a Hamburku a ředitelem Bank of New York. Kromě své právnické praxe byl Allen Dulles v roce 1927 zvolený prvním předsedou **Rady pro zahraniční vztahy** (Council of Foreign Relations). Pokud se někdo s tímto pojmem setkává poprvé a tuto organizaci nezná, tak Rada pro zahraniční vztahy je klíčovým tělesem v globálním řízení. Tato Rada pro zahraniční vztahy sdružuje vysoce postavené vládní úředníky, bohaté průmyslníky a významné bankéře. Účelem Rady pro zahraniční vztahy bylo vytvářet intervenční zahraniční politiku Ameriky, aby takzvaně učinila svět bezpečným pro demokracii. Dullesovy vazby na tuto organizaci měly zásadní vliv na akce pozdější operace Gladio.

Jak vidíme, Allen Dulles měl prvotřídní kontakty, konexe a styky. Během druhé světové války vyskytoval ve Švýcarsku, kde jednal s prominentními nacisty. Prostřednictvím vatikánských posílů Allen Dulles obdržel zprávu od šéfa SS **Heinricha Himmlera** a **Waltera Schellenberga**, šéfa zahraniční zpravodajské služby SS, že nacistická vláda si přeje uzavřít separátní mír s Amerikou. Takové usmíření by Třetí říši umožnilo zaměřit svou pozornost na drcení Sovětů. Když pozdější šéf CIA Allen Dulles vyjádřil ochotu o tomto návrhu diskutovat, vyslalo německé vrchní velení na schůzku do švýcarského Bernu **prince Maxe von Hohenlohe**, pruského aristokrata a podnikatele. Hohenlohe byl překvapený, když se dozvěděl, že Allen Dulles nejenže nacistický návrh podporoval, ale také tvrdil, že silné Německo bylo nezbytné jako hráz proti bolševismu. V sérii sdělení s **Williamem Donovanem**, šéfem OSS, předchůdkyně CIA, Allen Dulles vyjádřil svou ochotu pokračovat v mírových jednáních s Nacisty.

Potom, co Allen Dulles, pozdější šéf CIA, navázal ve Švýcarsku kontakt s Hitlerovým vrchním velením, uskutečnil v Bernu schůzky s nacistickým generálem **Reinhardem Gehlenem**, šéfem německé vojenské rozvědky. Gehlen věděl, že porážka Třetí říše byla nevyhnutelná. Proto vymyslel tajné partyzánské oddíly složené z Hitlerovy mládeže a zarytých nacistických fanatiků jako „jednotek, které zůstanou v pozadí. Právě zde se začly formovat jednotky Gladio Stay-Behind, tedy v překladu zůstaň v pozadí“. Tyto jednotky, jak Gehlen informoval Dullese, by sloužily jako policejní síly, které by odvrátily poválečnou sovětskou invazi.

Nacistický generál označil členy své tajné armády za vlkodlaky. Jedince, kteří by ve dne fungovali jako obyčejní občané a v noci jako komunistobijci. Každá jednotka vlkodlaků měla podle Gehlena přístup k zakopaným skladům potravin, rádiového vybavení, zbraní a výbušnin. Allen Dulles tyto nacisty maximálně podpořil. Byl ochotný jim poskytnout taktickou a strategickou pomoc. Allen Dulles informoval Williama Donovana, šéfa OSS, předchůdkyně CIA, a nejvyšší vedení OSS ve Washingtonu, že tento úkol lze splnit prostřednictvím Reinharda Gehlena a generála SS **Karla Wolffa**. Karl Wolff byl dalším nacistou, se kterým se Allen Dulles spřátelil. Jen pro doplnění, William Donovan, šéf OSS, předchůdkyně CIA, byl právníkem z Ivy League a oženil se s **Ruth Ramseyovou**, dědičkou jedné z nejbohatších rodin v Americe.

James Angleton: Člen OSS (předchůdkyně CIA)

Allen Dulles ovšem nebyl jediným úředníkem OSS, který se podílel na zřizování těchto jednotek. Pomáhal mu James Angleton, člen americké zpravodajské komunity, který se později stal součástí CIA. James Angleton vystudoval Yaleovu univerzitu. Hovořil plyně několika jazyky včetně němčiny a italštiny, a do Říma přijel jako velitel jednotky tajné kontrarozvědky OSS. Málokdo měl pro tuto pozici lepší kvalifikaci. Naneštěstí byl James Angleton nejen geniální, ale také nebezpečně paranoidní. Angletonův otec Hugh také sloužil u OSS, předchůdkyně CIA. Před válkou byl *Hugh Angleton* multimilionářem, prezidentem **Americké obchodní komory** v Itálii a majitelem milánské pobočky **National Cash Register Company**. Hugh Angleton, který byl otevřeně prohitlerovský a promussoliniovský, si po celé Itálii vytvořil rozsáhlé kontakty, které byly pro jeho syna Jamese velmi užitečné.

Jedním z takových kontaktů byl princ *Junio Valerio Borghese*. Princ Borghese byl příslušníkem katolické černé šlechty, italské aristokracie, která zůstala věrná Svatému stolci i po Garibaldiho vzestupu v devatenáctém století.

Princ Junio Valerio Borghese

Borghese byl vůdcem desáté lehké flotily, italského námořního komanda. Poté, co Itálie 8. září 1943 podepsala příměří se Spojenci, se Borghese a jeho commandos rozhodli bojovat za takzvanou Solo republiku, kterou nacisté zřídili v severní Itálii. Jeho jednotka dostala za úkol útočit na italské partyzány, kteří se rozrostli po celé Itálii. Partyzány sponzorovala Italská komunistická strana. Díky komandům prince Borghese, se jich do konce války našly tisíce rozvěšených na pouličních lampách a stožárech s vlajkami.

13. dubna 1945 došlo k pozoruhodnému setkání jednoho Itala, německého nacisty a amerického agenta. Italem byl fašistický princ Borghese, Němcem byl nacist Karl Wolff a Američanem agent James Angleton. Setkali se ve vile u jezera Garda, kde diskutovali o možnosti prodloužení válečného úsilí i po případné mírové smlouvě se Sověty. Diskutovali také o přesunutí Borgheseho komand pod tajné velení OSS, předchůdkyně CIA.

Borghese byl těmto podmínkám nakloněný, zejména proto, že by ho spolupráce zachránila před italskou popravčí četou. Když byl 15. května 1945 Borghese zatčený a obviněný z válečných zločinů, Angletonovi se podařilo zajistit jeho propuštění do vazby americké armády. Černý princ byl oblečený do americké uniformy a převezený z Milána do Říma. James Angleton potřeboval Borgheseho a 10 267 fašistů, kteří bojovali pod jeho velením, aby pomohli vytvořit záložní jednotky. To jsem řešil v prvním dílu mé dvoudílné série *Tajná síť Gladio*.

Konference ve Fort Hunt

V únoru 1945 se představitelé velké trojky, tedy Američané, Britové a Sověti, sešli na Jaltě u Černého moře, aby překreslili mapu Evropy. Východní hranice Německa byla posunutá na západ k Odře a Nise a Sovětům byly předané části východního Polska. To, co z Německa zbylo, mělo být rozdělené do čtyř okupačních zón, které měla spravovat rada vojenských generálů, včetně francouzských.

Jakmile zaschl inkoust na jaltské dohodě, Allen Dulles převezl Reinharda Gehlena a jeho nejvyšší představitele do Fort Hunt ve Virginii. Tady je William Donovan, šéf OSS, předchůdkyně CIA, a další američtí představitelé pozvali na večeři. Bylo dosaženo dohody. Reinhard Gehlen se vrátí do Německa pod ochranou Ameriky a založí **Gehlenovu organizaci**, která bude plně financovaná ze zdrojů americké armády, respektive zpravodajské jednotky G-2.

Hlavním účelem této organizace by bylo udržování stávajících armád stay-behind (zůstaň v pozadí) a nábor nových partyzánských vojáků z řad veteránů Třetí říše. Těmto vojákům se už neříkalo vlkodlaci. Byli známí jako Gladio. Operace, do které byli zapojení, měla být známá jako Gladio, podle krátkých mečů, které římscí gladiátoři používali k zabíjení svých protivníků.

Formování stínové vlády a peníze

James Angleton a další představitelé OSS včetně Williama Donovana si nějakou dobu pohrávali s myšlenkou učinit Borgheseho novým králem Itálie. Brzy však přišli k rozumu a uvědomili si, že Borghese by byl užitečnější jako vůdce stínové vlády s tajnou armádou, která by mohla manipulovat italskými záležitostmi po celá nadcházející desetiletí. K vytvoření této vlády vydalo americké ministerstvo zahraničí mandát, podle kterého byly Angletonovi dány k dispozici „operační zdroje“ italské policie, italské vojenské rozvědky a italské tajné služby.

Pod vedením Borgheseho byly síly Gladio v Itálii rozdělené do čtyřiceti hlavních skupin. Deset se specializovalo na sabotáže, dalších šest na špionáž, propagandu a únikovou taktiku a dvanáct na partyzánské aktivity. Na Sardinii u západního pobřeží Itálie byl zřízený speciální výcvikový tábor pro členy pobytových jednotek. Tábor se díky úsilí nacistů Reinharda Gehlena a Karla Wolffa brzy hemžil novými členy sítě Gladio z Německa, Francie a Rakouska. Kdo jste četli nebo poslouchali můj cyklus *Tajná síť Gladio*, všechny tyto záležitosti už znáte, proto to беру skutečně hopem. Považuji však za důležité si všechny tyto věci zopakovat, abychom v tom neměli zmatek.

Stále ale existoval problém, který se zdál nepřekonatelný. Gladio byla tajná operace a nebyla zaštitěná zákonem amerického Kongresu ani mandátem Pentagonu. O její existenci vědělo jen málo federálních úředníků. Původní finanční prostředky ve výši 200 milionů dolarů pocházely z Rockefellerovy a Mellonovy nadace. Bylo ale třeba téměř přes noc vytvořit nový a stálý zdroj příjmů. Jinak by přece svět nebyl pro demokracii bezpečný. Míněno čistě sarkasticky a cynicky.

Paul Helliwell: CIA, mafie a drogy

V tu dobu se začal formovat vztah mezi agenty CIA, gangstery a pašeráky drog. Tento spojovací vzorec se začal opakovat s železnou pravidelností. Od Laosu a Barmy až po Marseille a Panamu. Později Afghánistán, Latinská Amerika nebo Haiti. To jsem probíral v mém trojdílném dokumentu *Haiti, Somálsko západu*.

Nyní si v krátkosti představme další osobu, která vstupuje do děje. Tou osobou je šéf čínské pobočky OSS, předchůdkyně CIA, plukovník **Paul Helliwell**. Paul Helliwell byl synem významného anglického nákupčího látek. Byl členem užšího kruhu OSS (který se stal známým jako Social club). Tento Social Club je velmi zajímavý. Patřili do něj lidé jako **Henry Sturgis Morgan**, mimochodem syn **J. P. Morgana mladšího** z proslulé banky, **Nicholas Roosevelt**, **Paul Mellon**, syn **Andrewa Mellona**, **David K. E. Bruce**, zeť Andrewa Mellona, a členové rodin **Vanderbiltů**, **Carnegieů**, **DuPontů** a **Ryanů**.

Paul Helliwell měl tedy prvotřídní kontakty a styky s nejbohatšími Američany. Plukovník Paul Helliwell měl zatraceně dobrý nápad, který dostal v Číně, kde sloužil jako šéf zvláštní zpravodajské služby OSS. Helliwellův nápad nakonec vyústil ve spojení americké zpravodajské komunity a organizovaného zločinu. To vedlo ke konfliktům, válkám, povstáním a finančním otřesům.

Plukovník OSS Paul Helliwell totiž pěstoval přátelské vztahy s mafiány jako **Charles Luciano** nebo **Meyer Lansky**. Paul Helliwell vytvořil velkou pračku peněz na Bahamách. Banka se jmenovala Castle Bank. Nikdo také nezmiňuje jeho velkolepý experiment na černošské komunitě v Harlemu. Paul Halliwell byl jednoduše hlavním architektem poválečného propojení CIA a drog.

V Kunmingu, městě v jihočínské provincii Jün-nan, Paul Helliwell vyzoroval, že vůdce **Kuomintangu**, Čínské národní armády, generál **Chiang Khai-shek** (**Čankajšek**) prodával čínským narkomanům opium, aby získal prostředky pro plánovanou válku své armády proti komunistickým silám **Mao Ce-tunga**. Jelikož Helliwellovým úkolem bylo poskytovat Kuomintan-

gu tajnou pomoc, jakou lepší pomoc by mohl poskytnout než stálé dodávky opiátů pro dobrého generála?

Paul Helliwell tuto myšlenku předložil svému šéfovi generálu Williamu Donovanovi. Donovan se o ni podělil s Jamesem Angletonem, Allenem Dullesem, pozdějším šéfem CIA a *Williamem Stephensonem*, mistrem špiónáže britské bezpečnostní koordinace. Tito činitelé, nadšeni tímto konceptem, zařídili, aby peníze proudily k Paulu Helliwellovi. Ten se nyní „*stal mužem, který kontroloval potrubí tajných finančních prostředků pro tajné operace v celé Asii*“.

Peníze na opiáty měly nakonec pocházet z nacistického zlata, které Allen Dulles a William Stephenson vyprali a zmanipulovali prostřednictvím společnosti **World Commerce Corporation**. Ta byla finanční společností založená šéfem OSS, předchůdkyně CIA, Williamem Donovanem. To jsem řešil v mých dokumentech *Drogy a CIA* a také *Jak Američané prali nacistické zlato*.

Krycí letecká společnost CIA

Na konci druhé světové války, plukovník OSS, předchůdkyně CIA, Paul Helliwell a řada jeho kolegů z armádní rozvědky, vytvořili z přebytečných letadel, včetně C-47 Dakota a C-46 Commando, společnost Civil Air Transport. Flotila CAT přepravovala zbraně pro pohotovostní síly KMT v Barmě. Letadla pak byla naložená drogami pro zpáteční cestu do Číny. Piloti, kteří létali s těmito letadly typu bush, byli pestrá skupinou mužů, kteří často sloužili jako agenti nebo prostředníci čínských národních partyzánů a nákupčích opia. Někteří z nich byli bývalí nacisté, jiní patřili do skupiny emigrantů, která se objevuje v zemích po každé válce.

Lidé, kteří tuto krycí leteckou společnost CIA založili byli velmi zajímaví. Vedle plukovníka OSS Paula Helliwella to byli třeba **E. Howard Hunt**, proslulý aférou Watergate, potom **Lucien Conein**, bývalý příslušník francouzské cizinecké legie se silnými vazbami na korsickou mafii, potom **Tommy Corcoran**, právník sloužící u jednotky strategických služeb, a generálporučík **Claire L. Chennault**, vojenský poradce Čankajška a zakladatel Létajících tygrů. Helliwell a tito lidé, vytvořili model obchodování s drogami, který vyústil ve vytvoření Air America. Flotily letadel CIA, která přepravovala opiáty a kokain během vietnamského konfliktu a po něm.

Drogy pro černošské komunity

Šéf OSS, předchůdkyně CIA William Donovan vypracoval plány na vytvoření CIA. Ovšem plukovník Paul Helliwell přišel s dalším spolehlivým prostředkem, jak získat tajné financování pro Gladio a další bezpečnostní operace. CIA by mohla dodávat heroin černošské komunitě v amerických ghettech.

Druhá světová válka totiž narušila mezinárodní lodní dopravu a zavedla přísnou ostrahu pobřeží, která téměř znemožnila pašování heroinu do Spojených států. Zásoby heroinu byly malé a mezinárodní zločinecké syndikáty se dostaly do rozkladu. Opiáty se ovšem stávaly módou jazzové scény v Harlemu a poptávka po heroinu mezi černošskými hudebníky v New Yorku, kde mohl jeden šluk stát až sto dolarů, den ode dne rostla.

Plukovník Paul Helliwell, který jednal s barmskými drogovými barony, si tuto skutečnost velmi dobře uvědomoval. Tato představa se nijak nevymykala protokolu OSS, předchůdkyně CIA. Helliwell a jeho kamarádi z armádní rozvědky v Číně se už čile podíleli na zajišťování dodávek opia generálu Chaingovi a barmským narkomanům. Šéf OSS William Donovan, její důstojník James Angleton a šéf CIA Allen Dulles považovali Helliwellův návrh za vyslyšenou modlitbu. Prodej drog černošské jazzové subkultuře by americké rozvědky zajistil stálý přísun příjmů pro Gladio po celou poválečnou éru. Trumanova vláda totiž nevyčlenila ve federálním rozpočtu žádné prostředky na tajné poválečné operace.

Charles Luciano a Meyer Lansky: CIA a sicilská mafie

Šéf OSS, předchůdkyně CIA, William Donovan se rozhodl, že realizace Helliwelova drogového plánu mu umožní využít Charlese Luciana a sicilskou mafii. Charles Luciano, narozený na Sicílii jako Salvatore Lucania, se stal předním americkým mafiánem. V roce 1931 vytvořil s Meyerem Lanskyem, svým dlouholetým přítelem a komplicem, takzvanou **Komisi**. Tato Komise nakonec řídila organizovanou zločineckou činnost v Americe tím, že stanovovala územní hranice, řešila vnitřní spory a rozhodovala o vraždách ve vlastních řadách. Ve správní radě zasedalo dvanáct mafiánských bossů, v jejímž čele stál Charles Luciano.

Během prohibice získali Charles Luciano a Meyer Lansky kontrolu nad newyorskými doky a odbory dlouhých nákladních lodí, aby mohli zásobovat Manhattan skotskou whisky, rumem z Karibiku a whisky z Kanady. Když v letech 1927 až 29 vypukla krvavá válka mezi rodinami *Giuseppeho Masseria* a *Salvatora Maranzana*, Charles Luciano ji ukončil tím, že zařídil odstranění obou mafiánských šéfů. Pak stanovil zákon těm, kteří přežili.

„Vysvětlil jsem jim, že všechny ty válečné koniny skončily,“ vysvětloval Luciano později. *„Řekl jsem jim, že podnikáme v oboru, který se musí neustále hýbat, aniž by každé dvě minuty docházelo k výbuchům. Že srážíme chlapy jen proto, že pocházejí z jiné části Sicílie. Že nám takové svinstvo dělá špatné jméno a že nemůžeme fungovat, dokud to nepřestane.“*

Heroin a děvky

Na konci prohibice Charles Luciano dovážel heroin od čínských válečníků ze Šanghaje a Tientsinu, který byl poté rafinovaný v laboratořích kontrolovaných korsickou mafii. Produkt, který se dostal do ulic a opiových doupat Bostonu, New Yorku, Filadelfie, Los Angeles a San Franciska, měl méně než tříprocentní čistotu, protože byl silně říznutý cukrem nebo chininem. Navíc překvapivé množství produktu neobsahovalo vůbec žádný heroin.

Heroin představoval nepatrnou část obchodu Komise. Před druhou světovou válkou bylo v Americe méně než dvacet tisíc závislých na heroinu a na celém světě se ho ročně vyrobilo méně než tisíc kilogramů. Užívání drogy v Americe zůstávalo do značné míry omezené na asijské přistěhovalce a černošské hudebníky a většina nejasvěcenějších mafiánů, se vyhýbala prodeji drog jako „nemorální“ a „nemužné“ činnosti. Například mafián **Joe Bonanno** ve svých pamětech napsal: „*Moje tradice staví narkotika mimo zákon. Čestní muži s narkotiky neobchodují*“.

Ovšem Charles Luciano byl z tohoto kodexu cti výjimkou. Založil obchod s heroinem s tureckými a čínskými obchodníky s opiem a značné množství „dobrého zboží“ si schovával pro ženy, které pracovaly v jeho nevěstincích. Drogy sloužily k posílení jejich závislosti na jeho velkorysosti a dobré vůli. Kombinace organizované prostituce a drogové závislosti se skutečně stala jednou z Lucianových obchodních značek. Do roku 1936 ovládal dvě stovky newyorských nevěstinců, ve kterých zaměstnával 1 200 prostitutek. Tyto podniky mu zajišťovaly roční příjem v odhadované výši 10 milionů dolarů.

2. února 1936 zahájil americký státní zástupce **Thomas E. Dewey** razii v nevěstincích na Manhattanu a v Brooklynu. Při této razii bylo zatčeno deset pasáků a sto prostitutek. Několik prostitutek, které nebyly schopné sehnat hotovost na vysoké kauce ve výši 10 000 dolarů, které jim uložil předseda soudu, se s Deweyem dohodlo na svém propuštění tím, že Charlese Luciana označily za vůdce své skupiny.

7. června 1936 byl Lucky usvědčen z dvaadesáti případů nucené prostituce a odsouzený ke třiceti až padesáti letům natvrdo v Clintonově nápravném zařízení ve státě New York. Dokonce i ve věznici tak přísné, že se jí říkalo „Malá Sibiř“, se Lucianovi podařilo podplatit vězeňské úředníky do-

statečnou hotovostí, aby získal nejen soukromou celu na nejlepším bloku, ale také osobního komorníka, který mu žehlil kalhoty a hedvábné košile, a zkušeného kuchaře, který mu připravoval jídlo. Ředitel věznice mu také povolil přijímat stálé návštěvy, včetně *Vita Genoveseho*, jeho podřízeného, a Meyera Lanskyho, jeho dlouholetého parťáka ve zločinu.

Jak dostat Luciana z basy?

V červnu 1942 vymysleli **Frank Costello**, **Albert Anastasio** a **Tony Anastasio**, tři Lucianovi nejbližší zločinci, plán, jak dostat svého kumpána z vězení. Rozhodli se zinscenovat incident, který by si vyžádal Lucianovo propuštění z Malé Sibíře. Jak Luciano později řekl svým životopiscům: „*Frank Costello se se mnou okamžitě spojil. Albert ten nápad vymyslel se svým bratrem Tvrdákem Tonym. Albert říkal, že chlapi z námořní rozvědky byli všude v docích a mluvili s nimi o bezpečnosti; byli k smrti vyděšení, že všechny věci podél Hudsonu, doky, lodě a ostatní, jsou ve velkém nebezpečí. Musel to být člověk jako Albert, aby vymyslel něco opravdu šileného; jeho nápad byl dát námořnictvu opravdu velkou sabotáž, něco tak velkého, aby to vyděsilo celé posrané námořnictvo.*“

SS Normandie, francouzská luxusní loď, byla přestavěna na transportní loď pro spojenecké síly. Když byla zapálená u mola 88 v newyorském přístavu, z incidentu byli obviněni nacističtí špioni. Úřad námořní rozvědky požádal o pomoc představitele odborů na nábřeží, včetně **Joea Lanzeho** a Tonyho Anastasia, aby zabránil dalším „sabotážím“. Joe Lanza a Tonny Anastasio důstojníky informovali, že odpovídající bezpečnost může zajistit pouze Luciano, který na nábřeží vládl železnou rukou po mnoho let. Velitel poručík **Charles Radcliffe Haffenden** navštívil Luciana ve věznici. Nabídl mu příslib milosti a deportaci na rodnou Sicílii výměnou za jeho pomoc při zabezpečení přístavu a zabránění stávkám manhattanských dělníků. Tak se rozběhla operace *Underworld* a Luciano se z mafiánského zločince stal agentem americké námořní rozvědky.

Operace Husky: US army, welcome in Sicilia

15. dubna 1943 byla OSS, předchůdkyně CIA, pověřená realizací plánů spojenecké invaze na Sicílii. Plánovači pro náčelníky amerických štábů vypracovali zprávu nazvanou *Zvláštní vojenský plán pro psychologickou válku na Sicílii*, která doporučovala „navázat kontakt a spojení s vůdci separatistických skupin, nespokojenými dělníky a tajnými radikálními skupinami, například mafií, a poskytnout jim veškerou možnou pomoc“.

Zprávu schválil sbor náčelníků štábů ve Washingtonu a příkaz k navázání spojení s mafií byl odesláný šéfu OSS Williamu Donovanovi. **Earl Brennan**, ředitel OSS v Itálii, se obrátil na monsignora **Giovanniho Montiniho**, vatikánského státního podsekretáře, který se měl stát papežem Pavlem VI., s žádostí o pomoc při vyhledávání odpůrců fašistického režimu na Sicílii. Budoucí papež Montini Earlu Brennanovi navrhl, aby se obrátil na **Calogera Vizziniho (dona Cala)**, který byl šéfem všech mafiánských skupin v Itálii.

Pocházel ze zločinecké rodiny Vizzini Agostino. **Mussolini** ho uvěznil za podporu křesťanských demokratů a odpor k fašismu. Earl Brennan tuto informaci předal svému šéfovi Williamu Donovanovi, který věděl, že nikdo z OSS nemá bližší vazby na klan Vizzini než Charles Luciano. Charles Luciano se narodil necelých patnáct kilometrů od města Villalba, kde jeho mafiánští příbuzní stále pracovali pro dona Cala.

Na žádost Williama Donovana se v Lucianoho cele znovu objevil velitel americké námořní rozvědky Charles Radcliffe Haffenden s žádostí o pomoc. Charles Luciano mu vyhověl tím, že sepsal komuniké, které pak bylo shozené z letadla poblíž statku dona Cala. O dva dny později se do města Villalba vřítily americké tanky. Don Calo a jeho muži nasedli do tanků a následujících šest dní vedli divizi západní Sicílií a organizovali podporu postupujících amerických jednotek mezi místním obyvatelstvem. Jednoduše mafie vedla americké tanky a kompletní americkou armádu.

Díky úspěchu této operace Husky, což byl krycí název pro spojeneckou invazi na Sicílii, byl don Calo jmenován starostou města Villalba. Jakmile se ujal veřejné funkce, zavraždil don Calo místního policejního náčelníka, který se mu zdál příliš zvědavý. Další mafiáni na naléhání OSS převzali pozice politické moci. **Giuseppe Genco Russo**, druhý muž dona Cala, se stal staros-

tou Mussomeli, zatímco další členové zločinecké rodiny Vizzini Agostino se stali hlavními řídicími úředníky dalších měst a vesnic na západní Sicílii. Tato jmenování byla pochopitelná. Šéf OSS William Donovan chtěl mít ve vedení antifašisty. A mafiáni byli zcela jistě antifašisté, protože mnozí z nich strávili válečná léta v Mussoliniho vězeních. Američané tak nejen že oživilí a vzkřísili mafii na Sicílii, ale podporovali ji, a nominovali členy mafie do vedoucích politických pozic.

Například **Michele Pantaleone**, který pozoroval oživení mafie ve své rodné vesnici Villalba, píše: „*V roce 1952 se mafiáni stali členy mafie. Okupace Spojenců a následná pomalá obnova demokracie obnovily mafii s její plnou mocí. Znovu ji postavily na cestu k tomu, aby se stala politickou silou. Vrátily mafii zbraně, které jí fašismus sebral.*“

Návrat mafie na Sicílii se stal pro obyčejné Sicilany noční můrou. V letech 1944 až 1960 si mafiánští bossové objednávali v průměru tři vraždy týdně. Mafie ale díky Američanům posilovala dál. Pravá ruka Charlese Luciana, byl **Vito Genovese**. Právě tento Vito Genovese, byl jmenovaný hlavním překladatelem pro velitelství americké armády v Neapoli. Ale tím to zdaleka nekončilo.

Vojenským guvernérem v Itálii byl jmenovaný také bývalý newyorský viceguvernér **Charles Poletti**. Toho zase Charles Luciano označil za jednoho z našich dobrých přátel. Díky Polettimu ovládali Genoveseho muži hlavní italské přístavy. Tím logicky i většinu černého trhu s americkým a sicilským zbožím, jako je mouka, olej, cukr, fazole, sůl a cigarety. I Genoveseho nejnižší řadoví pěšáci, vydělávali balík. Například později před porotou v Palermu **Luciano Leggio**, Genoveseho poskok vysvětloval: „*Jak jsem nahromadil své jmění? Dělal jsem černý trh během války i po ní.*“

Válka skončila. A co teď?

Když mafie ovládla italské přístavy, nastal čas pro realizaci plánu plukovníka Paula Heliwella na financování CIA. Plánu, který se opíral o Lucianovu síť distribuce narkotik v ulicích amerických měst. Americký ministr námořnictva **James V. Forrestal**, úředníci OSS Allen Dulles a **Murray Gurfein** a velitel poručík Charles Radcliffe Haffenden vyvíjeli nátlak na newyorského guvernéra **Thomase E. Deweyho**. Právě tento newyorský guvernér, předtím jako prokurátor, postavil Charlese Luciana před soud. Proto na něj naléhali, aby Lucianovi zmírnil trest odnětí svobody a deportoval ho do Itálie.

Dewey vyhověl, přestože šlo o bezprecedentní krok; Luciano byl americkým občanem a deportaci nepodléhal. Málokdo ale vyjádřil pobouření, když byl americký zločinec číslo jedna umístěný na palubu sedmdesátitunové nákladní lodi Laura Kleene, aby bezpečně odplul do Neapole. Tři roky po vyplutí lodi byl James Forrestal, který si vedl podrobné záznamy o svých jednáních týkajících se Luciana, vyhozený z okna šestnáctého patra Námořní nemocnice Bethesda, kde byl pacientem. Pomsta chutná za studena.

Helliwellův plán také vyžadoval návrat Lucianovy pravé ruky, Vito Genoveseho do Ameriky kvůli vytvoření systému distribuce heroínu do nočních klubů v Harlemu. To představovalo problém, protože Vito Genovese byl uprchlík hledaný za vraždu **Ferdinanda Boccia**, dalšího mafiána. A tak bylo třeba přijmout opatření, která by Genovesemu zajistila svobodu.

2. června 1945, den po příjezdu do newyorského přístavu, byl Vito Genovese obžalovaný u soudu a přiznal se k nevině. O týden později si **Peter LaTempa**, klíčový svědek obžaloby, vzal lék na žlučové kameny a byl nalezen mrtvý ve své samotce, kam byl umístěn kvůli ochraně. Pozdější pitva odhalila v jeho těle tolik jedu, že by zabil osm koní.

10. června byl **Jerry Esposito**, druhý svědek, nalezený zastřelený u silnice v Norwoodu ve státě New Jersey. Všechna obvinění proti Genovesovi byla stažena. V poznámce z 30. června 1945 brigádní generál **Carter W. Clarke** napsal, že záznamy týkající se Genoveseho z vojenské rozvědky „jsou tak „horké“, že by měly být založené a neměly by se podnikat žádné kroky“.

Hurá na Kubu!

V létě 1946 Charles Luciano přijel do svého rodného města Lercara Friddi na Sicílii, kde se mu dostalo hrdinského uvítání. Stovky lidí lemovaly ulice a mávaly malými americkými vlajkami. Čtyřčlenná kapela hrála „The Stars and Stripes Forever“, zatímco starosta zahalený do červené šerpy vyprovázel amerického mafiána z policejního auta. Charles Luciano ve své autobiografii později přemítal: „*Polovina lidí, které jsem na Sicílii potkal, byla v mafii. A tou polovinou lidí myslím i polovinu policistů. Protože na Sicílii to chodí takhle. Nejdřív mafie, pak vlastní rodina, pak firma a pak zase mafie.*“

V říjnu odcestoval Charles Luciano na žádost amerických zpravodajských agentů na Kubu. Tady se setkal s **Frankem Costellem**, jeho pravou rukou Vitem Genovesem, Albertem Anastasiou a Meyerem Lanskyem, aby s nimi projednal Helliwellův plán na distribuci drog do amerických měst s černošskými komunitami. Přítomní byli také **Mike Miranda**, **Joseph Magliocco**, **Joe Adonis**, **Tommy Lucchese**, **Joe Profaci**, **Willie Moretti**, bratři **Fischettiové**, což byli dědicové **Al Caponeho**, a **Santo Trafficante**. Všichni významní členové americké mafie.

Konference se konala v hotelu Nacional, kde **Frank Sinatra** na počest Luciana debutoval jako zpěvák v Havaně. Několik mafiánů sice vyjádřilo svůj nesouhlas s Lucianovým plánem. Tvrdili, že obchodování se „šrotem“ (drogami) je pod jejich úroveň. Na konci konference ovšem všichni nabyli přesvědčení, že poskytování heroinu černošům znamená prostě dát jim to, co chtějí. A koho zajímá, co se stane s negry?

CIA na scéně

20. září 1945 americký prezident **Harry Truman** zrušil OSS a její tajné zpravodajské a kontrašpionážní složky zařadil pod ministerstvo války jako Útvar strategických služeb. Během několika měsíců se tento útvar přeměnil na Národní zpravodajský úřad a Ústřední zpravodajskou skupinu, **Central Intelligence Group**, další předchůdkyni CIA.

Samotná CIA byla vytvořená v roce 1947 na základě zákona o národní bezpečnosti. CIA byla vyňata z povinnosti zveřejnit svou „*organizaci, funkce, úředníky, tituly, platy nebo počty zaměstnaných pracovníků*“. Dokonce i její získávání a rozdělování finančních prostředků bylo skryté před kontrolou amerického Kongresu a soudů.

Jak vysvětlil **Tom Braden**, vysoký operační úředník CIA na počátku 50 let: „*Protože [CIA] byla nezodpovědná, mohla si najímat, kolik lidí chtěla. Agentura se nikdy nemusela zodpovídat za peníze, které utratila, s výjimkou prezidenta, pokud...[chtěl] vědět, kolik peněz utratila... jinak byly prostředky nejen nezodpovědné, ale také neúčtované, takže neexistovaly žádné prostředky, jak je kontrolovat. Mohla si najímat armády, mohla si kupovat banky.*“

Americký prezident Harry Truman pověřil Allena Dullese dohledem nad organizací CIA. V souladu s protokolem OSS rekrutoval Allen Dulles téměř výhradně elitu národa. Milionáře, bankéře a právníky z Wall Streetu, členy celostátních zpravodajských médií a vědce z Ivy League.

Mezi nově naverbovanými byli **Desmond Fitzgerald**, **Tracy Barnes** a **Tommy Corcoran**, tři právníci vystudovaní na Harvardu, **Richard Bissell**, profesor ekonomie z Yaleovy univerzity, nebo **William F. Buckley mladší**, další, absolvent Yaleovy univerzity a syn významného ropného magnáta. Dále **Philip Graham**, absolvent Harvardu a budoucí majitel deníku Washington Post. **William Colby**, absolvent Princetonu a Kolumbijské právnické fakulty. A **Richard Mellon Scaife**, hlavní dědic Mellonova bankovního, ropného a hliníkového jmění.

Výkonným ředitelem CIA se stal kontradmirál **Roscoe H. Hillenkoetter** z americké námořní rozvědky. Šéfem tajných operací byl jmenovaný bývalý pracovník OSS a právník z Wall Streetu **Frank Wisner**.

První starostí nově vytvořené Ústřední zpravodajské služby bylo financování, protože ve federálním rozpočtu na ni nebyly vyčleněné žádné prostředky. To mělo být vyřešené realizací geniálního nápadu plukovníka Paula Helliwella.

Jak financovat CIA? Drogy do Harlemu!

V létě 1947 Frank Wisner a James Angleton vyladili podmínky pracovního vztahu mezi CIA a mafií. Meyer Lansky a Paul Helliwell měli v tandemu řešit finanční stránku drogového podniku prostřednictvím **General Development Corporation**. General Development Corporation byla krycí společnost v Miami. James Angleton měl řešit případné právní spory mezi mafií a CIA prostřednictvím newyorského právníka **Maria Broda**.

200 kilogramů heroinu pro zkušební provoz mělo pocházet od Schiaparelli, jedné z nejuznávanějších italských farmaceutických společností. Produkt měla sicilská mafie dopravit v bednách s pomeranči. Polovina pomerančů v bednách byla vyrobená z vosku a naplněná sto gramy čistého heroinu. Další heroin byl zabalený do plechovek sardinek, kol sýra a sudů s olivovým olejem. Drogy dorazily na Kubu, kde byl heroin rozřezaný v laboratořích kontrolovaných klanem Trafficante. Drogy se pak převážely do New Yorku, kde se distribuovaly v jazzových klubech v Harlemu.

Tato operace X se rozběhla na konci roku a setkala se s neuvěřitelným úspěchem. Budoucnost Gladia a dalších tajných podniků už nebyla ohrožena. Analýza Paula Helliwella byla správná. Jazzové kluby byly ideálním místem pro prodej heroinu. Brzy se někteří z předních černošských hudebníků v Americe, jako **Billie Holiday**, **Theodore Navarro** a **Charlie Parker**, stali beznadějnými feťáky. Někteří z nich zemřeli na předávkování.

Harry Anslinger, tehdejší šéf Úřadu pro narkotika, k tomuto vývoji řekl: „*Jazzoví umělci nejsou ani ryby, ani ptáci. Nedostává se jim milionové ochrany, jakou si mohou dovolit Hollywood a Broadway pro své hvězdy, které se staly závislými. A je jich mnohem víc, než se kdy dozvíme. Možná je to proto, že jazz, kdysi považovaný za dekadentní druh hudby, má dnes jen symbolickou vážnost. Jazz vyrostl takřikajíc vedle zločinu. Kluby pochybné pověsti byly po dlouhou dobu jedinými místy, kde jej bylo možné slyšet.*“

Plukovník **Albert Carone**, newyorský policista, sloužil nové drogové síti jako „taškář CIA“, který platil strážcům zákona, aby se takřikajíc koukali jinam, když se v Harlemu a dalších černošských komunitách distribuovaly drogy. Albert Carone, člověk stvořený v rámci zločinecké rodiny Genovese,

také vybíral peníze za platby za drogy a později za peníze, které měl prát Vatikán od mafiánských rodin v New Yorku, New Jersey a Pensylvánii.

Jako uznání za své služby se tento policista „taškář“, stal velkým rytířem Suverénního maltéžského vojska, které bylo popsáno jako „*vojenská odnož Svatého stolce*“. Ochrana obchodu s drogami se projevila v tom, že v letech 1947 až 67 neprovedly americké úřady ani jeden větší záťah na drogy, přestože počet závislých na heroinu vzrostl z 20 000 na 150 000.

Tento úspěch drogového podniku zvýšil obavy CIA z utajení jejích vazeb na organizovaný zločin. Na naléhání kontradmirála Hillenkoettera archiváři Úřadu námořní rozvědky shromáždili a spálili všechny záznamy týkající se Charlese Luciana, včetně podmínek jeho podmíněčného propuštění. Každý, kdo by se pokoušel vypátrat historii obchodu s heroinem v Americe, by jen těžko hledal fakta.

Červený poplach v Itálii

Hlavní starostí CIA byla situace v Itálii, kde se Italská komunistická strana chystala převzít kontrolu nad vládou. Od konce roku 1943 do poloviny roku 1944 se italská komunistická strana zdvojnásobila a stále sílila.

Poválečná Itálie byla připravená stát se první komunistickou zemí v západní Evropě. Státisíce obyvatel severu buď aktivně podporovaly, nebo aktivně bojovaly za partyzánské hnutí, které nakonec vytláčilo německou armádu z Itálie. Byli to partyzáni, kteří zajali Mussoliniho a pověsili ho s jeho milenkou hlavou dolů; byli to partyzáni, kteří po skončení války pokračovali v atentátech na fašisty; a byli to partyzáni, kteří tvořili komunistickou stranu.

V roce 1946 se rozdělení v zemi vyhrtilo: lidé na severu chtěli komunistickou republiku a lidé na jihu chtěli katolickou monarchii. Na Sicílii byl vzestup komunistů ještě znepokojivější. **Girolamo Li Causi**, přední komunističtí na ostrově, vyburcoval masy svými požadavky na přerozdělení feudálních pozemků. V roce 1947 podpora levice, která na Sicílii nikdy předtím nebyla silná, z ničeho nic prudce vzrostla. Celou Itálii ohromily provinční volby, ve kterých drtivě zvítězili komunisté.

Vzhledem k tomu, že na rok 1948 byly v Itálii naplánované celostátní volby, čelili američtí představitelé strašidlu, že se k moci dostane koalice pod vedením komunistů. Nebudu se tím zabývat podrobně, protože jsem to řešil v mém dokumentu *Tajná síť Gladio*. Šlo o první číslovaný dokument přísně tajné zprávy NSC 1/1 ze 14. listopadu 1947. Přesně tento dokument jsem probíral v prvním díle *Tajné sítě Gladio*.

Právě v té době byl vytvořený proslulý **Úřad pro koordinaci politiky** (Office of Policy Coordination) pod CIA. Také jsem ho probíral v *Gladiu* nebo v mém dokumentu *Drogy a CIA*. Tento úřad byl oprávněn zapojit se do „*polovojenských operací, stejně jako do politické a ekonomické války*“. Oprávnění k takovým tajným akcím bylo podle ředitele CIA Franka Wisnera obsaženo v souhrnné doložce k zákonu o národní bezpečnosti z roku 1947.

Tato souhrnná doložka CIA udělovala právo zapojit se do „*funkcí*“ souvisejících se „*zpravodajskými informacemi ovlivňujícími národní bezpečnost*“. Američané jako první zaměřili své úsilí do Itálie. Podle CIA mohli vítězství komunistů odvrátit jedině Charles Luciano a don Cala. CIA měla

teď díky distribuci drog po celé Americe do černošských komunit peníze, jak toto úsilí mafie zaplatit.

Peníze samozřejmě nemohly být vyplacené přímo Lucianovi a klanu Dona Cala. Musely být nasměrované přes finanční firmu, která by nepodléhala kontrole agentů amerického ministerstva financí, italských bankovních kontrolorů ani mezinárodních daňových kontrolorů. Takovou imunitu měla pouze jedna instituce, která se nacházela v srdci Vatikánu.

Vatikánská banka

Vatikánská banka, je soukromou finanční institucí sídlící uvnitř Vatikánu. Byla založena v červnu 1942 *papežem Piem XII. a Bernardinem Nogarem*. Banka sídlí v Baště Mikuláše V., kruhové věži, která byla postavená v roce 1452, aby odvrátila hrozbu saracénské invaze. Jejím úkolem je chránit a spravovat majetek určený pro náboženská díla nebo charitu.

Podle italského právníka *Settimio Caridiho*, tato Vatikánská banka přijímá vklady pouze od nejvyšších církevních představitelů a subjektů. Řídí ji prezident, ale dohlíží na ni pět kardinálů, kteří jsou přímo podřízeni Vatikánu a vatikánskému státnímu sekretáři. Protože se o každodenních operacích a transakcích banky ví jen velmi málo, bývá často označovaná za „nejtajnější banku na světě“.

Vatikánská banka zůstává suverénní finanční agenturou v rámci suverénního státu. Je samostatným subjektem bez korporátních nebo církevních vazeb na jakoukoli jinou agenturu Svatého stolce. Jako takovou ji nelze nutit k nápravě křivd – ani těch nejzávažnějších porušení mezinárodního práva. Nelze ji ani přinutit, aby vydala zdroj jakéhokoli vkladu. Banka spadá pod přímou jurisdikci papeže. Patří papežovi a papež ji kontroluje. Vstup do vatikánské banky střeží švýcarská stráž a hermeticky uzavřené bronzové dveře se otevírají pouze vybraným členům římské kurie – řídicímu orgánu celé římskokatolické církve.

Bernardino Nogara, který se stal prvním prezidentem Vatikánské banky, zahájil proces pravidelného ničení všech záznamů o transakcích banky, včetně vkladů a investic, aby její operace zůstaly tajné a prosté veřejné i soukromé kontroly. Každý, kdo hledá informace o obchodech banky, dokonce i o její podnikové organizaci, objeví ve vatikánských archivech jen o málo víc než prázdné složky.

Stopy papírů (dokumentů) se pohybují mezi třemi samostatnými a odlišnými představenstvy. Jedno představenstvo tvoří vysoce postavení kardinálové, druhé mezinárodní bankéři a třetí vatikánští finanční úředníci. Ani tyto záznamy však nelze vyžádat k nahlédnutí. Zůstávají důvěrnými dokumenty svrchovaného státu, do kterých lze nahlížet pouze na základě zvláštního povolení papeže.

Svatý stolec samozřejmě každoročně povinně zveřejňuje finanční zprávy. Tyto zprávy, zobrazující zisky a ztráty, se zdají být vyčerpávající. Obsahují pečlivé záznamy o příjmech a výdajích každé agentury v rámci Svatého stolce – s výjimkou Vatikánské banky. Jméno této agentury se v žádné bilanci neobjevuje. Ze všech zveřejněných zpráv vyplývá, že tento církevní subjekt neexistuje.

Vyšetřovatelé sledující „papírovou“ stopu se nevyhnutelně dostávají do slepé uličky. Všechny interní dokumenty a externí zprávy obsahují prohlášení, která Vatikánskou banku vyjímají z jakéhokoli nařízení nebo normy protokolu. Vzhledem k jeho tajnému fungování mohou být do Vatikánské banky průběžně ukládané miliony a bez možnosti odhalení směřované na účty švýcarských bank.

Pro CIA a sicilskou mafii to bylo ideální místo k praní špinavých zisků z obchodu s narkotiky. Pro římskokatolickou církev zase k financování její politické mise. A podle výboru Rady Evropy pro boj proti praní špinavých peněz zůstává i za **papeže Františka** jednou z hlavních světových praček špinavých peněz.

V roce 1947 byl papež Pius XII. více než ochotný nechat černé peníze protékat svou bankou. Trumanova administrativa už předtím poslala Svatému stolci více než 350 milionů dolarů na hospodářskou pomoc a politické platby. Papež tyto prostředky použil na reaktivaci **Křesťanskodemokratické strany**, která byla zrušená za Mussoliniho vlády, a na založení dvaceti tisíc buněk této strany po celé Itálii. Svatý otec také získal dalších 30 milionů dolarů z Trumanova balíčku pomoci na vytvoření **Katolické akce**. To byla organizace, která měla vytvářet propagandu proti komunistům.

Americký kardinál **Francis Spellman** byl následně vyzvaný, aby se postavil do čela kampaně sponzorované Vatikánem. Tato kampaň měla povzbudit italské Američany, aby vyzvali své příbuzné ve staré vlasti k hlasování proti komunistům: „*Osud Itálie závisí na nadcházejících volbách a na konfliktu mezi komunismem a křesťanstvím, mezi otroctvím a svobodou,*“ napsal Spellman v letáku, který byl distribuovaný v katolických farnostech po celé Americe. Kardinál také zařídil bombardování Itálie rozhlasovými zprávami od amerických celebrit, jako byli **Frank Sinatra**, **Bing Crosby** a **Gary Cooper**, které vyzývaly lid, aby se postavil na podporu křesťanských demokratů, aby zastavil růst komunismu.

Kryší stezky

Papež Pius XII. si brzy uvědomil, že bude potřebovat další miliony v hotovosti od strýčka Sama, protože 50 procent Italů se přidalo na stranu komunistů. Američtí zpravodajští agenti mu nebyli cizí. Na konci války papež spolu s monsignorem **Giovanim Battistou Montinim**, později **papežem Pavlem VI.**, spolupracoval s Allenem Dullesem a OSS na vytvoření legendárních „kryších stezek“ (rat lines).

Tyto kryší stezky sloužily k pomoci nacistům při útěku z Evropy. Několik prominentních nacistů, včetně **Waltera Rauffa**, který vedl vyhlazovací jednotku SS napříč Itálií, zůstávalo stále ukryto ve Vatikánu. Víme, že páter **Krunoslav Draganović**, františkánský mnich, byl členem ustašovců, tedy chorvatské fašistické skupiny za druhé světové války. Také Draganović, spolu s dalšími lidmi, zřídili kryší stezky, po kterých mohli váleční zločinci, včetně členů nacistického vrchního velení, unikat do jihoamerických a jiných útočišť.

Mnozí z uprchlíků dostali vatikánské pasy a do svých nových úkrytů cestovali v kněžském rouchu. V roce 1947 Američané vypláceli otci Draganovićovi 1 400 dolarů za každého válečného zločince, který jim byl předaný do péče. Řízení kryších stezek vyžadovalo časté návštěvy Argentiny, oblíbené země nacistických uprchlíků. Počátkem padesátých let se jihoamerická země hemžila nacistickými zločinci, včetně **Adolfa Eichmanna**, důstojníka SS odpovědného za provedení „konečného řešení židovského problému“.

Jen do samotné Ameriky se dostalo přes 1 600 nacistických vědců a na nich závislých osob, aby tu zahájili kosmický věk. Mnozí z těchto nacistů nakonec pracovali jako konstruktéři a inženýři letadel ve společnostech Glenn L. Martin Company, později Lockheed Martin Corporation a Republic Aviation. Šlo ovšem o rozsáhlejší odliv německých techniků a vědců a rabování německých patentů v rámci operace *Paper Clip*. Její skutečný význam, a ne pouze veřejně prezentované špičky ledovce, jsem probíral v mém dokumentu *Největší krádež německých patentů po druhé světové válce Američany*.

Jedním z prominentních Nacistů byl **Klaus Barbie**, zvaný lyonský řezník. Po válce americká rozvědka Barbíeho umístila do bezpečného domu v Augsburgu, dala mu novou identitu a poskytovala mu štědré stipendium

ve výši 1 700 dolarů měsíčně. Následně Američané zařídili Barbieho útěk do Bolívie. Během svého dvacetiletého pobytu v Jižní Americe Barbie navázal úzké vztahy s **La Mafia Cruzena**. To byl drogový kartel vytvořený **Hugem Banzerem Suárezem**, mužem vycvičeným americkou armádou ve Fort Hunt a Escuela de Golpes v Panamě. Tím si nacista Klaus Barbie zajistil nový zdroj financování pro organizování útoků proti levicovým režimům v Latinské Americe.

Ve Vatikánu také existovala **Caritas Italiana**. Řídil ji monsignor **Karl Bayer**. Šlo o vatikánskou charitativní organizaci, která poskytovala „ochranu“ německým vojákům a sympatizantům nacismu. Tato ochrana zahrnovala vydávání cestovních dokladů pro uprchlíky s novou identitou. Mezi tyto uprchlíky patřily tak významné osobnosti, jako byl **Hans Hefelman**, hlavní postava programu eutanazie Třetí říše, a **Martin Bormann**, Hitlerův osobní tajemník.

Uprchli ale také další nacisté jako například **Eduard Roschmann**, známý jako Řezník z Rigy, **Franz Stangl**, velitel vyhlazovacího tábora Treblinka, dále osvětimský „Anděl smrti“ **Josef Mengele**, potom velitel tábora Sobibor, **Gustav Wagner**, dále organizátor deportací Židů z Francie a Slovenska, **Alois Brunner**, nebo Hauptsturmführer **Erich Priebke**, zodpovědný za masakr italských partyzánů v Římě roku 1944.

Biskup **Alois Hudal** byl další osobou, která organizovala kryší stezky pro prchající nacisty. Je známý také dopis, ve kterém biskup Hudal v roce 1948 požádal argentinského diktátora **Juana Peróna** o vydání 5 000 argentinských víz pro bývalé vojáky nacistické Třetí říše. Hudal ve svých zápiscích potvrdil, že podle něj byla pomoc nacistickým válečným zločincům podporou spravedlivé věci v boji proti bolševismu, která by se „měla očekávat od každého pravého křesťana“.

Po boku biskupa Hudala stál při organizování kryších stezek také Monsignor **Karlo Petranović**, další ustašovský válečný zločinec, který uprchl z Chorvatska přes Rakousko do Itálie. Dalším organizátorem kryších stezek byl už zmíněný páter Krunoslav Draganović, chorvatský profesor teologie a pašerák válečných zločinců z Chorvatska. V 50. a 60. letech se Draganović objevoval na výplatní pásce amerického Pentagonu.

V rámci organizace kryších stezek šlo také o nacistické zlato. Propašovalo se více než 80 milionů dolarů ve zlatých a stříbrných prutech z ustašovské pokladny v Chorvatsku do Vatikánské banky. Svatá matka církev byla velmi potěšená, že obdržela vklad do úschovy.

V roce 1945 vedl papež Pius XII. soukromé audience s Williamem Donovanem, aby s ním projednal realizaci Gladia, a vyznamenal ho jako „křížáka proti komunismu“ velkokřížem Řádu svatého Silvestra, nejstarším a nejprestižnějším papežským rytířským řádem. Nyní byl Svatý otec nadále odhodlaný udělat všechno, co je v jeho světských silách, aby zabránil bezbožným silám komunismu ovládnout Řím, svaté a věčné město – včetně prolití krve.

Závěr

To je konec prvního dílu, o čem bude pojednávat ten další, druhý? Podíváme se podrobněji na Vatikánskou banku, ale také na zednářské lóže a maltezské rytíře. Je důležité pochopit, kdo patřil do těchto organizací, protože tito lidé se navzájem podporují v dalších zločinných operacích.

2. díl

Druhý díl tohoto dokumentu se zaměřuje na temnou stránku historie spolupráce mezi CIA, mafií a Vatikánem. Úvod je věnován shrnutí obsahu prvního dílu. Následuje téma pašování drog a černých peněz přes vatikánskou banku, masakry před italskými volbami v roce 1948 a vatikánská eskadra smrti.

Následující části dokumentu se věnují dalším bankám spojených s katolickou církví, maltézským rytířům a korsické mafií. Pozornost se dále zaměřuje na tureckou cestu, jihovýchodní asijskou cestu a zpravodajskou subkulturu, strategický význam Saigonu ve Vietnamu a manipulaci médií falešnými zprávami.

Dokument se také zabývá vztahy mezi mafií a Vatikánem, *Michele Sindonou*, katolickým Gladiem a spojením mezi zednářskými lóžemi a mafií. Dále se hovoří o zmanipulovaných konklávech, zednářské lóži **Propaganda Due**, konferenci v Apalachinu a zátahu na mafií.

Závěr tohoto druhého dílu pojednává o vzestupu Michele Sindony, další nové bance a spojení do Chicaga. Pozornost se zaměřuje na temnou stránku peněz, drog a katolické církve. Text končí výrokem o pečetí spojení mezi Vatikánem a mafií. Napříště se čtenáři mohou těšit na další tajemné spojení, které bude odhalené.

Osoby a obsazení

Allen Dulles	ředitel OSS ve Švýcarsku, který se v roce 1953 stal ředitelem CIA.
William Donovan	výkonný ředitel OSS a předseda World Commerce Corporation
Paul Helliwell	úředník OSS, ředitel společnosti Sea Supply, Inc. a prezident banky Castle & Trust Bank
William Colby	zasvěcenec Vatikánu, právní konzul v bance Nugan Hand a budoucí ředitel CIA
Henry Kissinger	bývalý ministr zahraničí USA a mistrný geopolitický stratég.
Charles Luciano	americký mafián a král mezinárodního obchodu s heroinem
Vito Genovese	pravá ruka Luciana, který měl na starosti distribuci heroínu po USA
Michele Sindona	spojka mezi CIA, mafií a Vatikánem
David Kennedy	Sindonův partner, předseda společnosti Continental Illinois a ministr financí za vlády Richarda Nixona
Mons. Paul Marcinkus	duchovní z Cicera ve státě Illinois, který se stal vedoucím Vatikánské banky
Kardinál Francis Spellman	vůdce maltézských rytířů a agent CIA.
Giulio Andreotti	přední člen Propaganda Due a italský premiér
Giuseppe Santovito	šéf italské vojenské rozvědky SISMI
Francesco Pazienza	druhý velitel SISMI a agent CIA

Úvod

V minulém prvním díle jsem načrtl začátek našeho příběhu. Začala se formovat stínová vláda, upevňovaly se drogové kanály a distribuce heroínu, ale konec druhé světové války měl za následek ještě další věc. Krysí stezky a masivní příliv ukradeného zlata do vatikánské banky. Ještě na začátku tohoto dílu vás chci navést na kanál Odysee. Nejen proto, abyste se zaregistrovali na tuto platformu a stiskli tlačítko Sledovat na tomto kanále. Ale u každého dílu, stejně jako u všech mých pořadů, máte v popisu pořadu kapitoly. U každé kapitoly je uvedena časová značka, časové razítko. Na to, když kliknete, spustíte rovnou přímo konkrétní kapitolu, kterou jste si vybrali. Můžete se tak lehce pohybovat po různých částech, které si chcete třeba zopakovat. A další věcí je, že jsem ke každému dílu umístil před kapitoly do popisu pořadu pár nejdůležitějších jmen a jejich funkci. To výrazně usnadní orientaci, když je budete mít stále před očima, pokaždé se můžete mrknout, kdo je kdo. Do každého dílu vkládám jen ty osoby, se kterými se setkáte pouze v konkrétním díle. Tento způsob jsem zvolil proto, aby těch jmen jednak nebylo příliš mnoho, a jednak aby byla snazší orientace. Když si nebudete jistí o roli člověka, o kterém hovořím, podívejte se na seznam v popise pořadu u každé epizody.

CIA, drogy a černé peníze přes vatikánskou banku

V měsících před celostátními volbami v roce 1948 vrhla CIA do Vatikánské banky 65 milionů dolarů svých černých peněz. Velkou část hotovosti předali ve velkých kufrech členové Lucianova syndikátu, včetně duchovních s vazbami na sicilskou mafii. Přijetí těchto peněz Svatým stolicem bylo přísně utajované. Jedním z důvodů utajení, jak později prozradil newyorský kardinál Francis Spellman, bylo to, že „*podvrtné skupiny v Americe by to pochopily jako velmi účinnou záminku k útoku na americkou vládu za to, že uvolnila peníze Vatikánu*“.

Heroin, který zůstával zdrojem černých peněz, tak sicilské mafii nadále dodával italský farmaceutický gigant Schiaparelli. Drogy dostával řetězec podniků, který v Palermu založili Charles Luciano a Don Calo. Mezi tyto podniky patřila i továrna na cukrovinky, která vyráběla čokoládu. Čokoláda ovšem nebyla plněná ani třešněmi, ani smetanou, ale nugetkami stoprocentně čistého heroinu. Dalším provozem byl podnik na vývoz ovoce, který měl také velkou důležitost. Drogy se totiž na Kubu nadále dodávaly v bednách s pomeranči, ze kterých polovina byla vyrobená z vosku a naplněná čistým heroinem.

Na Kubě Santo Trafficante a jeho rodina pokračovali v porcování heroinu s cukrem před jeho dodáním distributorům v New Orleansu, Miami a New Yorku. CIA vytvořila chráněné drogové trasy do těchto přístavů tím, že navázala úzké vztahy s **Mezinárodním sdružením tesařů** prolezlým mafii, které měl nadále pod palcem **Rosario Mogavero**.

Přepravu zboží po celé zemi usnadňoval **Jimmy Hoffa** a další vedoucí představitelé Mezinárodního bratrstva takzvaných teamsterů, kteří spolupracovali s kamionovými společnostmi vlastněnými mafii. K těmto kamionovým společnostem patřila například Long Island Garment Trucking Company, kterou řídil **John Ormento**.

Tato činnost přirozeně neunikla **Harrymu Anslingerovi**, šefovi Úřadu pro narkotika a nebezpečné drogy, který zaznamenal prudký nárůst nabídky heroinu v afroamerických čtvrtích a následný nárůst závislosti. Když se od informátorů dozvěděl, že drogy pocházejí od Charlese Luciana, vyslal **Char-**

lese Siraguse a další své agenty na Sicílii, kde dostali příkaz sledovat každý krok deportovaného gangstera.

Netrvalo dlouho a agenti přistihli Luciana s půl tunou heroinu připraveného k odeslání do Havany. Charles Siragusa naléhal na zatčení. Italská vláda ani americké ministerstvo zahraničí však nepodnikly žádné kroky.

Masakry CIA před italskými volbami

V závěrečných měsících roku 1947 začaly do Itálie přijíždět z New Yorku, Chicaga a Miami stovky mafiánských špiček, aby Lucianovi a donu Calovi pomohly řešit problém s komunisty. Černé peníze CIA vyplácela vatikánská banka z církevních organizací, včetně Katolické akce. Svatý stolec tak uzavřel spojení se sicilskou mafií, spojenectví, které se v následujících třech desetiletích upevňovalo.

Síla mafie byla nyní spuštěna na italské voliče. Don Calo a armáda zločinců, mezi nimiž byl i bratranec Vita Genoveseho **Giovanni Genovese**, vypálili jedenáct poboček komunistů. Čtyřikrát se také pokusili o atentát na komunistického vůdce **Girolama Li Causiho**. Gang pod vedením **Franka Coppoly**, kterého James Angleton přivezl z Detroitu, aby spolupracoval se sicilským banditou **Salvatorem Giulianem**, také zahájil palbu na dav dělníků slavících První máj v Portella della Ginestra. 11 lidí zabil a 57 zranil.

Prostředky na masakr poskytl šéf OSS William Donovan prostřednictvím své společnosti World Commerce Corporation. Jeden z předních italských dělnických organizátorů, **Placido Rizzotto**, byl nalezen mrtvý na úpatí útesu. Nohy a ruce měl spoutané řetězy a prostřelený mozek. V průběhu roku 1948 bylo jen na Sicílii v důsledku teroristických útoků podporovaných CIA zabito v průměru pět lidí týdně.

Vatikánská eskadra smrti

Kromě těchto podniků sestavil monsignor don **Giuseppe Bicchierai**, z papežského pověření, teroristickou bandu, která měla za úkol bít komunistické kandidáty, rozbít levicová politická shromáždění a zastrašovat voliče. Peníze, zbraně a džípy pro monsignorovy teroristické útoky poskytla CIA z přebytečných zásob z druhé světové války.

V den voleb don Calo a jeho lidé plnili volební urny a upláceli voliče dary z čerstvě vypraných peněz z drog, zatímco papež Pius XII. zůstával ve svých komnatách „*shrbený, téměř fyzicky přemožený tíhou svého současného břemene, nadcházejících voleb*“.

Taktika mafie zabrala a křesťanští demokraté se triumfálně vrátili k moci. William Colby, pozdější ředitel CIA, ve svých pamětech napsal, že bez sabotáže CIA by komunisté získali 60 procent hlasů.

Další katolické banky

V minulém dílu jsme skončili italskými volbami, které Američané s jejich mafiánskými přáteli ovlivnili ve prospěch pravice penězi přes vatikánskou banku. Vy, kteří jste četli nebo poslouchali můj dokument *Tajná síť Gladio* už víte, že CIA se rozhodla setrvat v Itálii další desetiletí. Finanční prostředky CIA ukládali členové zločinecké rodiny dona Cala do katolických bank po celé Itálii, včetně **Banco Ambrosiano**. Tyto banky byly díky Lateránské smlouvě v bezpečí před kontrolou ze strany Italské banky a italského ministerstva financí.

Pobočník **Giuseppeho Genca Russa**, přímého nástupce dona Cala ve funkci kápa, v této souvislosti poznamenal: „*Russo je neustále v kontaktu s kněžími, kněží chodí k němu a on chodí do banky – kterou vždycky vedou kněží. Ředitel banky je kněz. Banka byla vždycky záležitostí kněží.*“

Křesťanskodemokratická strana nadále dostávala od CIA roční pomoc ve výši více než 20 milionů dolarů a CIA na oplátku zřídila pod Angletonovým vedením takzvaný vatikánský referát. Vatikánská kancelář přezkoumávala všechny zpravodajské zprávy, které byly zasílané Svatému stolci od papežských nunciů, tedy diplomatů, kteří byli umístění za železnou oponou. Mezi CIA a církví byly vypracované strategie, jejichž cílem bylo podkopat levicová hnutí v celé Evropě a Jižní Americe.

Maltézští rytíři

Důstojník CIA, dříve OSS, James Angleton přísahal věnost Svaté matce církvi a stal se rytířem řádu **Maltézských rytířů**. Maltézští rytíři jsou legendárním církevním spolkem, jehož počátky sahají až do dob křížových výprav. Do rytířského stavu byli pasovaní i další američtí špioni. Například pozdější ředitelé CIA William Casey, William Colby a **John McCone**.

Pasovaný byl také generál **Vernon Walters**, který se stal zástupcem ředitele CIA za vlády **George Bushe staršího**, potom třeba zvláštní agent CIA William F. Buckley, který se stal majitelem a vydavatelem časopisu National Review, potom **Frank Shakespeare**, ředitel médií CIA Rádio Svobodná Evropa a Rádio Svoboda. Mezi Maltézské rytíře byl pasovaný také generál NATO a budoucí ministr zahraničí **Alexander Haig** a ředitel OSS William Donovan.

Zvláště zajímavým Maltézským rytířem byl generál Reinhard Gehlen, který za druhé světové války působil jako šéf Hitlerovy rozvědky na východní frontě. Jen pro stručné zopakování, které nikdy neuškodí. V roce 1945 byl Rainhard Gehlen požádán OSS, předchůdkyní CIA, aby zřídil pobytové jednotky složené z kolegů nacistů, které špehovaly Sovětský svaz. Tyto jednotky, známé jako **Gehlenova organizace**, se nakonec za kancléře **Konrada Adenauera** v roce 1956 přeměnily na německou zpravodajskou službu **Bundesnachrichtendienst** neboli **BND**.

Velká část obchodů mezi CIA a Vatikánem se začala odehrávat na každoročních setkáních Maltézských rytířů v Římě a New Yorku. Jednání předsedal kardinál Francis Spellman, který jménem papeže schvaloval budoucí strategie v Evropě. Protože Vatikán hrál v Gladiu tak zásadní roli, nechal William Colby, tehdy šéf pobočky CIA v Římě, rozmístit po papežských apartmánech mikrofony, aby Agentura mohla monitorovat rozhovory papeže a jeho zaměstnanců. Toto špehování trvalo až do roku 1984.

Vatikán se od té doby stal hlavním úložištěm nejen černých fondů, ale také přísně tajných dokumentů, včetně spisů CIA týkajících se vývoje jaderných zbraní. Jeden z těchto dokumentů se objevil v roce 2006. Tehdy šlo o výbušný soudní proces v hromadné žalobě. Tu hromadnou žalobu podali

přeživší Holocaustu, kteří tvrdili, že Vatikánská banka je úložištěm zlata, které jim bylo ukradené nacistickou chorvatskou vládou.

Korsická mafie do party: Více drog, více peněz!

Helliwellův plán byl realizován. Bylo navázané spojení s mafií. Spojenectví s Vatikánem bylo uzavřené. Byl tu však problém. Italská farmaceutická společnost Schiaparelli už nemohla uspokojit zvýšenou poptávku CIA po heroinu. Farmaceutický gigant už tak poskytoval roční dodávky dvou set kilogramů heroinu do provizorních laboratoří Charlese Luciana a dona Cala.

Sicilský syndikát a CIA musely vytvořit vlastní drogovou trasu, aby uspokojily aktuální potřeby a také rozvinuly nové trhy v celé Evropě a v Americe. Siciliani by také museli zajistit vhodné zařízení a vyškolené vědce, kteří by surovinu zušlechťovali. Heroin, který pocházel z laboratoří společnosti Schiaparelli, byl stoprocentně čistý a vyžadoval pouze řezání a balení. Bylo třeba najít zdroje opia. Surový produkt bylo třeba rafinovat na čistý heroin a vytvořit nové trhy v Americe. Jak už víme, zapojení CIA do obchodu s heroinem sahá až k předchůdkyni CIA, OSS a jejímu zapojení do italské mafie, **Cosa Nostra** na Sicílii a v jižní Itálii.

Později, když Američané bojovali proti komunistům ve Francii, CIA navázala kontakt a spojenectví s **Korsickým bratrstvem**. Korsické bratrstvo byli samozřejmě velcí obchodníci s drogami. Když se situace ve světě změnila, CIA se zapletla s lidmi z Kuomintangu v Barmě, kteří obchodovali s drogami, protože se bránili tamnímu směřování ke komunismu. Totéž se dělo v jihovýchodní Asii, později v Latinské Americe. A ještě později v Afghánistánu.

Sice jsem to probíral v pátém díle mého cyklu *Krvavá historie CIA*, ale jen ve zkratce, jak se vyrábí heroin? To musíme pochopit. Proces výroby heroinu začíná, když z makovic opadají okvětní lístky a odhalí se vaječné semenné lusky. Lusky se vertikálně rozříznou, aby se z nich získala neprůhledná mléčná šťáva, která je opiem ve své nejhrubší podobě. Poté, co šťáva ztmavne a zhoustne, je slisovaná do opiové gumy a převezená do laboratoří, kde se v obrovských kádích s vroucí vodou smíchá s vápnem. Odpadní sraženina klesá ke dnu, zatímco bílý morfin stoupá nahoru. Morfin se z vody odstraní, znovu se zahřeje čpavkem, přefiltruje a znovu se vaří, dokud se nezredukuje na hnědou pastu. Pasta se nalije do forem a suší se na slunci. Hotový produkt se znovu zahřeje v kádích a ve skleněných nádobách se šest hodin

zpracovává s acetanhydridem za vzniku diacetylmorfinu. Roztok se scedí a přidá se uhlíčan sodný, aby heroin ztuhl a klesl. Heroin se dále rafinuje filtrací z roztoku uhlíčitanu sodného přes aktivní uhlí a čištěním alkoholem. Produkt se poté znovu zahřeje, aby se odpařil alkohol.

Proč o tom takto složitě hovořím? Potom totiž přichází na řadu složitá část, kterou Sicilané ve svých provizorních zařízeních nedokázali zvládnout. Heroin se smíchá s éterem nebo kyselinou chlorovodíkovou, což je proces, který může způsobit prudký výbuch, pokud není prováděný s vědeckou přesností. Konečným produktem je heroin. Nadýchaný bílý prášek, který se obvykle dodává ve stokilových baleních. Sicilská větev tuto delikátní konečnou fázi neuměla. Kdo to ale uměl, byla korsická mafie.

Korsická mafie totiž získala mistrovství v tomto procesu během let práce mezi kambodžskými, laoskými a vietnamskými technikami ve francouzské Indočíně. V roce 1949 CIA a Lucianův syndikát nutně potřebovaly tyto korsické talenty pro vytvoření nové drogové sítě. Odbory v Marseille, kde se nacházely heroinové laboratoře, ovšem zůstaly pod kontrolou komunistů, kteří odmítali nakládat a vykládat lodě připlouvající z Francouzské Indočíny. Plány na přeměnu francouzského přístavního města Marseille v centrum heroinového průmyslu se zastavily.

Italská a korsická mafie se spojily až v roce 1950, kdy Korsičané přístav ovládli. Přirozeně se o podporu Korsické mafie zasadila CIA. Díky pomoci CIA se nyní Marseille stala novým centrem heroinového průmyslu. V roce 1951, jen několik měsíců potom, co korsická a sicilská mafie převzaly kontrolu nad nábrežím, Korsičané naverbovali řadu francouzských chemiků a otevřeli první rafinerie opia. Francouzské spojení se sicilským klanem dona Cala a americkou zločineckou rodinou Charlese Luciana bylo navázané.

Turecká cesta

Výroba byla jedním problémem, zásobování druhým. Nová heroinová síť potřebovala služby zprostředkovatele drog. Předním zprostředkovatelem opia na tureckých anatolských pláních byl **Sami El-Chúry**, úlisný syrský obchodník s opiem, který se stal hlavním dodavatelem opiové pasty na Blízký východ.

Charles Luciano se s El-Chúrym setkal, a navázal s ním obchodní vztah. Díky tomu začaly okamžitě proudit miliony kilogramů surového opia z Turecka do Bejrútu, kde se z něj vyráběl morfinový základ. El-Chúry si zajistil cestu tím, že Lucianovými penězi podplatil libanonskou policii a celníky. Z Libanonu byl tento morfinový základ převezený do nových laboratoří v Marseille. Z francouzského přístavu byl heroin přepravený nákladními loděmi na Kubu pod ochranou CIA.

Po celou dobu své kariéry zůstával syrský drogový pašerák El-Chúry v péči a pod ochranou CIA. Několikrát byl zatčený při velkých drogových zátazích, ale ve vězení strávil necelé čtyři měsíce. V roce 1998 se **Dennis Dayle**, bývalý šéf elitní jednotky amerického Úřadu pro kontrolu obchodu s drogami, svěřil, že El-Chúry byl zaměstnancem CIA: „*Během mé třicetileté kariéry v Úřadu pro kontrolu obchodu s drogami a v příbuzných agenturách se téměř vždycky ukázalo, že hlavní cíle mých vyšetřování pracují pro CIA.*“

Jihovýchodní asijská cesta a zpravodajská subkultura

Když opium začalo proudit z Turecka, CIA spolupracovala s generálem Čankajškem a jeho armádou na vytvoření doplňkové drogové trasy, která by vedla z Barmy do Marseille. CIA zajišťovala veškeré okamžité potřeby této exilové armády. Byl to nákladný podnik, který bylo možné kompenzovat pouze pěstováním makových polí v horských oblastech severní Barmy a severovýchodního Laosu.

V roce 1951 začala CIA dodávat zbraně a materiál jednotkám Kuomintang, které se zabývaly pěstováním opia. Tento podnik byl známý jako operace *Paper*. Podrobněji jsem to řešil v mém dokumentu *Drogy a CIA*, proto to není třeba podrobněji rozvádět.

Aby bývalý šéf OSS William Donovan urychlil podnik na výrobu zbraní za drogy na Dálném východě, odstoupil z armády, a založil World Commerce Corporation. Tuto společnost založil s malou skupinou velmi bohatých přátel. Mezi nimi byli například *Nelson Rockefeller*, *Joseph C. Grew*, mimochodem synovec *J. P. Morgana*, dále *Alfred DuPont* a *Charles Jocelyn Hambro* z Hambros Bank. Tato společnost, která byla registrovaná v Panamě, zaměstnávala mafiána *Sonnyho Fassoulise*, mezinárodního obchodníka se zbraněmi.

Hlavní funkcí World Commerce Corporation byl nákup a prodej přebytečných amerických zbraní a munice zahraničním skupinám podsvětí, včetně Kuomintang a italských mafií. Výměnou za zbraně poskytovala Kuomintang opium. Opium se dopravovalo z hor Barmy a Laosu krycí leteckou společností CIA Civil Air Transport do Bangkoku. Tady se letadla vyprazdňovala a nakládala zbraněmi pro zpáteční let na maková pole. V Bangkoku generální ředitel thajské národní policie, zaměstnával své důstojníky, aby nakládali zboží na nákladní lodě záhadné přepravní společnosti Sea Supply Incorporated. To byla další krycí společnost CIA, kterou řídil Paul Helliwell. Ten teď působil na barském konzulátu v Miami.

Takže CIA měla dvě klíčové krycí společnosti. Civil Air Transport pro letadla se zbraněmi a drogami, a Sea Supply Incorporated, pro námořní dopravu zbraní a drog. Takto to měli rozdělené. V roce 1954 britská celní správa

v Singapuru uvedla, že Bangkok se stal hlavním centrem obchodu s opiem v jihovýchodní Asii.

Thajský *generál Phao* navázal blízké přátelství s Williamem Donovanem, který byl jmenovaný americkým velvyslancem v Thajsku. William Donovan byl Phaem skutečně tak nadšený, že thajského generála navrhl na vyznamenání Legie za zásluhy. Ačkoli toto vyznamenání nezískal, Phao do roku 1953 obdržel od CIA pomoc ve výši 35 milionů dolarů, včetně darů několika námořních lodí a nákladních letadel používaných k přepravě drog do Hongkongu, Singapuru a Marseille.

Společnosti World Commerce Corporation a Sea Supply, stejně jako Civil Air Transport, vznikly v rámci zpravodajské komunity ze subkultury mimořádně bohatých a dobře propojených právníků a podnikatelů, kteří v té době nebyli součástí žádné oficiální vládní agentury. Tato zpravodajská subkultura nakonec dala vzniknout síti bank, včetně naší známé banky zločinců **Bank of Credit and Commerce International**, a vlastnických firem (včetně American International Group *C. V. Starra*), které byly vytvořené za účelem podpory a utajení toku peněz z obchodu s heroinem.

Strategický Saigon

V roce 1958 se obchod s opiem v jihovýchodní Asii stal tak čilým, že CIA zřídila druhou zásobovací linku pro drogy. Tato trasa vedla z prašných letištních ploch v laoských horách na mezinárodní letiště v Saigonu, odkud se překládalo do Evropy a Ameriky. Kromě známé Civil Air Transport si CIA pro tuto přepravu objednala služby malých korsických letadel. Saigonský výsadek by nebyl možný bez spolupráce *Ngo Dinh Diema*, prezidenta Jižního Vietnamu, a Diemova bratra *Ngo Dinh Nhu*, který působil jako jeho hlavní poradce.

CIA poskytovala Diemovi a jeho bratrovi miliony tajných finančních prostředků, aby mohli rozšířit rozsah své zpravodajské činnosti a rozsah politických represí vůči vietnamskému lidu. Podpora pokračovala i poté, co zkorumpovaného Diema, jehož vláda upadla do chaosu, v roce 1963 vyhnala z úřadu vojenská junta také podporovaná CIA. Saigon byl nyní městem strategického významu.

Falešné zprávy a kontrola médií

Jak západní svět stále více zaplavoval heroin, CIA prostřednictvím mluvčích, jako byl **George White** z Federálního úřadu pro narkotika, svalovala vinu na předsedu **Maa** a Čínskou lidovou republiku, kteří byli obviňováni z organizování přesunu dvou set až čtyř set tun opia ročně z Yunnanu do Bangkoku. CIA také prezentovala generála Phaa, spojku v asijském drogovém propojení, jako nejlepší americkou naději v boji proti této drogové hrozbě.

Tyto zprávy představovaly první rozvinutí falešných zpráv CIA. S vědomím důležitosti vydávání takových falešných zpráv zahájila CIA pod vedením Allena Dullese v roce 1953 operaci *Mockingbird*. To jsem probíral v mém dokumentu *Média a propaganda*, takže opět nebudu podrobně rozvádět. Tato operace spočívala v náboru předních novinářů a redaktorů, aby vymýšleli příběhy a vytvářeli kouřové clony s cílem vrhnout na CIA pozitivní světlo.

Součástí *Mockingbird* se nakonec staly celé zpravodajské organizace, včetně **American Broadcasting Company, National Broadcasting Company, Associated Press, United Press International, Reuters, Newsweek, Mutual Broadcasting System, Miami Herald, Saturday Evening Post** a **New York Herald Tribune**. Díky tomu, že se nyní do činnosti zapojilo více než čtyři sta novinářů a hlavní zpravodajské kanály, mohla CIA pracovat bez obav z prozrazení.

Opět tady vidíme v celé své kráse, k čemu slouží mainstreamová korporátní média. Maskování a zakrývání tajných operací. Udržují kulisy architektiky moci. Vytvářejí kouřové clony, odvádějí naši pozornost. Udržují zkorumpovaný systém u moci za pár drobných. Vytvářejí psychologickou bariéru a ideologickou clonu. To je úkolem mainstreamových korporátních médií. Zahltit nás nesouvisějícími nepodstatnostmi, abychom si věci nespojovali, abychom nepřemýšleli o fungování globálního světa jako celku, jako obrovských nadnárodních zločineckých syndikátů. K tomu slouží mainstreamová korporátní média. Ostatní řeči jsou jenom omáčkou.

Katolické spojení

Aby CIA napomohla procesu praní miliard z obchodu s heroinem, spolupracovala s **Henrym Manfredim**, který v roce 1951 založil první zahraniční operaci Federálního úřadu pro narkotika v Římě. Manfredi navázal úzké vztahy s monsignorem Giovannim Battistou Montinim, tehdejším vatikánským státním podsekretářem a pozdějším papežem Pavlem VI. Prostřednictvím Montiniho Federálního úřadu pro narkotika zařídila odklonění toku peněz, nejprve přes makléřský dům Merrill Lynch a nakonec přes řadu farních bank v Itálii, než nakonec dorazily do Vatikánské banky.

Na tyto transakce dohlížel **Massimo Spada**, vysoký úředník Vatikánské banky. Maltézský rytíř Spada, předsedal nebo působil ve správních radách ohromujícího množství společností vlastněných Svatým stolcem. Mám i jejich výpis, ale tím se nebudeme zdržovat, většině z nás to stejně nic neřekne. Mezi tyto společnosti patřil také **Finsider**. To je totiž konglomerát, který vlastnil lodní společnost Italia, letecké společnosti Alitalia, Alfa Romeo a italský telefonní systém. Dále předsedal pojišťovnám, bankám, podnikům a továrnám na výrobu oceli atd. S žádostí o pomoc při správě miliard se Spada obrátil na daňového právníka **Micheleho Sindonu**, předního představitele sicilské mafie.

Michele Sindona: Mafie a Vatikán

Michele Sindona, rolník ze Sicílie, získal v roce 1942 titul z daňového práva na univerzitě v Messině. Po invazi Spojenců zanechal své praxe a stal se vůdčí osobností černého trhu. Dodával citrony do venkovských oblastí střední Sicílie a vyměňoval je za pšenici a další komodity, kterých byl v Palermu a Messině nedostatek. Tento podnik vyžadoval ochranu mafie, která kontrolovala výrobní průmysl a pohraniční stráž.

Díky intervenci *biskupa z Patti*, který měl úzké vazby na pravou ruku Charlese Luciana, Vita Genoveseho, se Sindonovi podařilo tuto ochranu získat. Biskup využil svého vlivu u sicilských donů a amerických vojenských představitelů, aby Sindonovi zajistil čerstvé produkty, padělané doklady a bezpečný průjezd zemí. Sindona použil část svých zisků na nákup zbraní od spojenecké vojenské vlády, které pak poskytl *Salvatore Giulianovi* a dalším členům **Hnutí za nezávislost Sicílie**.

Do konce války se Sindona stal respektovaným členem zločinecké rodiny Luciano a Don Calo, a jedním z předních finančních poradců sicilské mafie. V letech 1952 až 55 strávil nějaký čas v New Yorku, kde působil jako Lucianův emisar u Vita Genoveseho. V roce 1955 se stal také agentem CIA a zajišťoval stálý přísun černých finančních prostředků předním katolickým hodnostářům, včetně Giovanniho Montiniho, který byl mezitím jmenován milánským arcibiskupem. Giovanni Montini zase ambiciózního mladého právníka seznámil s Massimem Spadou.

Michele Sindona nyní tvořil nedílnou součást propojení mezi CIA, mafií a Vatikánem. Sehrál také klíčovou roli v řetězci událostí, které vyústily ve svržení vlád, masové vraždění a rozsáhlou finanční devastaci.

Katolické Gladio

V průběhu padesátých let se stovky italských duchovních a příslušníků „černé šlechty“ církve připojily k maffii v rámci podpory operace Gladio. **Paolo Taviani**, jeden ze zakladatelů Křesťanskodemokratické strany a nový ministr obrany Itálie, se stal jedním z velitelů 622 jednotek *Stay-behind* v Itálii. Každou jednotku tvořilo dvanáct až patnáct vojáků, kteří byli vycvičeni americkými a britskými silami na základně Capo Maraggiu na severním cípu Sardinie. Jednotky zřídily 139 úkrytů zbraní, většinou v severovýchodní Itálii poblíž Gorické prolákliny. Všechno jsem to podrobně probíral v mém dokumentu *Tajná síť Gladio*, který tvoří jakési předmostí k tomuto cyklu.

Do roku 1955 se objevily církevní jednotky operace Stay-behind, známé jako katolické Gladio. Na jejich zřízení dohlíželi kardinál **Giuseppe Siri** a Italská biskupská konference. Katolické jednotky vedli **Augustin Bea**, rektor Papežského biblického institutu, **Agostino Casaroli**, jeho tajný komoří, a **Fiorenzo Angelini**, mistr papežských ceremonií. K těmto třem klerikům, vyslaným Svatým otcem, se brzy připojil **Michele Giordano**, diecézní asistent Katolické akce.

Všichni čtyři preláti byli nakonec za svou práci v tajném podniku katolických Gladio povýšeni do kardinálského kolegia. V Katolickém Gladiu se prosadili i přední svěští představitelé katolické šlechty, včetně **Giulia Andreottiho**, spoluzakladatele Křesťansko-demokratické strany, a **Umberta Ortolaniho**, „tajného komořího papežské domácnosti“ a člena vnitřního kruhu Maltézských rytířů.

Tisíce kněží a biskupů byly nyní vycvičeni nejen pro ideologickou válku, ale také pro skutečný boj. Po celá padesátá léta poskytovala peníze na činnost katolického Gladia CIA, která ročně vyčlenila na tajné operace v Itálii 30 až 50 milionů dolarů. Tyto prostředky nejenže propíral Vatikán, ale papež je také přeposílal spřízněným skupinám a organizacím.

Bývalý agent CIA **Victor Marchetti** později vypověděl: „V padesátých a šedesátých letech CIA ekonomicky podporovala mnoho aktivit podporovaných katolickou církví, od sirotčinců po misie. Miliony dolarů ročně dostávalo velké množství biskupů a monsignorů. Jedním z nich byl i kardinál Giovanni Battista Montini, který se stal papežem Pavlem VI.“

Zednářské lóže a mafie

Kvůli ochraně utajení katolického Gladia a dalších pobytových jednotek se jejich schůzky konaly v zednářských lóžích. Nakonec se několik jednotek „stay-behind“ v Itálii vyvinulo v tajné zednářské organizace. Jedna taková jednotka se stala známou jako **Propaganda Due** neboli **P2**.

Název P2 byl odvozený od lóže **Propaganda Massonica**, kterou v roce 1877 založili členové piemontské šlechty v Turíně. Tato lóže se výrazně lišila od většiny ostatních. Mnozí její členové byli totiž mafiáni a vojenští důstojníci, kteří se více než ostatní zednáři zabývali politickým přesvědčením. Zasvěcencům, kteří vstoupili do lóže Propaganda Massonica, bylo vyhrožováno „*jistou a násilnou smrtí*“, pokud by prozradili jakékoli tajemství spolku. Přítomnost mafie mezi členy lóže zaručovala, že tento požadavek omerty nebyl planou hrozbou.

V roce 1924 Mussolini zednářství v Itálii zakázal jako politicky podvrtné. Lóže Propaganda Massonica načas zanikla. Oživení lóže jako Propaganda Due neboli P2 se setkala s plným souhlasem Allena Dullese, ředitele CIA a zednáře třiatřicátého stupně. Allen Dulles si uvědomil, že rozkol v Italské socialistické straně, který vyústil ve vznik Italské sociálně demokratické strany, „*zcela vyprovokovali zednáři v Americe a v Itálii*“ prostřednictvím organizované infiltrace.

V padesátých letech 20. století byly zednářské lóže schopné poskytnout bývalým fašistům takzvané demokratické krytí a také jim poskytly kontakty na americké zednáře. **Giordano Gamberini**, velmistr italských zednářů a agent CIA, proslul jako „*obchodní cestující antikomunismu*“. Zčásti i díky jeho úsilí vznikly lóže na základnách NATO. Například počínaje lóží Benjamin Franklin, která byla založena 25. července 1959.

Zdálo se, že papež Pius XII. svým mlčením schvaloval vzestup svobodného zednářství v poválečné Itálii. Tento tichý souhlas byl ohromující. Římskokatolická církev totiž zednářství odsoudila a zakázala svým členům účast na zednářských obřadech pod hrozbou exkomunikace.

Zednářská lóže Propaganda Due se také stala magnetem pro mafii. Jak mafie, tak svobodní zednáři byli tajnými spolky, které fašisté zakázali. **Cesare Mori**, kterého Mussolini pověřil vymýcením mafie, používal prostře-

dek výslechu, známý jako cassetta. Při této technice byl podezřelý přivázaný k dřevěné bedně, bičovaný koženým bičem namočeným ve slané vodě, zatímco jeho genitálie byly sevřeny ve svěráku. Na konci druhé světové války se mafie začala aktivně zapojovat do zednářských lóží. Během 50. a 60. let přijalo v rámci 113 sicilských lóží, řády 2 411 členů mafie.

K tomuto vývoji sicilský mafián **Leonardo Messina** řekl: „Zednářská lóže, která se stala součástí mafie, byla založená v roce 1899, kdy se v ní zednáři setkali s velkým zájmem. Mnoho čestných mužů, zejména ti, kteří se úspěšně stali mafiánskými bossy, patří k zednářům... protože právě v zednářství mohou mít naprosté vztahy s podnikateli a institucemi.“

V roce 1960 si **Ndrangheta**, což je odnož mafie, jejíž kriminální aktivity se začaly podílet na třech procentech italského HDP, otevřela vlastní zednářskou lóži v malém kalábrijském městečku Roccella pod vedením místního aristokrata barona **Pasquale Placida**. Tato lóže se nakonec spojila s lóží Propaganda Due při pokusu o svržení italské vlády.

Během následujícího desetiletí se členy zednářských lóží staly desítky dalších vatikánských úředníků, včetně kardinálů, římskokatolických hierarchů a významných biskupů a arcibiskupů. Mám opět jmenný seznam včetně jejich funkcí, ale netřeba je uvádět, většině z nás to moc neřekne. Seznam mohu samozřejmě kdykoli předložit jako důkazy o všem, o čem v tomto cyklu hovořím.

Je těžké uvěřit, že nejvyšší pontifikové jako Pius XII., Jan XXIII., Pavel VI., Jan Pavel I., Jan Pavel II. a Benedikt XVI., blaženě nevěděli, že tolik církevních hodnostářů praktikuje zednářství. A stejně tak je zarážející, že pontifikové tyto duchovní povýšili do vyšších funkcí potom, co se dozvěděli o jejich členství v lóži Propaganda Due a dalších zednářských lóžích.

Zmanipulované konkláve

Když papež Jan XXIII. 3. června 1963 zemřel na rakovinu žaludku, CIA začala usilovat o ovlivnění výsledku konkláve. Favorizovaným kandidátem CIA byl kardinál Giovanni Battista Montini, bývalý milánský biskup. Jeho otec byl ředitelem Katolické akce a poslancem italského parlamentu. Montini byl horlivým stoupencem katolického Gladia. Za druhé světové války sloužil v OSS v takzvané operaci *Vessel* a jako milánský arcibiskup obdržel od CIA miliony z černých fondů.

Vztahy mezi Montinim a americkou zpravodajskou komunitou byly natolik úzké, že jeho nástup na Svatopetrský stolec mohl být zmanipulovaný. Zpravodaj časopisu Time **Roland Flamini** objevil důkazy, které ukazují, že představitelé CIA byli schopni potvrdit Montiniho zvolení předem, když z komína Sixtinské kaple vycházel obláček bílého kouře, a vyjádřili potěšení, že konkláve proběhlo podle plánu.

Zednářská lóže Propaganda Due

Zednářská lóže Propaganda Due nyní dostávala masivní finanční injekce – podle odhadů 10 milionů dolarů měsíčně – z černých fondů CIA. Tyto peníze byly použité na nákup zbraní a materiálu potřebného k provádění teroristických útoků v Itálii, Řecku, Turecku a Jižní Americe.

V roce 1969 se tato zednářská lóže Propaganda Due mohla pochlubit takovými členy, jako byl velitel italských ozbrojených sil **Giovanni Torrisi**, šéfové tajných služeb **Giuseppe Santovito** a **Giulio Grassini**, **Orazio Giannini**, šéf italské finanční policie, generál **Vito Miceli** z italské vojenské rozvědky, generál **Raffaele Giudice** z finanční stráže, soudce Nejvyšší rady **Ugo Zilletti** a vatikánský bankéř Michele Sindona. Kromě toho seznam členů obsahoval jména předních ministrů vlády, dále třiceti generálů, osmi admirálů a mnoha redaktorů novin, televizních manažerů a vrcholných podnikatelů.

Do této zednářské lóže byl také přijat **Carmelo Spagnuolo**. To byla obzvláště cenná trofej. Byl totiž hlavním veřejným obhájcem v Miláně a později předsedou italského Nejvyššího soudu. Tím bylo zajištěno, že Propaganda Due bude mít navzdory svým teroristickým činům spravedlnost na své straně.

Zednářská lóže Propaganda Due měla postupně pobočky v Argentině, Venezuele, Paraguayi, Bolívii, Francii, Portugalsku, Nikaragui, západním Německu a Anglii. V Americe patřili mezi její členy a spolupracovníky nejen přední představitelé zločineckých rodin Gambino, Genovese a Lucchese, ale také významné politické osobnosti, jako byl generál **Alexander Haig**, náčelník štábu prezidenta Nixona, a **Henry Kissinger**, ministr zahraničí prezidenta Richarda Nixona.

Mnozí si řeknou, jak je možné, že tak obrovský kolos s tolika lidmi na různých příčkách zasvěcení jsou ochotní na slovo poslouchat pokyny svých nadřízených. To se dotýká vůbec celého obrazu, jak takové kolosy většinou fungují formou vydírání. Toto vydírání stmeluje vnitřní řád a nutí ostatní k poslušnosti.

Jak to funguje: V takovýchto zednářských lóžích, ale i v některých politických stranách a hnutích, se hromadí kompromitující materiály nejen na odpůrce, ale i na vlastní členy. Když do zednářského řádu vstoupil nový

rekrut, byl povinen prokázat svou loajalitu tím, že vůdci lóže předá dokumenty, které by kompromitovaly nejen jeho samotného a jeho rodinu, ale i další případné kandidáty. Jednoduše, museli na sebe i svou rodinu napraskat špínu. Některé politické strany a hnutí to omlouvají tím, že chtějí být připravení, kdyby stejné kompromitující materiály získal někdo jiný, tak že už budou připravení a schopní se bránit. Ale to jsou samozřejmě nesmysly.

Když byli tito potenciální kandidáti konfrontováni s důkazy o svých nekalých činech, většinou ustoupili a beze slova protestu se podrobili. Následně složí slib mlčenlivosti a zcela se podvolí. Nakonec se ve spisech vůdců zednářské lóže Propaganda Due objevily nejen kompromitující materiály na téměř všechny významné italské vládní činitele, ale také nahé fotografie Jana Pavla II. u bazénu. Intimní fotografie jsou zvláště pikantní, protože před nimi ustoupí třeba i bývalý nejvyšší státní zástupce, který ví, že existují fotografie jeho samotného, jak leží na posteli, a nad ním domina s bičíkem. Takto je můžete tvrdě ovládat. Budou poslušní a budou dělat, co chcete. Nebudou odmítovat.

Konference v Apalachinu a zátah na mafi

Sjednocení americké mafie, které v roce 1931 přinesl Charles Luciano, se však hroutilo. V říjnu 1957 uzavřel Vito Genovese, který stále působil jako Luccianova pravá ruka, spojení s **Carlem Gambinem** za účelem popravu **Alberta Anastasie**, hlavy zločinecké rodiny Mangano. Anastasia rozčeřil vody Meyera Lanskyho a Santo Trafficanteho mladšího tím, že se pokusil získat kontrolu nad lukrativním tokem heroinu z Havany.

Měsíc po Anastasiově vraždě, Vito Genovese předsedal konferenci v Apalachinu, na které sám sebe pomazal za „šéfa všech šéfů“ (capo de tutti capi), jmenoval Carla Gambina novou hlavou klanu Mangano a rozhodl, že mafie se nesmí podílet na obchodování s narkotiky mimo Harlem a další černošské čtvrti. V průběhu konference uspořádala pensylvánská státní policie razii. Výsledkem zátahu bylo zatčení Carla Gambina, Paula Castellana, Josepha Bonanna a Santo Trafficanteho mladšího, hlavy rodiny z jižní Floridy a klíčové postavy mafie na Kubě. Dalšími účastníky byli **Stefano Magaddino** z Buffala, **Nick Civella** z Kansas City, **Sam Giancana** z Chicaga a zástupci rodin z Milwaukee, Dallasu, Pittsburghu, Filadelfie, San Franciska a Los Angeles.

Tato konference v Apalachinu se stala milníkem v análech organizovaného zločinu v Americe. Tento zátah, který způsobil rozpad mafiánské schůzky, se na několik týdnů dostal na titulní stránky celostátních novin, rozzuřil mafiány a uvedl do rozpaků americké vládní představitele. Veřejnost nyní poprvé věděla, že organizovaný syndikát mafiánských rodin kontroluje tok nelegálních drog po celé Americe.

Charles Luciano, rozhořčený opovážlivostí svého podřízeného a výsledkem konference, naverboval Carla Gambina, aby se podílel na plánu, jak přistříhnout křídla Vitovi Genovesemu, samozvanému kápovi americké komise. Gambino na Lucianoho naléhání vyhledal **Nelsona Cantellope**, drobného podvodníka, který si odpykával trest v Sing Singu. Darem 100 000 dolarů jej přesvědčil, aby podal svědectví, že byl svědkem Genoveseho masivních nákupů drog. Cantellops mu vyhověl.

V roce 1958 byl Vito Genovese a čtyřiatdacet členů jeho gangu zatčeno za porušení nového zákona o kontrole narkotik. U soudu Cantellops vypově-

děl, že byl nejen svědkem nákupů, ale že pro Genoveseho fungoval jako kurýr, když převážel heroin z Harlemu do černošských komunit po celé zemi. Porota byla údajně zmanipulovaná a téměř výhradně na základě Cantellopsova svědectví byli Vito Genovese a jeho vojáci odsouzeni k patnácti letům vězení.

Když byl Vito Genovese ukrytý ve federální věznici v Atlantě, stal se Santo Trafficante mladší po Lucianově smrti v roce 1962 standardně hlavním kápem mezinárodního obchodu s heroinem. Ve svých sedmapadesáti letech byl jedním z nejefektivnějších mafiánských vůdců. Santo Trafficante se vyhýbal okázalému životnímu stylu plnému Cadillaců a diamantových prstenů, který byl charakteristický pro mnoho mafiánů. Místo toho pěstoval strohost starých sicilských donů a projevoval se sebevědomě, což přispělo k jeho značnému vlivu na sicilské a americké rodiny. Navzdory své prestiži mezi Muži úcty mu jeho zdravý rozum bránil v tom, aby se ucházel o vedoucí postavení v mafiánských národních a mezinárodních komisích. Většinou zůstával ve stínu, čímž se stal „*nejméně známým a nejvíce podceňovaným vůdcem organizovaného zločinu*“.

Vzestup Michele Sindony

Pád Vita Genoveseho podnítl vzestup Micheleho Sindony. Ctižádostivý mafiánský právník nyní s požehnáním svých donů Giuseppe Genca Russa, nástupce dona Cala, a Charlese Luciana, navázal úzké vztahy se zločineckou rodinou Gambino. Gambinové, vědomi si Sindonova klíčového postavení u CIA a Vatikánské banky, neváhali, a vzali ho pod svá ochranná křídla. Říkávali: „*Done Michele, jsi největší ze všech Sicilánů. Pomůžeme vám s vašimi problémy. Řekněte nám, koho chcete zabít. Řekni nám, kdo jsou ti bastardi.*“

Michele Sindona použil peníze mafie a CIA k založení společnosti Fasco AG. Šlo o lichtenštejnskou holdingovou společnost, která se stala základním kamenem jeho finančního impéria. Prostřednictvím Fasco, Michele Sindona koupil svou první banku Banca Privata Finanziaria v Miláně. Tato banka byla založená v roce 1930 fašistickým ideologem a sloužila jako kanál pro nelegální převody finančních prostředků z Itálie pro několik privilegovaných osob.

Banka nyní sloužila jako hlavní prostředek převodu peněz na drogy z Vatikánské banky pro účely Gladia. William Harvey, nový šéf pobočky CIA v Římě, zařídil, aby se finanční společnosti sira Jocelyna Hambra, majitele Hambros Bank, a Davida M. Kennedyho, předsedy Continental Illinois Bank v Chicagu, staly minoritními akcionáři. Přitom každá z firem koupila 22 % akcií banky.

Sir Jocelyn Hambro a Michele Sindona byli podle všeho podivní kamarádi. Hambro, syn a dědic jedné z nejprestižnějších anglických rodin obchodního bankovníctví, trávil dny v prostředí světové elity. Michele Sindona, původem sedlák ze Sicílie, byl jistě velmi nevídaným hostem na rodinném sídle Hambrových v Kidbrooke Parku v Sussexu, natož v Jockey Clubu v Newmarketu, který patřil k oblíbeným místům sira Jocelyna Hambra. Záhadu tohoto vztahu ještě umocňovala skutečnost, že Michele Sindona nebyl ani uznávanou osobností, ani členem mezinárodní bankovní komunity. Jeho hlavním aktivem byla totiž v době jejich setkání nově vytvořená fiktivní společnost. Jediné vysvětlení tohoto podivného partnerství spočívá v dlouhodobých vazbách Jocelyna Hambra na zpravodajskou komunitu. Byl jedním ze

zakladatelů OSS a jeho přítomnost ve správní radě World Commerce Company zavání spoluúčastí na obchodu s heroinem.

Stejně záhadné se jeví partnerství Davida M. Kennedyho s Michele Sindonou. Kennedy, vychovaný na ranči v Utahu, byl zbožný mormon, jehož prarodiče (John Kennedy a Peter Johnson) založili Randolphskou banku. V roce 1951 se stal prezidentem společnosti Continental Illinois potom, co šestnáct let působil jako správce dluhu Federálního rezervního systému. Continental Illinois se sídlem v Chicagu byla sedmou největší bankou v zemi s miliardovými aktivy, včetně akcií banky **Opus Dei** v Barceloně.

V roce 1955 se David M. Kennedy stal „nápadným přítelem“ konzervativního katolického náboženského řádu. Toto přátelství vedlo k tomu, že se Kennedyho banka stala hlavním kanálem pro investice Vatikánu do nemovitostí a podniků. Právě to ho přivedlo do **úzkého** kontaktu s princem **Massimem Spadou**, delegátem Vatikánské banky, a Michele Sindonou, Spadovým poslušným asistentem. Díky tomuto spojení se David M. Kennedy stal jedním z klíčových agentů Gladia.

Banka Continental Illinois začala sloužit jako hlavní kanál pro tok tajných finančních prostředků CIA do nově vytvořené finanční banky Michele Sindony. Sindonova banka tak posloužila jako hlavní prostředek k zahájení státního převratu v Řecku v roce 1967, podniku Gladia, v jehož čele stála skupina pravicových armádních důstojníků. Prostřednictvím Davida M. Kennedyho navázal Michele Sindona blízké přátelství s monsignorem **Paulem Marcinkusem**, nadějným duchovním ve státě Illinois, rodného města Al Caponeho.

Marcinkus úzce spolupracoval s Davidem Kennedym při dohledu nad americkými investicemi Vatikánu prostřednictvím Continental Illinois a stal se ředitelem pobočky banky v Nassau. V honosném a vznešeném prostředí Vatikánu byl Marcinkus vybrán jako ochránce papeže Pavla VI. Michele Sindona se zasloužil o to, že Marcinkus získal místo šéfa Vatikánské banky. Díky této pozici se Marcinkus stal biskupem, a byl přidělený jako zvláštní asistent kardinála **Alberta di Jorio**. Klerik z Illinois byl najednou zodpovědný za více než deset tisíc účtů patřících řeholním řádům a soukromým katolickým hodnostářům, včetně papeže.

Další nová banka

Michele Sindona dále získal Banca di Messina. To zločineckému klanu Gambino poskytlo neomezený přístup k finanční firmě na Sicílii. Sicilský finančník Michele Sindona dále koupil třetí banku Finabank v Ženevě, která byla z velké části vlastněná Vatikánskou bankou. Sloužila také jako kanál k vyvádění peněz z Itálie. Po Sindonově koupi většinového podílu si Vatikán ponechal devětadvacetiprocentní podíl. Jocelyn Hambro a David Kennedy jménem svých finančních firem pohltili zbývající akcie.

Sedlák ze Sicílie Michele Sindona se nyní stal jednou z nevlivnějších postav v mezinárodních finančních kruzích. Ve spolupráci s významnou pařížskou bankou koupil Sindona kontrolní balík akcií společnosti McNeill and Libby Incorporated, obrovského amerického potravinářského řetězce s více než třinácti sty zaměstnanci v oblasti Chicaga.

Spojení do Chicaga

Soubor zpráv CIA, které byly zveřejněné na základě zákona o svobodném přístupu k informacím, ukazují, že Sam Giancana, mafiánský kápo z Chicaga, se v šedesátých letech stal jedním z agentů CIA v podsvětí, a jednou z klíčových postav procesu praní špinavých peněz. Členové Giancanovy rodiny ukládali vklady v bance Continental Illinois, které byly převáděné do Sindonových bank a podniků v Lichtenštejnsku a Miláně. Další peníze převezli Giancanovi lidé do Washingtonu, kde byly převedené na dluhopisy a přeposlané do Finabank v Ženevě. Ještě více peněz bylo převezeno z Chicaga do Mexika v kufrech, které nesli zločinci převlečení za katolické kněze. Peníze pak byly poslané do řady fiktivních společností v Panamě, než dorazily do Vatikánské banky.

Sindonův bankovní podnik vzkvétal, když miliardy dolarů z obchodu s narkotiky proudily ze Sicílie do Švýcarska. Zároveň se učil jednomu z kardinálních pravidel krádeže. Nejlepší způsob, jak vyloupit banku, je koupit ji. Velká část ukradených peněz ale neskončila v Sindonově peněžence nebo v trezoru v italsko-americkém klubu v Brooklynu. Sloužily k vytvoření strategie napětí Gladia - a dalších tajných podniků, které měly vypuknout v nadcházejícím desetiletí. 22 miliard dolarů, o které Michele Sindona a jeho krajané nakonec přišli při svých bankovních podnicích, jako by se rozplynulo ve vzduchu.

Finanční analytici dodnes zůstávají zmizelými penězi zaskočení. Jen málokdo si uvědomil, že účelem akvizic těchto bank agenty CIA, mezi které patřili Paul Helliwell, William Colby, **Donald Beazley**, David Kennedy a Michele Sindona, nebylo přinášet akcionářům dividendy, ale spíše nahromadit ztráty v nepřehledné řadě falešných podniků. Další bankéři, kteří sdíleli vizi Gladia Nového světového řádu vytvořeného prostřednictvím rozkladu politických ideologií nepřátelských americkému kapitalismu, byli ochotní nechat své instituce pro tuto věc finančně krváčet.

Zdá se, že **David Rockefeller**, předseda Rady pro zahraniční vztahy, spadá do této kategorie, jak naznačují stovky milionů dolarů ztrát, které vznikly z investic Chase Manhattan v Jižní Americe na příkaz CIA. Jakmile se

Gladio proměnilo v mezinárodní operaci, ukázalo se, že miliardy z obchodu s drogami nestačí na pokrytí rostoucích výdajů.

Zatímco Michele Sindona nakupoval banky za finanční prostředky mafie, Vatikánu a CIA, Paul Helliwell a mafián Meyer Lansky zakládali v Miami a na Bahamách banku Castle Bank and Trust. Na rozdíl od Sindonových bank, které byly využívány k útokům v Itálii, Turecku a západní Evropě, se Castle Bank and Trust stala „*kanálem pro miliony dolarů určených CIA k financování tajných operací zaměřených na země Latinské Ameriky a Dálného východu*“.

Králové peněz, drogy a papežský problém

Společnost Moneyrex, která vznikla v roce 1964, navázala vztahy s 850 klientskými bankami po celém světě a prováděla obchody v objemu přesahujícím 200 miliard dolarů ročně. Prostřednictvím této makléřské firmy Moneyrex mohli nejbohatší a nejmocnější italské jednotlivci nelegálně a bezpečně ukrývat obrovské majetky v zahraničních bankách.

Michele Sindona tuto službu vykonával za provizi, která se pohybovala mezi 15 a 20 procenty. Vedl si také soukromou účetní knihu, která usvědčovala jeho „důvěrné klienty“. Tento seznam mu posloužil jako záchrana, když se jeho nafouknutá firemní loď potopila. V červnu 1967 se agenti finančního úřadu dozvěděli, že Michele Sindona byl zapojený do obchodu s drogami klanu Gambino. Případ se začal soustřeďovat nikoli na heroin, ale na „*nelegální pohyb tlumivých, stimulačních a halucinogenních drog mezi Itálií, Amerikou a možná i dalšími evropskými zeměmi*“. Vyšetřování se však díky zásahu CIA dostalo do slepé uličky.

Jihovýchodní Asie měla i nadále zásadní význam pro globální trh s narkotiky. Michele Sindona navázal přátelství s Čankajškem a členy jeho rodiny. V roce 1967 byli agenti CIA **Ted Shackley** a **Thomas Clines** pověřeni založením rafinerií heroínu s pomocí korsické mafie, která pronikla do saigonského podsvětí. V roce 1968 Ted Shackley zařídil, aby Santo Trafficante mladší navštívil Saigon a setkal se v hotelu Continental Palace s drogovým bossem **Vang Pao**. Schůzka se týkala Vangovy schopnosti zajistit dodávky pro stále rostoucí poptávku. Během svého pobytu se Santo Trafficante setkal také s prominentními korsickými gangstery, aby je ujistil o zvýšení dodávek do jejich laboratoří v Marseille.

Když Úřad pro narkotika a nebezpečné drogy zahájil v roce 1968 operaci Orel, zjistil, že zatýká desítky zaměstnanců CIA. Mnozí z nich dokonce pracovali přímo pro Trafficanteho.

Rok 1969 se ukázal být pro Michele Sindonu význačným rokem. Stál jako nejmocnější finanční postava v Itálii. Do jeho skupiny patřilo šest bank, mezinárodní hotelový řetězec CIGA a pět set dalších společností. Ovládal milánský akciový trh, na kterém měl pod kontrolou 40 % akcií obchodovaných v daný den. Jeho schopnost ovlivňovat finanční situaci Itálie byla tak

hluboká, že ho bývalý premiér Giulio Andreotti, bývalý člen zednářské lóže Propaganda Due, prohlásil za zachránce liry.

Na jaře téhož roku byl Michele Sindona pozdě v noci předvolaný do papežovy soukromé pracovny ve čtvrtém patře Apoštolského paláce. „*Je tu strašný problém,*“ řekl Pavel VI. v rozhovoru s Michele Sindonou. Měl na mysli zhroutilí „první republiky“ a dlouhou vládu křesťanskodemokratické strany. Nová vláda přikročila k zamítnutí Lateránské smlouvy z roku 1929 a osvobození katolických podniků od daní v celé zemi. Toto opatření znamenalo pro církve finanční nouzi a roční daňový účet přesahující 250 milionů dolarů. Ještě horší je, že toto opatření by mohlo přimět další země, aby následovaly jeho příkladu, a svatá matka církev by tak přišla o svůj obrovský majetek. „*Žádná věc není důležitější*“, řekl papež.

Michele Sindona odpověděl návrhem nové strategie. Tato strategie přesunula vatikánské zdroje z Itálie do Ameriky a na nezdaněný trh prostřednictvím sítě offshorových finančních firem. Tento krok nejen zahalil vatikánské majetky do omerty – vlastnosti, které si Svatý stolec cenil stejně jako mafie – ale také ostatním zemím ukázal, že římskokatolická církev je finančně silná a že jakýkoli zásah do vatikánských financí měl pro národní ekonomiky neblahé důsledky.

Pečeť spojení Vatikánu a mafie

Když papež Pavel VI. vyslechl návrh, předal Michele Sindonovi už připravenou dohodu. Dohoda byla ještě větší, než v jakou mohli mafiáni doufat nebo než se odvážili navrhnout. Jmenovala Michele Sindonu vedoucím bankěrem římské kurie, a udělila mu plnou kontrolu nad zahraniční i domácí investiční politikou Vatikánu. Podle dohody měl Michele Sindona úzce spolupracovat s biskupem Marcinkem, který se nyní stal sekretářem Vatikánské banky, a kardinálem Sergiem Guerrim, guvernérem Vatikánu. Oba duchovní ovšem zůstali pouze jeho poradci. Tato dohoda dávala Michele Sindonovi k dispozici vatikánské miliardy.

Když mafiánský šéf otočil na poslední stránku, pohlédl na Svatého otce a usmál se. Papež už dokument podepsal a zpečetil. Byl to nejvyšší projev důvěry, jaký si kdo mohl od vyslance Boha na Zemi přát. Taková důvěra ovšem nebyla slepá. Vycházela z papežova vědomí, že Michele Sindona má nadále téměř výhradní kontrolu nad miliardami černých fondů, které proudily do Svatého stolce.

Předtím, než Michele Sindona převzal kontrolu nad jeho majetkem, vlastnil Vatikán významné podíly v Rothschildově bance ve Francii, v Chase Manhattan Bank s padesáti sedmi pobočkami ve čtyřiceti čtyřech zemích, v Credit Suisse v Curychu a také v Londýně, v Morgan Bank, Bankers Trust, General Motors, General Electric, Shell Oil, Gulf Oil a Bethlehem Steel. Vatikánští úředníci zasedali ve správní radě společnosti Finsider, která se svým kapitálem 195 milionů lir rozděleným do čtyřadvaceti společností vyráběla 90 % italské oceli. Svatý stolec ovládal dvě lodní společnosti a automobilku Alfa Romeo. A co víc, ve vatikánském portfoliu byly kontrolní podíly italských luxusních hotelů, včetně římského Hiltonu.

Ústředním podílem Vatikánu však byla Societa Generale Immobiliare, stavební společnost, která Svatému stolci přinášela bohaté zisky od doby, kdy ji v roce 1934 získal. V roce 1969 se akcie Immobiliare prodávaly za 350 lir. Michele Sindona koupil od Vatikánu 143 milionů akcií za dvojnásobek tržní ceny, 700 lir za akcii, za peníze, které byly nelegálně převedené na jeho účet z vkladů u Banca Privata Finanziaria. Stejným způsobem Michele Sindona koupil většinový podíl Vatikánu v Condotte d'Acqua, italské vodá-

renské společnosti, a Ceramica Pozzi, chemické a porcelánové společnosti. Aby papeže ušetřil rozpaků, koupil také Serono, vatikánskou farmaceutickou společnost, která vyráběla antikoncepční pilulky.

Závěr

To je konec druhého dílu, o čem bude pojednávat ten další? Podíváme se na operaci *Condor*. To byla jakási latinskoamerická obdoba operace Gladio v Evropě. Tato operace Condor je ale důležitá proto, že už tehdy v ní hrál velmi významnou a důležitou roli *papež František*, tehdy ještě jako *Jorge Mario Bergoglio*. Proto je také přezdíván jako „papež Washingtonu“.

3. díl

Třetí díl pojednává o různých aspektech spojení mezi Vatikánem a mafií, včetně jejich spolupráce s CIA a drogovým obchodem. Konkrétně se zaměřuje na operaci Condor a její účastníky v Jižní Americe, včetně kardinála Bergoglia (pozdějšího papeže Františka). Dále se věnuje příběhům různých osobností, například účetního **Roberta Calviho** a Michele Sindony, a jejich propojení s katolickou církví a mafií. Dokument také diskutuje o různých bankách, které byly zapletené do této sítě, včetně vatikánské banky.

Osoby a obsazení

Jorge Mario Bergoglio (papež František I.)	generální představený jezuitské provincie v Argentině, který se podílel na operaci Condor
Henry Kissinger	bývalý ministr zahraničí USA a mistrný geopolitický stratég.
Zbigniew Brzezinski	bývalý poradce pro národní bezpečnost a mistr geostrategie
Allen Dulles	ředitel OSS ve Švýcarsku, který se v roce 1953 stal ředitelem CIA
William Donovan	výkonný ředitel OSS a předseda World Commerce Corporation
Paul Helliwell	úředník OSS, ředitel společnosti Sea Supply, Inc. a prezident banky Castle & Trust Bank
Charles Luciano	americký mafián a král mezinárodního obchodu s heroinem
Vito Genovese	pravá ruka Luciana, který měl na starosti distribuci heroinu po USA
Mons. Paul Marcinkus	duchovní z Cicera ve státě Illinois, který se stal vedoucím Vatikánské banky
Michele Sindona	spojka mezi CIA, mafií a Vatikánem
Roberto Calvi	šéf Banco Ambrosiano, který založil vatikánské krycí společnosti
otec Felix Morlion	bývalý úředník OSS, zakladatel zpravodajské agentury Pro Deo v Římě
Juan Perón	tříkrát zvolený argentinský prezident s úzkými vazbami na Licio Gelliho a Propaganda Due
David Rockefeller	zakladatel Trilaterální komise a generální ředitel Chase Manhattan Bank

Úvod

V minulém druhém díle jsem se podíval podrobněji na Vatikánskou banku, ale také na zednářské lóže a maltézske rytíře. Je důležité pochopit, kdo patřil do těchto organizací, protože tito lidé se navzájem podporují v dalších zločinných operacích.

Svět bez hranic: Vatikán rozprodává krám

Minulý díl jsem završil výčtem společností a aktiv, které měla v jednom okamžiku v majetku vatikánská církev. To se samozřejmě nedalo dlouho utajit. Nakonec se do tisku dostaly informace o společnostech v majetku Vatikánu a tlačily na Svatý stolec, aby reagoval. Když byl Michele Sindona dotázaný na prodeje, odmítl se k nim vyjádřit s tím, že je povinen zachovávat mlčenlivost svého klienta, Matky církve.

Michele Sindona nakonec přistoupil k likvidaci zbývajících podílů církve v italských společnostech kupcům, mezi nimiž byly Hambros Bank, Continental Illinois a americký konglomerát Gulf & Western. Velkou část příjmů Vatikánu z těchto prodejů investoval do amerických společností, jako byly Chase Manhattan, Standard Oil, Westinghouse, Colgate, Proctor and Gamble a Dan River. Některé z těchto firem zůstaly pod kontrolou Davida Rockefellera. Likvidace vatikánských majetkových účastí, jak ji zosnoval Michele Sindona, měla katastrofální dopad na italskou ekonomiku. Akcie italských společností, do kterých Svatý stolec investoval, se propadly na rekordně nízkou úroveň. Hodnota liry prudce klesla. Vzrostla nezaměstnanost. Zvýšily se životní náklady. Úspory milionů rodin byly téměř přes noc vymazány.

V této době navázal přední člen italské mafie, a vatikánský pokladník Michele Sindona blízký vztah s *Charlesem Bluhdornem* ze společnosti Gulf & Western. Oba muži se zapojili do obchodování s bezcennými akciemi tam a zpět za nominální hodnotu, aby vytvořili falešný trh. V roce 1972 požadovala americká Komise pro cenné papíry a burzy zastavení neustálé výměny cenných papírů mezi oběma společníky. V této době také společnost Gulf & Western prostřednictvím své filmové společnosti Paramount Pictures natáčela film *Kmotr*. Okouzlující pohled na život mafie. Imobiliare, obří realitní a stavební firma, kterou Michele Sindona koupil od Vatikánu, vlastnila Paramount Studios v Hollywoodu, kde se film natáčel. Díky dohodám s Bluhdornem plynuly zisky do Sindonových bank a holdingových společností spolu s miliardami z obchodu s heroinem. Život napodoboval umění.

Účetní Roberto Calvi

V roce 1969 získal Michele Sindona dalšího nového přítele. Roberto Calvi, kolega ze zednářské lóže Propaganda Due, působil jako asistent ředitele Banco Ambrosiano, bohaté provinční banky v Miláně. Málokterá banka byla prestižnější. Banco Ambrosiano byla založená v roce 1894 a fungovala „s cílem poskytovat úvěry, aniž by porušovala etické zásady křesťanského učení“. Banku založil **Giuseppe Tovini**, aby poskytovala finanční služby římskokatolickým institucím a rodinám. Firma byla pojmenovaná po svatém Ambrožovi.

Aby se odvrátily zájmy cizích osob, stanovy banky vyžadovaly, aby akcionáři předložili potvrzení o své bezúhonnosti od svého faráře. Kromě toho nesměl žádný akcionář vlastnit více než 5 % majetku banky. Michele Sindona si uvědomil, že „kněžská banka“ bude ideálním doplňkem jeho rostoucího finančního impéria. Nic z toho, co ovládal, se nemohlo Ambrosianu vyrovnat ani zdroji, ani postavením v Miláně. A co bylo nejlepší, neměla žádného dominantního akcionáře, takže ti, kdo ji řídili, měli neomezenou ruku.

Michele Sindona a jeho nový přítel Roberto Calvi rychle vymysleli plán, jak získat kontrolu nad Ambrosianem. Jednoduše. Vytvořením řady fiktivních společností v Panamě, na Bahamách a v Lucembursku. Tento plán by vyžadoval účast arcibiskupa Marcinkuse, protože by bylo třeba ověřit katolický charakter společností. Arcibiskup Marcinkus samozřejmě velmi rád spolupracoval. Zařídil, aby byl Roberto Calvi jmenovaný novým generálním ředitelem banky Ambrosiano.

V roce 1969 proběhl tragický bombový útok na náměstí Fontana. Neprovedla ho levice, ale, jak se později ukázalo, jednotky Gladio. Tento bombový útok řídil kapitán amerického námořnictva **David Carrett**, agent CIA přidělený k velitelství NATO ve Veroně. David Carrett pracoval v tandemu s velitelem Gladia **Sergiem Minnettem** a **Carlem Digiliem**, krtkem CIA v Ordine Nuovo. Přípravy na bombový útok probíhaly v odlehlém domě nedaleko Trevisy. Podrobnosti o útoku jsem řešil v mém dvoudílném dokumentu *Tajná síť Gladio*, proto není třeba to tady rozvádět.

31. května 1971 vybuchla v lese poblíž italské vesnice Peteano bomba nastražená v automobilu. Výbuch těžce zranil jednoho a zabil tři příslušníky

karabiniérů, italské polovojenské policie. Potom proběhl únos a vražda italského premiéra **Alda Moreho**, v čemž měli prsty Američané a Gladio, stejně jako v útoku na Boloňském nádraží, který se odehrál 2. srpna 1980. Ten měli zase na svědomí lidé ze zednářské lóže Propaganda Due, ovšem jednající jako zmocněnci Američanů a Gladia. Někdy o tom také mohu vytvořit samostatný dokument, ale pro naše účely je to přílišné zabíhání do detailů. Všechno jsem řešil v *Tajné síti Gladio*.

Infiltrace Rudých brigád CIA

Skutečnost, že Rudé brigády byly infiltrované CIA a italskými tajnými službami, už není zpochybňovaná. Díky infiltraci, ke které došlo v roce 1973, začaly Rudé brigády úzce spolupracovat s jazykovou školou Hyperion v Paříži. Většina brigádníků ovšem netušila, že ji založila CIA. Jazyková škola Hyperion otevřela pobočku v Itálii a o několik měsíců později ji uzavřela. Italská policejní zpráva vyzdvihuje Hyperion jako „*nejdůležitější kancelář CIA v Evropě*“.

„Škola“, kterou založili **Corrado Simioni**, agent CIA, který spolupracoval s Rádiem Svobodná Evropa, **Duccio Berio**, informátor italské vojenské rozvědky ovládané zednářskou lóží Propaganda Due, a **Mario Moretti**, agent CIA, který byl později odsouzen za vraždu italského premiéra Alda Mora, působila jako prostředník pro setkání italských a zahraničních teroristických skupin, včetně **Organizace pro osvobození Palestiny**, německé **Frakce Rudé armády** a **ETA**, tedy **Baskické revoluční armády**.

V roce 1974 byli v Římě zatčeni zakladatelé Rudé brigády **Renato Curcio** a **Alberto Franceschini**. Franceschini okamžitě obvinil Maria Morettiho z jejich udání a prohlásil, že Mario Moretti a **Giovanni Senzani**, další přední člen Rudé brigády, byli ve skutečnosti špioni CIA.

Vatikánské dílky skládačky

P. Felix Morlion, belgický kněz, byl spojený s jazykovou školou Hyperion a zasloužil se o založení pobočky této „školy“ v Římě. Během druhé světové války úzce spolupracoval s Williamem Donovanem a OSS, předchůdkyní CIA, když vytvořil katolickou zpravodajskou agenturu Pro Deo. Když nacisté převzali kontrolu nad západní Evropou, William Donovan přemístil Morliona a jeho agenturu z Lisabonu do New Yorku. V roce 1945 se kněz přestěhoval do Říma, kde se stal soukromým emisarem papeže Pia XII. a čtyř papežových nástupců.

Po celá šedesátá léta zůstal tento belgický kněz klíčovým agentem amerických zpravodajských služeb. O tom svědčí například jeho klíčová role v kubánské krizi. Na naléhání **Johna Kennedyho** se belgický kněz zúčastnil strategické schůzky v Andoveru ve státě Massachusetts. Tady navázal komunikační kanál mezi Moskvou a Washingtonem, zprostředkovaný papežem Janem XXIII., jehož prostřednictvím byly předané zprávy, které ukončily hrozbu jaderné války.

V roce 1966 belgický kněz Morlion založil, s finanční podporou CIA, univerzitu Pro Deo, která se stala Mezinárodní univerzitou sociálních studií. Jako prezident nové univerzity se belgický kněz Morlion stal hybnou silou při formování pravicové politiky italské vlády. Právě tady také začal s nábohem teroristů a atentátníků, včetně například **Mehmeta Aliho Agcy** (který se pokusil o atentát na Jana Pavla II.

Začátky operace Condor: Medellínský dokument v Kolumbii

Z Evropy teď odskočme na nějakou dobu do Jižní Ameriky. Ta se totiž začala vymykat z mocenského úchopu tvrdé ruky amerického imperialismu. Latinská Amerika se ukázala jako oblast, která vzbuzovala takové obavy, že CIA ve spolupráci s Vatikánem zahájila operaci *Condor*. Operace Condor byla jakousi latinskoamerickou verzí evropského Gladia. Velmi podrobně jsem operaci Condor řešil v mém dokumentu *Chile, 50 let od Pinocheta*.

Stejně jako Gladio vznikla i operace Condor z obav z šíření komunismu. Ovšem levicová ideologie působila zlověstně pro americký imperialismus i samotný Vatikán. Poprvé se tento odklon projevil na konferenci latinskoamerických biskupů v kolumbijském Medellínu v roce 1968. Biskupové, místo toho, aby se drželi nejnovějších encyklik papeže Pavla VI., vyzvali Vatikán ve svém oficiálním prohlášení k „*obraně práv utlačovaných*“ a k prosazování „*preferenční volby pro chudé*“ v boji za sociální spravedlnost.

Biskupové odsoudili spojenectví Svatého stolce s mocenskou elitou a odsoudili útlak latinskoamerického lidu nejen ze strany diktátorů se silnou rukou, ale také ze strany Ameriky a dalších zemí prvního světa. Prohlásili, že nejpalčivějším problémem dneška není hospodářský rozvoj, ale politický útlak. Toto prohlášení kleriků vstoupilo do dějin jako *Medellínský dokument*.

Nebezpečí této nové teologie předvídal newyorský guvernér **Nelson Rockefeller**. Po své cestě po Latinské Americe v roce 1969 jménem prezidenta **Richarda Nixona** varoval americkou obchodní komunitu před antiimperialistickou povahou Medellínského dokumentu. Rockefellerova zpráva, která se stala základem Nixonovy latinskoamerické politiky, hovořila o nutnosti vzniku vojenských režimů, které by učinily přítrž tomuto hnutí, a varovala Nixonovu administrativu, že by měla katolickou církev na jih od hranic raději sledovat, protože se náhle stala „*zranitelnou vůči podvrtným průnikům*“.

Rockefellerova zpráva se ukázala jako prozíravá. Kněží vytvořili levicové organizace v sedmi zemích. Někteří tak učinili v otevřené podpoře převratů proti demokratickým vládám, jako v Chile a Bolívii. V několika diecézích vypukly ošklivé střety mezi kněžími a biskupy. Papež Pavel VI. byl v koncích. Potom, co se pokusil uklidnit levičáky řadou encyklik a prohlá-

šení o sociální spravedlnosti, si uvědomil, že jediným způsobem, jak může obnovit svou papežskou autoritu, je použití síly. Taková síla ovšem nemohla být zjevná. Mohly ji rozpoutat pouze katolické organizace, včetně **Opus Dei** a **Katolické akce**, které spolupracovaly s Nixonovou administrativou a CIA.

Operace Condor: Brazílie

Plán operace Condor byl částečně vypracovaný v 50. letech 20. století na brazilské Vysoké válečné škole, která byla kopií americké Národní válečné školy, National War College. Vysoká válečná škola byla zodpovědná za studie národní bezpečnosti, rozvoj vojenské strategie a realizaci plánu „budování národa“. Tento plán, převzatý z Pentagonu a zkušeností americké armády s rekonstrukcí poválečného Japonska, vycházel z toho, co **Karl Haushofer** nazval „vědou“ geopolitiky.

Protože Brazílie svou velikostí a zeměpisnou polohou dominovala jižnímu Atlantiku, měla povinnost udržovat tuto část světa, slovy **Woodrowa Wilsona** „*bezpečnou pro demokracii a svobodné podnikání*“. Důsledkem tohoto tvrzení bylo, že Bolívie, Paraguay a Uruguay se staly satelity sousední Brazílie. Studenti Vysoké školy pro pokročilé válečné techniky, mezi kterými byli **Humberto Castelo Branco** a **Golbery do Couto e Silva**, byli vyučováni americkými vojenskými a zpravodajskými úředníky, včetně podplukovníka **Vernona Walterse**.

V roce 1964 se absolventi této brazilské vysoké školy spojili do junty, která svrhla demokraticky zvolenou levicovou vládu **Joaoa Goularta**. Po převratu se Castelo Branco stal novým brazilským prezidentem a Silva šéfem první brazilské národní zpravodajské služby. Brazilský převrat by se neuskutečnil bez vynaložení více než 20 milionů dolarů od CIA. Probíral jsem to na konci prvního dílu mého cyklu *Krvavá historie CIA*.

Operace Condor: Argentina a zednáři

Když byla v roce 1969 spuštěna operace Condor, Argentina – na rozdíl od Bolívie, Kolumbie, Peru a Uruguaye – nepředstavovala žádný skutečný problém. Většina obyvatel Argentiny zůstávala hluboce konzervativní a zbožně katolická. **Juan Perón** se vrátil z exilu a ve všeobecných volbách porazil prezidenta **Héctora Cámbora**. Pro církev a CIA to byl šťastný vývoj. Juan Perón získal neuvěřitelných 62 % hlasů. Čestným hostem inaugurace jeho třetího prezidentského období byl prvotřídní zednář **Licio Gelli**. Po obřadu Juan Perón poklekl u nohou ctilivého mistra Propaganda Due. Přítomen byl i italský premiér Andreotti, který se ale podobného gesta poklony od argentinského prezidenta nedočkal. Tento akt byl více než symbolický.

Licio Gelli shromáždil pro Perónův návrat značnou podporu CIA a převedl Perónově **Občanské frontě národního osvobození** přes 70 milionů dolarů z černých fondů. Den před svým návratem do Buenos Aires, Juan Perón poklekl před Licio Gellim při tajném obřadu, aby se stal členem zednářské lóže Propaganda Due. Obřad se konal v Perónově vile v madridské čtvrti Puerta de Hierro. Po obřadu Juan Perón nastoupil do letadla společnosti Alitalia, které pro něj Licio Gelli pronajal, aby se triumfálně vrátil do své rodné Argentiny. V roce 1974 Juan Perón vydal dekret, kterým Licio Gellimu udělil nejvyšší argentinské vyznamenání, a jmenoval ho čestným velvyslancem v Itálii. V té době už byla v Argentině založená lóže Propaganda Due. Mám opět seznam jmen jejích zakládajících členů, ale většině z nás to nic neřekne, proto jej vynechám.

Třináct měsíců po svém návratu do úřadu ovšem Juan Perón zemřel po řadě masivních infarktů. Jeho nástupkyní se stala **Isabel**, která se ukázala jako neschopná vypořádat se silicím odporem **Lidové revoluční armády**. Lidová revoluční armáda navazovala na tradici **Che Guevary**, argentinského marxistického revolucionáře, který byl v roce 1967 zabitý v Bolívii jednotkami s podporou CIA a Montoneros. To byla skupina původních obyvatel, kteří se stavěli proti španělské kolonizaci své země.

V průběhu roku 1974 levicové skupiny podnikaly útoky na obchodní a politické představitele po celé Argentině, zabíjely vedoucí pracovníky společností General Motors, Ford a Chrysler a přepadaly vojenské základny

kvůli zbraním a výbušninám. V roce 1975 partyzáni přepadali policii a sváděli lité boje s armádou. Odhaduje se, že v bojích zahynulo na deset tisíc Argentinců. Odtajněné dokumenty americké Národní bezpečnosti ukazují, že CIA a americké ministerstvo zahraničí zůstaly hlavními sponzory vojenské junty, kterou vedl generál **Jorge Videla**.

16. února 1976, šest týdnů před převratem, hlásil **Robert Hill**, americký velvyslanec v Argentině, ministru zahraničí Henrymu Kissingerovi, že plány na převrat jsou v plném proudu a že byla připravená kampaň pro styk s veřejností, která měla vrhnout pozitivní světlo na nový vojenský režim. V předvečer převratu obdržel generál Jorge Videla a další spiklenci pozhánání paranského arcibiskupa **Adolfa Tortola**. V den samotného převratu se vojenští vůdci dlouze setkávali s představiteli biskupské konference. Když arcibiskup Tortolo z tohoto setkání vycházel, prohlásil, že ačkoli „*církev má své specifické poslání, existují okolnosti, za kterých se nemůže zdržet účasti, i když jde o problémy související s konkrétním státním zřízením*“.

Dále vyzval všechny Argentince k „*pozitivní spolupráci*“ s novou vládou. Žádná latinskoamerická země, dokonce ani Pinochetova Chile, se však nemohla vyrovnat míře násilí, která následovala po vojenském převratu 24. března 1976 v Argentině. Jediným režimem, který dokázal vytvořit stav strachu podobný tomu argentinskému, bylo hitlerovské Německo.

Během „špinavé války“ mezi lety 1976 až 83, kterou plně podporovala Fordova, Carterova a Reaganova administrativa, bylo zabito nebo zmizelo na třicet tisíc politických vězňů (včetně studentů, odborových organizátorů, novinářů, a dokonce těhotných žen). V roce 1977 docházelo k politickým vraždám v průměru sedmkrát denně. Jen telegraficky: Dva dny po převratu, 25. března 1979, poradil **William Rogers**, asistent ministra pro Latinskou Ameriku, Henry Kissingerovi, že vojenské převzetí moci v Argentině bude mít za následek „*značné množství represí a pravděpodobně i hodně krve*“. Na toto varování Kissinger odpověděl: „*Ano, ale to je v našem zájmu.*“

30. března 1976 zaslal americký velvyslanec v Argentině Robert Hill, Henry Kissingerovi sedmistránkové hodnocení nového režimu. Ve zprávě Robert Hill napsal: „*Jedná se pravděpodobně o nejlépe provedený a nejcivilizovanější převrat v argentinské historii.*“ O týden později americký Kongres schválil žádost Fordovy administrativy, kterou sepsal Henry Kissinger, o poskytnutí pomoci ve výši 50 milionů dolarů novému vojenskému režimu.

Toto jsou až na dřev, nepřefiltrované, autentické a ryzí skutečnosti americké představy o svobodě a demokracii.

Oč horší je ale plná podpora svaté církve těmto masakrům. Generál Videla, který si v současné době odpykává doživotní trest za svůj podíl na špinavé válce, novinářům řekl, že se o politice režimu, zaměřené na likvidaci levicových aktivistů, radil s kardinálem **Raúlem Franciscem Primatestou**, předním argentinským duchovním. Dále zdůraznil, že udržuje průběžné rozhovory s papežským nunciem **Piem Laghim** a předními biskupy z argentinské biskupské konference. Tito hodnostáři mu, jak zdůrazňoval, radili, jakým způsobem by měla junta postupovat vůči všem disidentům, včetně duchovních, kteří zastávali teologii osvobození. Máme ale další důkazy zapojení svaté církve. Generálovo tvrzení totiž podporuje i biskup Tortolo, který v roce 1976 uvedl, že duchovenstvo bylo informováno o všech krocích, které junta podniká, zejména pokud jde o nepohodlné kněze a jeptišky.

Katolický Condor: Chile

Operace Condor, program určený k likvidaci levicových skupin a hnutí v celé Jižní Americe, se rozběhla na počátku 70. let. Opus Dei tehdy získala podporu chilských biskupů pro svržení demokraticky zvolené vlády prezidenta **Salvadora Allendeho**. Katolická skupina začala úzce spolupracovat s organizacemi financovanými CIA, jako byly například organizace **Fatherland** a **Liberty**, které se později staly obávanou chilskou tajnou policií.

V roce 1971 začala CIA vyplácet miliony chilskému **Institutu všeobecných studií**. To byl think tank Opus Dei, na plánování revoluce. Členy institutu byli právníci, ekonomové volného trhu a vedoucí pracovníci vlivných novin a časopisů. Kompletní převrat v Čile jsem pokrýl v mém dokumentu *Chile, 50 let od Pinocheta*, proto to nemá smysl podrobně rozvádět.

Každopádně časová chronologie, kdy tyto dokumenty vysílám a umisťuji na web, mají za cíl připravit vás pro další informace, ve kterých se znalosti z předchozích dokumentů využijí. Je to taková skládačka, ve které postupně přidávám další informace, které kombinuji s mými předchozími dokumenty. Proto je dobré si je poslechnout nebo přečíst, abychom měli patřičný vhled.

Po převratu se řada technokratů z tohoto Institutu všeobecných studií dovozaného CIA, stala členy vlády a poradci vládnoucí vojenské junty **Augusto Pinocheta**. Úplná podstata zapojení Vatikánu do projektu Condor nikdy nezazněla. Každá fáze operace, včetně čistek levicových kleriků, ale získala tichý souhlas papeže. Vůdci vojenských junt, včetně generála Pinocheta, byli oddanými katolíky. Když byl Augusto Pinochet v roce 1998 v Anglii vzat do vazby za vraždy tisíců Chileňanů, byl obviněním záhadně zaskočený. Jeho zmatení bylo oprávněné.

Když Augusto Pinochet zahájil svůj pogrom, arcibiskup **Alfonso López Trujillo**, generální sekretář **Latinskoamerické biskupské konference**, prohlásil: „*Vojenská junta vznikla jako reakce na sociální a hospodářský chaos. Žádná společnost nemůže připustit mocenské vakuum. Tváří v tvář napětí a nepokojům je odvolání k moci nevyhnutelné.*“

Je velmi zajímavé, že po Pinochetově zatčení zaslal vatikánský státní sekretář kardinál **Angelo Sodano** jménem Svatého otce dopis britské vládě, ve kterém požadoval generálovo propuštění. Když se generál Pinochet v roce

2005 konečně dostal před soud, chilský soudce se ho ptal na jeho hrůzovládu, která měla za následek zavraždění více než čtyř tisíc Chileanů, mučení více než padesát tisíc a „zmizení“ statisíců lidí. Augusto Pinochet zbožně odpověděl: *„Trpím za tyto ztráty, ale činy koná Bůh; ten mi odpustí, pokud jsem některé činy překročil, což si nemyslím.“*

Condor v Bolívii: Klaus Barbie opět na scéně

V roce 1975 vypracovalo bolivijské ministerstvo vnitra, s pomocí vatikánských úředníků, generální plán na likvidaci teologie osvobození. Plán, nazvaný *Banzerův plán*. Plán byl pojmenovaný podle **Huga Banzera Suáreze**, bolivijského pravicového diktátora, který si liboval, že je ochráncem křesťanské civilizace. Tento plán přijalo deset latinskoamerických vlád.

Banzer se v Bolívii dostal k moci v důsledku třídenního puče v srpnu 1971, který si vyžádal 110 mrtvých a 600 zraněných. Jak ukazují odtajněné dokumenty amerického ministerstva zahraničí, převrat financovala CIA v rámci operace Condor. A přicházíme k dalším pohrobkům nacistů, kteří se etablovali v Jižní Americe. Při realizaci tohoto mistrovského plánu se Banzer totiž spoléhal na nacistu Klause Barbieho, zvaného řezník z Lionu.

Klaus Barbie naverboval v Bolívii žoldněřskou armádu neofašistických teroristů, včetně **Stefana delle Chiaie**. Aby mohl financovat armádu, nařídil Banzer vysazovat stromy koky po celých bavlníkových polích v churavějící zemi. Mezi lety 1974 až 80 se plocha půdy, na které se pěstovala koka, ztrojnásobila. Koka se vyvážela do laboratoří kolumbijských kartelů, včetně Barbieho Transmaritanie. Zrodil se mnohamiliardový průmysl.

Obrovský nárůst dodávek koky z Bolívie prudce snížil cenu kokainu, což podpořilo vznik obrovského nového trhu a vzestup kolumbijských kartelů. Pouliční cena kokainu v roce 1975 činila patnáct set dolarů za gram. Během deseti let cena klesla na 200 dolarů za gram. CIA se stala aktivním účastníkem této nové drogové sítě. CIA totiž vytvořila spojení mezi kolumbijskými kartely a černošskými čtvrtěmi Comptonu a Los Angeles. Toto potrubí odhalil v roce 1996 **Gary Webb**, reportér deníku San Jose Mercury News. Webbova zjištění vyústila ve vyšetřování amerického Senátu.

Propojení na ose: Jižní Amerika, Evropa, Vatikán

Na tomto místě se dostáváme okruhem zpět do Evropy, konkrétně do Vatikánu. Vatikán totiž působil jako svorník veškerého zla. Ještě před uzákoněním Banzerova plánu hrál Vatikán klíčovou roli při vzniku obchodu s kokainem, když drogovým kartelům nabízel výměnou za vysoké poplatky své služby v oblasti praní špinavých peněz.

K zahájení tohoto procesu Svatý stolec založil řetězec fiktivních společností v Panamě a na Bahamách, které převáděly vklady kartelů do Banco Ambrosiano a italských bank pod kontrolou Michele Sindony. Z těchto bank plynuly peníze do a z Vatikánské banky do finančních firem ve Švýcarsku, Lucembursku a Lichtenštejnsku.

První krycí společností založenou Vatikánem za tímto účelem byla Cisalpine Overseas Bank na Bahamách. Tuto společnost Cisalpine založili Michele Sindona, Roberto Calvi a arcibiskup Marcinkus prostřednictvím Banco Ambrosiano Holding, lucemburské společnosti pod kontrolou Svatého stolce. V době, kdy se operace Condor rozběhla, Cisalpine pravidelně přijímala milionové vklady v hotovosti od **Pabla Escobara** a dalších latinskoamerických drogových vůdců. Společnost Cisalpine fungovala výhradně jako pračka černých peněz. V 70. letech 20. století měla tato krycí společnost v každém dni 75 milionů dolarů v hotovosti.

Mučírny Condoru

V hrubých rysech jsme si představili operaci Condor, kterou rozjela a financovala CIA spolu s latinskoamerickými tajnými rozvědkami. V pozadí stál svatý stolec a jeho duchovní, kteří této operaci vtiskli náboženskou pečť. Ovšem, tyto americké operace mají své temné stránky, o kterých se nikdy nedozvíme. Částečně proto, že jsou tak brutální, že by to mnoho z nás neuneslo, ale částečně také proto, že pozitivní světlo americké svobody a demokracie nesmí přece být narušované. Šlo o masová mučení.

Když se v médiích dozvídáme o číslech mučených objektů, nikdy si pořádně nedokážeme představit, jak taková mučení probíhají. Musíme si uvědomit, že tato mučení probíhala pouze proto, že Američané pomohli těmto brutálním juntám dostat se k moci. Sponzorovali je, financovali je, poskytovali jim zbraně, propagandu a další možnosti.

Proto jsem se rozhodl po delším váhání poodhalit i formy a prostředky mučení, abychom si mohli plasticky představit, jaká zvěrstva mají Američané na svědomí. Jakým režimům dali volnou ruku a podporu v realizaci těchto mučení. Částečně jsem o tom hovořil v mém předchozím dokumentu *Turecko a Sedí vlci*, ale probíhalo to všude. Snažím se tyto informace dávkovat ve svých pořadech, aby to slabší povahy unesly. Účelem této kapitoly je ukázat metody a formy mučení, abychom si při abstraktních číslech, že bylo umučeno tolik a tolik obětí, dokázali představit, jak byli lidé mučení. Rozhodně se v popisování technik nechci vyžívat nebo něco podobného.

V Latinské Americe, tedy v Bolívii, Kolumbii, Chile a hlavně Argentině, vznikalo po převratech podporovaných Američany, řada mučireň. Mezi ně patřila také například nechvalně proslulá Námořní škola mechaniky ESMA v Buenos Aires. ESMA byla nejdůležitější z 340 zadržovacích a mučících středisek vojenské vlády. Výlet do ESMA obvykle začínal seznámením s Karolínou. Karolína byl slang pro elektrickou tyč se dvěma prodlouženými dráty. Návštěvníci byli svlečení a přivázaní k ocelovému rámu postele. Elektrický proud byl aplikovaný na oběti, které byly pravidelně polévané vodou pro zvýšení účinku. Pokud byla subjektem žena, šli vyšetřovatelé po prsou, vagíně nebo řitním otvoru. Pokud se jednalo o muže, přikládali dráty na genitálie, jazyk nebo krk. Někdy sebou oběti škubaly tak nekontrolovatelně,

že nejen ztratily vládu nad svými střevy, ale také si roztržily ruce a nohy. **Patrick Rice**, irský kněz, který pracoval ve slumech a byl několik dní zadržovaný v této mučírně ESMA, vzpomínal, jak sledoval, jak jeho tělo syčí, když jím proudí elektřina. Nejvíce si otec Rice pamatoval zápach: „*Bylo to jako slanina*,“ řekl.

Děti byly mučené před zraky svých rodičů a rodiče před zraky svých dětí. Jeden z mučitelů odhaduje, že zařízením ESMA prošlo asi šedesát dětí a že všechny kromě dvou, jejichž hlavy byly rozbité o stěny, byly prodané vhodným argentinským párům. V mučírně ESMA, která sloužila jako místo likvidace i pro další námořní tábory, byly mrtvolky zpočátku pohřbívány pod sportovním hřištěm. Poté, co bylo hřiště zaplněné, byla těla denně v půl šesté odpoledne spalována, obvykle potom, co byla rozřezaná cirkulárkou.

Nakonec úředníci ESMA přišli na myšlenku letecké likvidace na moři. Mrtví byli shazováni z letadel stovky kilometrů od pobřeží Buenos Aires spolu s oběťmi mučení, které byly omámené drogami a v kómatu. Jeden z pilotů vypověděl, že vězni padali z letadel jako mravenci.

V jiném dokumentu *Turecko a Šedí vlci* jsem citoval generála, který uvedl, že podobné mučírny v Turecku sponzorovala a vybavila CIA od nejjednodušších po nejsložitější mučící zařízení. Myslím, že pro ilustraci americké svobody a demokracie, je tohle víc než dost.

Odtajněné americké dokumenty ukazují, že americký ministr zahraničí **Cyrus Vance** nadále podporoval vojenskou juntou v Argentině. Z jednoho komuniké vyplývá, že Vance byl o situaci v ESMA plně informován, ale rozhodl se nechat hrůzy pokračovat. Neexistuje tedy žádná polehčující okolnost nebo omluva pro americkou podporu těchto masakrů a zvěrstev. Dělo se tak s plným vědomým Američanů, pro což existují nezpochybnitelné důkazy. To jen, až příště budeme číst abstraktní čísla o umučených obětech, abychom si mohli plasticky představit, jak taková mučení probíhají.

Bergoglio, pozdější papež František

Dostáváme se už k vrcholu naší stavebnice, *papeži Františkovi*, který byl úzce provázaný s rozsáhlou operací Condor. Papež František byl dříve známý jako *Jorge Mario Bergoglio*. Tehdy ještě působil jako generální provinciál Tovaryšstva Ježíšova v Argentině. Jorge Mario Bergoglio měl na starosti dva jezuitské kněze. Jmenovali se *Francisco Jalics* a *Orlando Yorio*. Podle objevených důkazů, je sám Bergoglio, pozdější papež František, udal. Na základě Bergogliova udání byli tito dva jezuitští kněží převezeni do nechvalně známé mučírny ESMA, kterou jsem probíral v předchozí kapitole. Tady byli mučeni. Tito dva jezuitští kněží, byli propuštěni pět měsíců po zajetí. Byli nalezeni polonazi na poli u Buenos Aires.

Bergoglio později trval na tom, že zajistil jejich propuštění, ale neexistuje žádný dokument o tom, že by zasáhl ve prospěch obou kněží, které měl na starosti. Otec Yorio při soudním procesu s vůdci junty v roce 1985 uvedl, že je Bergoglio vydal eskadře smrti: „*Jsem si jistý, že otec Bergoglio předal seznam s našimi jmény námořnictvu.*“ Dále vyvrátil tvrzení, že Bergoglio zachránil kněžím život: „*Nemám žádný důvod si myslet, že udělal něco pro naše propuštění, spíše naopak.*“

Kromě toho otec Yorio uvedl, že ho Bergoglio vyloučil z učitelského místa na jezuitské škole a že rozšířil falešné pomluvy argentinskému vrchnímu velení, podle kterých byl Yorio „komunista“ a „podvratný partyzán, který šel po ženách“.

Druhý mučený jezuitský kněz Jalics, také obvinil pozdějšího papeže Františka: „*Z následných prohlášení jednoho úředníka a 30 dokumentů, ke kterým jsem se mohl později dostat, jsme mohli bez jakýchkoli pochybností dokázat, že Bergoglio nedodržel svůj slib [chránit kněze], ale naopak předložil armádě falešné udání.*“

Novinář *Horacio Verbitsky* objevil v archivech argentinského ministerstva zahraničí vojenský dokument z roku 1976, který podle všeho poskytuje důkaz, že otec Bergoglio poskytl juntě usvědčující svědectví o dvou kněžích, které měl na starosti. Dokument s podpisem *Anselma Orcoyeny*, který působil jako ředitel katolického oddělení na ministerstvu, se objevil na titulní

straně argentinského deníku *Página 17* března 2013. Je třeba ale doplnit, že proti papeži Františkovi nebylo v této věci vznesené žádné obvinění.

Proti Bergogliovi, pozdějšímu papeži Františkovi, ovšem směřují i další obvinění z trestných činů. Skupina pro lidská práva **Babičky z náměstí Mayo**, která byla založena za účelem hledání dětí ukradených během špinavé války, uvádí, že jezuitský generální provinciál nepomohl pětičlenné rodině, která čekala na popravu eskadou smrti. Jedna z členek rodiny, **Elena de la Cuadra**, byla těhotná mladá žena. Pětice se obrátila na generálního představeného Tovaryšstva Ježíšova ve Vatikánu. Generální představený předal záležitost Bergogliovi, který zůstal generálním provinciálem řádu v Argentíně. Bergoglio zase několik měsíců na případu seděl, aby jej předal místnímu katolickému biskupovi. Biskup se údajně vrátil k Bergogliovi s dopisem od junty, ve kterém se uvádělo, že čtyři členové rodiny byli zabití, ale mladá žena byla udržena naživu dostatečně dlouho, aby mohla porodit své dítě. Nikdo z junty zřejmě nechtěl být obviněn z potratu. Dítě bylo předané prominentní rodině a nemohlo být vrácené babičce z matčiny strany ani žádnému jinému pokrevnímu příbuznému.

Otec Bergoglio, pozdější papež František tvrdil, že o ukradených dětech, kterých byly až do pádu režimu stovky, ne-li tisíce, neměl žádné informace. Řekl, že dělal, co mohl, ale měl jen malý vliv „*na záchranu lidí před režimem*“.

„Bergoglio se chová velmi zbaběle, když jde o něco tak strašného, jako jsou krádeže dětí,“ řekla Estela de la Cuadra, jejíž manžel, bratr, švagr a těhotná sestra byli popravení. *„Nečelí této realitě a nijak ho to netrápí. Otázkou je, jak zachránit své jméno, jak zachránit sám sebe. Ale nemůže zabránit tomu, aby se tato obvinění dostala na veřejnost. Lidé vědí, jaký je.“*

Estela de la Cuadra také vyjádřila své rozhořčení nad tím, že Bergoglio v době, kdy působil jako předseda Argentinské biskupské konference, odmítl zbavit kněžského svěcení otce **Christiana von Wernicha**, a to i potom, co byl v roce 2007 doživotně uvězněný za sedm vražd, dvaadvacet únosů a čtyřiatřicet případů mučení. Christian Von Wernich sloužil za diktatury jako kaplan provinční policie v Buenos Aires. *„Svědčila jsem u soudu, že Bergoglio o všem věděl, že nebyl – navzdory tomu, co říká – nezúčastněný,“* řekla Estela de la Cuadra.

V roce 2005 podala argentinská advokátka pro lidská práva **Myriam Bregmanová** na Bergoglia, který byl tehdy povýšený do kardinálského kolegia, trestní žalobu. V této žalobě ho obvinila ze spoluúčasti na únosu a mučení otce Yoria a otce Jalicse spolu se šesti členy jejich farnosti. Bergoglio odmítl reagovat na předvolání k soudu s odvoláním na to, že jako vatikánský úředník má podle argentinských zákonů imunitu vůči trestnímu stíhání.

„Nakonec souhlasil, že se s námi setká v kanceláři vedle katedrály v Buenos Aires, kde seděl pod gobelínem Panny Marie,“ uvedla advokátka Myriam Bregmanová. *„Byl to zstrašující zážitek. Bylo nám velmi nepříjemné vetřít se do náboženské budovy.“* Dodala, že Bergoglio o obou kněžích neposkytl žádné významné informace. *„Působil zdrženlivě, odcházela jsem s hořkou příchutí,“* řekla.

13. března 2013 nastoupil kardinál Jorge Mario Bergoglio na Svatopetrský stolec jako papež František I. Na dotěrné otázky o jeho minulosti možná nikdy nedostaneme uspokojivou odpověď. Stejně jako obavy, že CIA zmanipulovala volby, jako tomu bylo v minulosti v případě Juana Peróna. Argentinskí novináři a vědci, kteří mají přehled o aktivitách CIA v jejich zemi, Bergoglia označili za washingtonského papeže.

Je jisté, že nový pontifik během špinavé války hájil zájmy generála Jorgeho Videly a admirála Emilia Massery a sloužil k potlačení všech projevů teologie osvobození. A jistě může sloužit k ovlivňování politiky, včetně agendy neoconů, v celé Jižní a Střední Americe. Jak bylo poznamenáno, jeho instalace se uskutečnila týden po smrti venezuelského prezidenta **Huga Cháveze**. Koncem roku 2013 se Bergoglio stal nejpoblíbenějším duchovním na planetě Zemi a mezi americkými katolíky získal osmaosmdesátiprocentní přízeň.

Zdá se, že málokdo bere v úvahu, že František je prvním papežem, který byl obviněn ze zločinů proti lidskosti. Zapojení papeže Františka do operací Condor je hořkou pachutí, která ukazuje, do jaké míry je Vatikán provázaný s mafii a CIA.

Rada pro zahraniční vztahy

CIA se nadále podílela na podvratných akcích, včetně dodávek zbraní povstalcům v Angole a Kurdům v severním Iráku. Když se začaly objevovat zprávy o těchto podnicích, americký Senát v roce 1974 zřídil Církevní výbor, aby prověřil činnost CIA. Ten dokument je velmi zajímavý, ale citacemi z něj se nebudeme zdržovat.

Jisté ale je, že CIA už od doby svého vzniku, neinformovala žádného voleného představitele o celém rozsahu svých akcí, včetně Gladia, natož o zdroji jejich financování. Kdo tedy řídil vraždy, teroristické útoky a státní převraty? Kdo schvaloval transakce s mafiemi a drogovými kartely? Kdo vytvářel tajné armády, neofašistické spolky a falešné banky? Odpověď se částečně skrývá v podivném příběhu koupě Franklinovy národní banky Michele Sindonou v roce 1972.

Přední člen italské mafie a vatikánský finančník Michele Sindona koupil kontrolní podíl v bance od **Laurence Tische**. Tisch, jeden z nejbohatších lidí na světě, byl úřadujícím předsedou představenstva a generálním ředitelem CBS. Vlastnil také síť kin, továrnu na výrobu cigaret, konglomerát hotelů a flotilu ropných tankerů. Během druhé světové války Tisch sloužil pod Williamem Donovanem v OSS, předchůdkyní CIA, a nikdy nepřerušil své vazby na zpravodajskou komunitu. Byl významným členem **Rady pro zahraniční vztahy**.

V roce 1961 označil Christian Science Monitor, tuto Radu pro zahraniční vztahy za „*pravděpodobně jednu z nejvlivnějších poloveřejných organizací v oblasti zahraniční politiky*“. Uváděl, že „*organizace byla složená z 1400 nejelitnějších jmen ze světa vlády, práce, obchodu, financí, komunikace, nadací a akademií*“ a obsadila téměř všechny klíčové pozice všech amerických administrativ“.

O čtrnáct let později kontradmirál Chester Ward, člen této Rady pro zahraniční vztahy po dobu šestnácti let, uvedl, že mocná klika v rámci organizace usiluje o „*vzdání se suverenity národní nezávislosti Ameriky, za účelem vytvoření jedné světové vlády*“.

Jen málo kritiků Rady pro zahraniční vztahy bylo hlasitějších než americký senátor **Barry M. Goldwater**. Senátor Goldwater ve svých pamětech

napsal: „*Jejich cílem je nastolit vládnou stabilitu v rozhádané rodině národů prostřednictvím fúze a konsolidace. Za nejrychlejší cestu ke světovému míru považují odstranění národních hranic a potlačení rasové a etnické loajality. Jejich zdůvodnění se opírá výhradně o materialismus.*“

Potom, co Goldwater poznamenal, že členové Rady pro zahraniční vztahy ovládají obě americké politické strany, pokračoval: „*Když se mění prezidenti, znamená to, že voliči nařizují změnu národní politiky. Od roku 1945 se v Bílém domě vystřídali tři různí republikáni po dobu šestnácti let. Čtyři demokraté zastávali tento nejmocnější post sedmnáct let. S výjimkou prvních sedmi let Eisenhowerovy vlády nedošlo k žádné výrazné změně zahraničně-politického ani vnitropolitického směru.... Když nastoupí nový prezident, dochází k velké personální obměně, ale k žádné změně politiky. Příklad: Za Richarda Nixona byl za zahraniční politiku zodpovědný Henry Kissinger, člen Rady pro zahraniční vztahy a chráněnc Nelsona Rockefellera. Když byl zvolený Jimmy Carter, Kissingera nahradil Zbigniew Brzezinski, člen Rady pro zahraniční vztahy a chráněnc Davida Rockefellera.*“

V roce 1972, kdy Michele Sindona koupil kontrolní podíl v bance Franklin National, byla Rada pro zahraniční vztahy útočištěm špiónů, diplomatů, vojenských úředníků a hodnostářů Bílého domu. Mezi její členy patřili Allen Dulles, ředitel CIA mezi lety 1953 až 61, William F. Buckley, agent CIA a vydavatel National Review, potom třeba mistři agenti CIA **Robert R. Bowie**, **Donald Gregg** a **Deane R. Hinton**, potom **Katharine Grahamová**, poradkyně CIA a vydavatelka The Washington Post. V Radě pro zahraniční vztahy jsme také mohli najít osoby jako **Edward Martin**, bývalý zástupce náčelníka štábu OSS a americký velvyslanec v Argentině mezi lety 1964 až 68, pak tu byl třeba **Henry Sturgis Morgan**, důstojník OSS a spoluzakladatel Morgan Stanley, potom **Jacob D. Beam**, agent CIA a americký velvyslanec v Sovětském Svazu mezi lety 1969 až 73, dále generál **Lyman Lemnitzer**, vrchní velitel spojeneckých sil NATO mezi lety 1963 až 69, potom **Dean Acheson**, americký ministr zahraničí mezi lety 1949 až 53, dále Henry Kissinger, americký poradce pro národní bezpečnost mezi lety 1969 až 73 a **David M. Kennedy**, Sindonův obchodní partner, který mezi lety 1969 až 71 působil jako americký ministr financí.

Vraťme se ale zpět k Laurencemu Tischovi, který byl také členem této Rady pro zahraniční vztahy. Právě s ním mafián a vatikánský finančník Mi-

chele Sindona koupil Franklinovu národní banku. Laurence Tisch byl všeobecně považovaný za jednoho z nejprozíravějších obchodníků v americké historii. Během své dlouhé kariéry se jen zřídka dopustil finanční chyby. V roce 1972 ovšem prostřednictvím své společnosti Loews Corporation získal 21,6% banky Franklin National, která sídlila na Franklin Square na Long Islandu v New Yorku.

Akvizice byla od počátku nejistá. 6. března 1972 zjistili federální bankovní inspektoři, že banka byla na pokraji platební neschopnosti a její klasifikované a kritizované úvěry dosahovaly 211,1 milionu dolarů. Nákup akcií navíc postavil Tische do kompromitující pozice. Jako hlavní akcionář a člen představenstva holdingu i banky měl nad aktivy a činností Franklinovy národní banky nepatřičnou kontrolu. Tato „vyvratitelná domněnka“ vyvolala vyšetřování Federálního rezervního systému, které mohlo vyústit v obvinění z trestného činu a přísný trest odnětí svobody.

Jakmile se vyšetřování rozběhlo, objevil se Michele Sindona 20. července 1972 ve Franklinu s kloboukem v ruce a nabídl Tischovi čtyřicet dolarů za akcii, což bylo o osm dolarů více než tržní hodnota. Proč se Michele Sindona najednou objevil s nabídkou? Proč by Sindona podstupoval tak obrovské finanční riziko u instituce na pokraji krachu? A proč byl ochoten zaplatit o tolik více, než jakou měly akcie banky hodnotu? Někteří autoři spekovali o tom, že transakci mohla vyvolat nevráživost mezi **Arthurum Rothem**, který mezi lety 1946 až 68 působil jako generální ředitel banky Franklin National, a Davidem Rockefellerem, generálním ředitelem Chase Manhattan Bank, a newyorským guvernérem Nelsonem Rockefellerem.

Arthur Roth vypověděl, že se dostal do problémů s bratry Rockefellerovými, když chtěl zřídit pobočku banky Franklin National v New Yorku. Arthur Roth sestavil rozsáhlou dokumentaci o pochybných obchodech Rockefellerů a předložil ji novinářům, když guvernér Nelson Rockefeller přijel do Kalifornie na prezidentskou kampaň. Hněv Rockefellerů podle tohoto scénáře neznal mezi a pustili se do vymýšlení plánu. Do tohoto plánu, který měl vyústit ve zničení banky Franklin National, byli zapojeni Laurence Tisch a Michele Sindona. Michele Sindona koupil banku na Long Islandu prostřednictvím své holdingové společnosti Fasco AG. Zastupovala ho newyorská advokátní kancelář Mudge Rose Guthrie & Alexander.

Byla to zatraceně vysoká hra, protože v této advokátní kanceláři byli partneři tehdejší americký prezident Richard Nixon a generální prokurátor **John Mitchell**. Michele Sindona informoval Komisi pro cenné papíry a burzy, že 40 milionů dolarů na transakci získal prodejem svých podílů ve významných průmyslových a finančních koncernech Robertu Calvimu, předsedovi Banco Ambrosiano. Tisch dostal své peníze a Komise pro cenné papíry a burzy se zdála být spokojená. Jakmile byl nákup uskutečněný, David Kennedy, Sindonův bývalý partner, zaujal místo v představenstvu společnosti Fasco AG a převzal odpovědnost za hlasování o akciích na výročním zasedání představenstva banky Franklin National.

Kennedy v té době opustil funkci ministra financí prezidenta Richarda Nixona a stal se americkým velvyslancem při NATO. Jeden z nejvýše postavených federálních úředníků byl hlavním hráčem nové stínové hry. Když byl obchod oznámený, **Jack Begon**, novinář italské pobočky televize ABC, odvysílal reportáž, ve které uvedl, že byly zjištěny konkrétní důkazy o tom, že Michele Sindona je zapojený do obchodu s heroinem s americkými a sicilskými mafiánskými rodinami. Tato reportáž měla vzbudit dostatečné podezření, aby americké regulační orgány transakci znemožnily. Nákup byl ale schválený bez jakýchkoli otázek ze strany jakéhokoli regulačního orgánu.

Únos novináře, který hodně věděl

Několik měsíců po odvysílání reportáže kontaktoval Jacka Begona *Angelo Sorino*. Angelo Sorino byl detektivem palermské policie. Sdělil novináři Jacku Begonovi, že má k dispozici dokumenty týkající se Sindonových vazeb nejen na mafii, ale také na CIA. Begon si se Sorinem domluvil schůzku na 22. července 1973. V den schůzky byl novinář Jack Begon unesen ze své kanceláře dvěma zločinci. O dva měsíce později se objevil na klinice v Římě.

Vyčerpaný a vyděšený novinář Jack Begon policii řekl, že byl donucený odletět do Ameriky a byl převezený do několika měst, včetně Saint Louis, New Orleans a Las Vegas, kde ho grilovali ohledně zdroje svého příběhu. Jack Begon uvedl, že se zavázal, že už nikdy nebude shánět další informace o Michele Sindonovi ani „*nijak sledovat tento příběh*“. Tento slib hodlal podle svých slov dodržet. V domnění, že Begonův příběh byl podezřelý, ho italský soudce obvinil ze simulování trestného činu a nařídil rozsáhlé vyšetřování. Úřady nakonec shromáždily dostatek důkazů, které Begonovu verzi potvrdily.

Bohužel se jim nepodařilo vyslechnout Angela Sorina. Tento detektiv byl v lednu 1974 zastřelený mafiánským způsobem na ulici v Palermu.

Trilaterální komise a krachy Sindonových bank

Pokud situaci manipulovala Rada pro zahraniční vztahy, loutkovodiči byla s největší pravděpodobností elitní skupina uvnitř této organizace, která v roce 1973 vytvořila **Trilaterální komisi**. Předsedou této nové Trilaterální komise, která otevřeně usilovala o vytvoření nového světového řádu řízeného nadnárodními korporacemi a bankami, se stal David Rockefeller.

Během operace Condor cestoval Rockefeller po Jižní Americe a radil nově dosazeným diktátorům, jak mají řídit své vlády. Trilaterální komise ve skutečnosti učinila z amerických bankéřů vyšší autoritu než zvolené zástupce amerického lidu. Jenže Sindonovo bankovní finanční impérium se pomalu ale jistě hroutilo. Po krachu Sindonových bank, Banca Privata a Franklin National, se zvuk Sindonových padajících finančních institucí rozléhal po celé Evropě. Během několika týdnů se ve finančních troskách ocitly banky v Hamburku, v Kolíně nad Rýnem a v Curychu. Nevyčíslitelné miliardy se propadly do obrovského kráteru, který se v italském tisku stal známým jako Il Crack Sindona.

Půlnoční telefon a pád Michele Sindony

Krátce po půlnoci 4. října 1974 zavolal prominentní zednář z lóže Propaganda Due Licio Gelli Michele Sindonovi, který pobýval na chatě ve Švýcarsku, aby ho varoval, že italská vláda připravuje dva zatykače. Jeden za falešnou rozvalu z roku 1971 a druhý za podání podvodného prohlášení o úpadku. „*Opusť Švýcarsko, než to oznámí Interpolu,*“ řekl Gelli. „*Vypadni odtamtud, aby tě nemohli vydat. Pokud to neuděláš, naši nepřátelé tě budou mučit. Možná tě dokonce zabijí.... Je to velmi nebezpečné, Michele. Věci se změnily.*“

Věci se skutečně změnily. Po celé Evropě přišli prominentní bankéři díky Sindonovým finančním machinacím o jmění a najednou požadovali zatčení „papežova bankéře“. Michele Sindona uposlechl Gelliho rady. Sbalil si kufry a vydal se zpět do New Yorku, kde mohl zůstat pod ochranou mafie a CIA ve svém luxusním apartmá v diskrétně elegantním hotelu Pierre na Páté avenue. V New Yorku se žilo dobře. Nastěhovala se k němu Sindonova dcera, zeť a dvě vnučky. Každý večer večereli v kavárně Café Pierre v přízemí hotelu Pierre, kde kuchaři připravovali speciální pokrmy pro vzácné hosty.

Michele Sindona se stal finančním poradcem betonářské společnosti G, což značilo rodiny Gambino a Genovese. Společnost vlastnil **Johnny Gambino**. Stal se také lektorem ekonomie na mnoha předních amerických univerzitách. Michele Sindona byl milánským soudem v jeho nepřítomnosti odsouzený ke třem a půl roku vězení za zpronevěru. Michele Sindona byl možná váženým hostem v institucích Ivy League a soukromých společenských klubech v Malé Itálii v New Yorku, ale bronzové dveře ke Svatému stolci mu byly zavřené.

Když italská vyšetřovací odhalili vazby Vatikánu na Sindonovu Banca Privata, stal se papež Pavel VI. terčem opovržení a posměchu. V tisku se objevily příběhy, podle kterých Svatý otec kvůli tajným obchodům se společností Michele Sindony přišel až o miliardu dolarů. Arcibiskup Marcinkus byl nucený podrobit se nedůstojnému intenzivnímu výslechu italskými úředníky ohledně svých transakcí s Michele Sindonou na osobní bázi i jako zástupce Vatikánu.

Michele Sindona byl odříznutý nejen od Marcinkuse a Svatého otce, ale také od Roberta Calviho, nového generálního ředitele Banco Ambrosiano v Miláně, který odmítal přijímat jeho telefonáty. Navíc Roberto Calvi a Marcinkus podpořili Sindonův plán na rozkradení majetku milánské banky tím, že založili řadu fiktivních společností jako neoficiálních dceřiných společností římskokatolické církve v Panamě a na Bahamách. Tyto společnosti začaly dostávat masivní půjčky od milánské Banco Ambrosiano a lucemburské Banco Ambrosiano Holding. Takové investice se zdály být bezpečné, protože církev byla skálou, proti které přece brány pekelné nemohou zvítězit.

7. září 1976 zahájily Spojené státy jménem Italské republiky u okresního soudu pro jižní okres New York řízení o vydání Michele Sindony. K soudu se dostavily významné osobnosti, aby se za Sindonu přimluvíly. **Carmelo Spagnuolo**, předseda Nejvyššího soudu v Římě, přísahal, že obvinění proti Michele Sindonovi jsou součástí komunistického spiknutí s cílem podkopat přední italské průmyslníky. Málokdo v soudní síni věděl, že Spagnuolo byl předním členem zednářské lóže Propaganda Due. Nebylo proto divu, že svědectví italského soudce podpořil prominentní zednář Licio Gelli.

Ačkoli soudce **Thomas P. Griesa** rozhodl, že Michele Sindona je vydatelný, sicilský don zvítězil s odvoláním. V tomto odvolání tvrdil, že jeho případ spadá do působnosti článku 6 odstavce 1 Smlouvy o vydávání mezi Spojenými státy americkými a Itálií. Zatímco Michele Sindona zůstal díky tomuto bizarnímu výkladu *habeas corpus* (soudní příkaz pro předvedení zadržované osoby před soud za účelem vyšetření, zda je zadržována právem, či nikoli – pokud je shledáno, že ne, je osvobozena) na svobodě, italská vláda nadále vyvíjela tlak na jeho zatčení.

Tento tlak přiměl papežova bankéře, aby zahájil kroky proti svým protivníkům, včetně italského právníka **Ambrosoliho**, který působil jako likvidátor Banca Privata Italiana. V roce 1979 začal Ambrosoli poskytovat **Johnu Kenneymu**, prokurátorovi amerického ministerstva spravedlnosti, usvědčující důkazy o Sindonově roli při krachu banky Franklin Nation. 11. července 1979, jen několik hodin po poradě s Kenneym, byl právník Ambrosoli zastřelený v Římě poté, co zaparkoval své auto před svým bytem. O dva dny později byli Varisco a jeho šofér zabití nájemným vrahem s upilovanou brokovnicí.

Závěr

To je konec tohoto třetího dílu, co bude následovat v tom dalším? Prozkoumám velmi podrobně vraždu papeže Jana Pavla I., který vládl necelý měsíc. Z papeže prost'áčka se totiž vyklubal velmi silný papež, který chtěl tvrdě zasáhnout mocenský konglomerát a pracně spředené vazby mezi Vatikánem, sicilskou mafií a CIA. To se mu nevyplatilo. Geostratégové se domnívali, že bude pouhou loutkou, ale přepočítali se. Proto museli papeže odstranit. Potom, co nastoupil Jan Pavel II. se všechno stabilizovalo a turečtí šedí vlci se dohodli se sicilskými dony.

4. díl

Čtvrtý díl se zabývá kontroverzními fakty o zapojení CIA a dalších mocenských struktur do obchodu s drogami a černých financí. V jednotlivých kapitolách se řeší například role CIA při rozprodávání vatikánských majetků, infiltrace Rudých brigád v Itálii, operace Condor v Latinské Americe a spojení CIA s obchodem s heroinem z Afghánistánu. Zmiňuje se také vražda Jana Pavla I. a její možné souvislosti se CIA a dalšími tajnými službami.

Osoby a obsazení

Mons. Giovanni Montini (papež Pavel VI.)	vatikánský státní podsekretář, který seznámil OSS se sicilskou mafií.
Kardinál Karol Wojtyła (papež Jan Pavel II.)	krakovský arcibiskup, který stál v čele největších skandálů v římské církvi od dob Borgiaů
Zbigniew Brzezinski	bývalý poradce pro národní bezpečnost a mistr geostrategie
Michele Sindona	spojka mezi CIA, mafií a Vatikánem
Roberto Calvi	šéf Banco Ambrosiano, který založil vatikánské krycí společnosti
Mons. Paul Marcinkus	duchovní z Cicera ve státě Illinois, který se stal vedoucím Vatikánské banky
Kardinál John Cody	arcibiskup Chicaga a agent CIA
Gulbuddin Hekmatjár	afghánský válečník, agent CIA

Úvod

V minulém třetím díle jsem se podíval na operaci Condor. To byla jakási latinskoamerická obdoba operace Gladio v Evropě. Tato operace Condor je ale důležitá proto, že už tehdy v ní hrál velmi významnou a důležitou roli pozdější papež František, tehdy ještě jako Jorge Mario Bergoglio. Proto je mu také přezdíváno jako papež Washingtonu.

Sicilský převrat

Zatímco mafiánští vrazi likvidovali své italské protivníky, Michele Sindona pokračoval v plánování převratu, který by znamenal vyvrcholení let tajného úsilí – odtržení Sicílie od pevninské Itálie. Tento plán, původně schválený Nixonovou administrativou v roce 1972, předpokládal ozbrojenou invazi jednotek Gladio na ostrov a nastolení pravicové vlády. Byl vypracovaný v reakci na protiamerickou politiku **Uga La Malfy**, ministra italského ministerstva financí, a na stálý nárůst podpory italské komunistické strany ve všeobecných volbách.

John McCaffery, zástupce banky Hambrových v Itálii a šéf **Evropského hnutí odporu** pro Evropu za druhé světové války, se spojil s Michele Sindonou a **Grahamem Martinem**, americkým velvyslancem v Itálii, a stal se jedním z hlavních plánovačů sicilského převratu. Podle McCaffreyho se převrat nepodařilo uskutečnit v Nixonových letech kvůli „nedostatečnému zabezpečení“ jednotek Gladio a „vzniku aféry Watergate“.

Plány na sicilský převrat ovšem byly oživené potom, co italský premiér Aldo Moro oznámil svůj záměr vytvořit novou italskou koaliční vládu komunistů, socialistů a křesťanských demokratů. Představa takové koalice přiměla Michele Sindonu ke schůzce s doktorem **Josephem Micelim Crimi**, šéfem palermské policie, významným členem zednářské lóže Propaganda Due a agentem CIA, a kontradmirálem **Maxem K. Morrisem**, významným pracovníkem námořní rozvědky.

Admirál Morris přednesl myšlenku převratu admirálu **Stansfieldu Turnerovi**, řediteli CIA, a předběžné plány se daly do pohybu. K pobřeží Sicílie byla vyslána americká letadlová loď s další lodí plnou vojáků připravených poskytnout vojenskou pomoc. Lodi údajně velel hrabě **Edgardo Sogno**, hrdina odboje z druhé světové války s dlouhou historií účasti na pokusech o převrat podporovaných Američany.

Někdy v červnu 1979 se Michele Sindona, Johnny Gambino a **Rosario Spatola** sešli v pokoji motelu Conca d'Oro na Staten Islandu. Michele Sindona jim prozradil svůj plán na osvobození Sicílie od pevninské Itálie. Informoval je, že Dr. Miceli Crimi nechal generály italské armády vypracovat mapy vojenských základen, které je třeba obsadit. „*Americká armáda mě*

k tomu zmocnila,“ řekl jim. „Převratu se neúčastní, ale u pobřeží Sicílie bude flotila. Po našem převzetí moci vstoupí na ostrov, aby nám pomohli obnovit pořádek a ochránili nás před Itálií.“

Jako důkaz americké účasti předložil Michele Sindona dopis admirála Morrise. „*Vidíte, je to pravda,“* řekl americkým mafiánům. „*Můžeme to udělat. Ale potřebuji ještě dvě stě mužů. Více zbraní. Když mi pomůžete, udělují všem mafiánům amnestii za zločiny spáchané před převratem.*“ Rosario Spatola políbil Sindonovi ruku, což bylo sicilské gesto úcty. Plán byl geniální. Jakou větší katastrofu by mohly spojené síly Gladia, mafie a Vatikánu způsobit Itálii za její ústupky komunismu než odtržení jedné z jejích nejdůležitějších provincií jako samostatného státu?

Sindonův sen o nezávislé Sicílii sdílela také CIA. Nejen kvůli její strategické poloze pro americké vojenské základny, ale také kvůli klíčovému významu ostrova pro drogový průmysl. Do roku 1970 zřídila mafie na Sicílii stovky laboratoří na rafinaci heroinu. Korsičané už služby kápů nepotřebovali. Navázali vlastní kontakty s drogovými bossy v jihovýchodní Asii a získali služby talentovaných francouzských vědců. Aby si sicilská mafie udržela monopol na obchod, spolupracovala s Nixonovou administrativou při zahájení takzvané „války proti drogám“. Výsledkem této války byly zátahy Interpolu na korsické laboratoře po celé Francouzské riviéře, které zlikvidovaly jediný zdroj konkurence. Sicílie v pašování drog vedla, a proto Sindonův sen o nezávislé Sicílii sdíleli i Američané.

Jenže na uskutečnění snu o nezávislé Sicílii bylo pro Michele Sindonu už pozdě. V srpnu 1976 byl v Caracasu na žádost amerického ministerstva spravedlnosti zatčený **Carlo Bordoni**, jeho pravá ruka, za podíl na krachu banky Franklin National. Ze své cely poskytl Bordoni italským novinářům rozhovory, ve kterých hovořil o machinacích Sindonova syndikátu, včetně vazeb na Vatikán a CIA. V lednu 1977 **Mario Barone**, kterého Michele Sindona jmenoval do čela Banca Privata, hovořil o seznamu pěti set, který Sindona uchovával v bezpečnostní schránce. Tento seznam podle Baroneho obsahoval jména pěti set politiků, průmyslníků a mafiánů zapojených do operace Gladio a pašování „horkých peněz“ z Itálie.

Američtí federální úředníci nechali Bordoniho ve špinavé cele ve Venezuele tři roky, než ho v červnu 1979 vydali do Ameriky. V té době už byl Bordoni ochoten vyklopit u soudu své tajemství. Datum soudního procesu

se Sindonou bylo stanovené na 10. září. Ale bankéř svatého Petra si nedělal velké starosti. Věřil, že ho ochrání představitelé amerických zpravodajských služeb, kterým tak dlouho a dobře sloužil. Koneckonců jeho jediným zločinem bylo, že „otevřením stavidel černých fondů“ učinil svět bezpečným pro demokracii. Jen málokdo mohl udělat víc.

Ráno 2. srpna vyšel Sindona ze svého luxusního apartmá v hotelu Pierre a odešel do hotelu Tudor na rohu Čtyřicáté druhé ulice a Druhé avenue. Tady se setkal s Rosariem Spatolou. Oba muži odjeli do motelu Conca d'Oro na Staten Islandu. Tady si Michele Sindona nasadil bílou paruku, na nos si nalepil žlutou kuřecí kůži a převlékl se do křiklavě žlutého obleku. Sbalil si tašku přes rameno, ve které byly spisy a seznam pěti set jmen členů zednářské lóže Propaganda Due na významných postech, a vydal se na Kennedyho letiště, kde s pasem na jméno Joseph Bonamico nastoupil do letadla do Vídně. Pas mu poskytli Johnny a Rosario Gambinovi. Psal se 2. srpen 1979. Bylo načase, aby Don odjel z města. Jeho boj o to, aby se nedostal do vězení, selhal.

Byl propuštěný na kauci 3 miliony dolarů a byl povinen se denně hlásit v kanceláři amerického maršála na Pearl Street 500. V té době byl už na svobodě. Jeho žádosti o pomoc adresované Davidu Kennedymu, Richardu Nixonovi, americkému velvyslanci *Johnu Volpemu* a představitelům CIA zůstaly bez odezvy. Michele Sindona věděl, že se musí vrátit do Itálie, aby získal podporu pro svůj nadcházející proces na Manhattanu. Byl tu však problém. V Itálii už byl odsouzený ke třem a půl letům vězení a byl hledán pro řadu nových obvinění. Nezbyvalo mu nic jiného než zinscenovat vlastní únos.

Po příjezdu do Vídně se s Michele Sindonou setkalo několik jeho bratrů z Propaganda Due a eskortovali jej do Palerma. Tady se dostal do péče *Josephu Miceliho Crimiho*, záhadného amerického plastického chirurga italského původu. Johnny Gambino, Rosario Spatola a Vincenzo Spatola se brzy připojili k bývalému vatikánskému bankéři na Sicílii. Po celou dobu jejich pobytu se Johnny od svého dona nehýbal. Den co den odvážel Sindonu v černém mercedesu na rozhovory trvající sedm nebo osm hodin a pak ho vezl na večeri do Charlestownu v centru Palerma.

9. srpna 1979 se do tisku dostala zpráva, že Sindona byl unesený „Proletářským výborem“. Následoval dopis s požadavkem 30 miliard lir za jeho propuštění. Pokud by peníze nebyly poskytnuté, únosci měli zveřejnit se-

znam pěti set jmen a nejrůznějších dokumentů, které vyndali z donovy tašky přes rameno. Zpráva o seznamu zasáhla hrůzou srdce italských a amerických politických vůdců, průmyslníků a vojenských činitelů, kteří se s Michele Sindonou podíleli na obchodech s heroinem, zbraní, praní špinavých peněz a řadě dalších nekalých aktivit.

Pro CIA však byl vzkaz mnohem větším šokem, protože různé dokumenty obsahovaly důvěrná memoranda, ve kterých bylo popsáno dlouholeté spojení slavného mafiána s agenturou. Michele Sindona začal trpět bludy. Věřil, že tato hrozba mu poslouží k obnovení jeho dřívějšího mocenského postavení ve Vatikánu, CIA a italské finanční komunitě. Věřil, že rozsudek odnětí svobody bude zrušen a všechna nevyřízená obvinění proti němu budou stažena. Sindona také nadále blouznil v přesvědčení, že mu přijdou na pomoc američtí vojenští a zpravodajští činitelé.

Jakmile se Licio Gelli dozvěděl o Sindonových požadavcích, povolal doktora Miceli Crimiho a Michele Sindonu do své vily v Arezzu, kde uprchlého dona varoval před hroznými následky, které ho čekají, pokud poruší svůj slavnostní slib daný Propaganda Due tím, že prozradí cokoli o svých zednářských bratrech nebo poruší kodex omerty, který ho váže k sicilským Mužům úcty. Čekala by jej hanebná smrt, jeho obraz by jeho krajané spálili na popel a jeho rodina by nebyla ušetřena hněvu nepřátel. Sindona se musí vrátit do Ameriky a stanout před soudem. Řádně pokárán, Michele Sindona se podvolil pokynům ctihodného mistra. Jeho lest o zinscenovaném únosu, byla prozrazená. Michele Sindona si ale musel zachovat tvář.

Proto 25. září dovolil, aby ho doktor Miceli Crimi střelil do levého stehna na vyšetřovacím stole v rámci lékařské ordinace v Palermu. Rána byla ošetřena a 13. října Sindona, opět s parukou a kuřecí kůží, nasedl do letadla a vrátil se do New Yorku. Po příletu v neděli ráno zavolal **Marvinu Frankelovi**, svému americkému advokátovi, s dobrou zprávou. Vatikán se ho chystal zachránit. Po návratu do milující náruče své ženy, dětí a milenky se Michele Sindona připravoval na soudní proces, který měl začít 6. února 1980 před soudcem **Thomasem Poolem Griesou**.

Vatikán svůj slib ochrany Sindony nedodržel. 27. března 1980 byl Sindona odsouzený v šedesáti osmi bodech obžaloby za podvod, zpronevěru bankovních prostředků a křivou přísahu. Během čekání na rozsudek byl uvězněn v Metropolitním nápravném středisku na Manhattanu. 13. května

1980, dva dny před vynesením rozsudku, se Sindona pokusil o sebevraždu, když si podřezal zápěstí, požil digitalis a spolykal neznámé množství Darvonu a Libria, léků proti bolesti a proti úzkosti. Přestože odmítl spolupracovat s ošetřujícími lékaři, přežil.

13. června byl muž, který byl známý jako bankéř Vatikánu, odsouzený k pětadvaceti letům vězení a pokutě 207 000 dolarů. 18. března 1986 byl Michele Sindona odsouzený ke zbytku života ve vězení. V Sindonově samotce byly nainstalovány tři televizní kamery, které sledovaly každý jeho pohyb. Ve dne v noci na něj dohlížel dvanáctičlenný kádr dozorců, kteří pracovali ve dvou směnách. Jídlo mu připravovali kuchaři ve speciální kuchyni pod přísným dohledem.

20. března 1986 se Sindona zvedl ze svého lůžka, aby se nasnídal. Jako vždy měl zapečetěný plastový talíř a vylisovaný pěnový kelímek na kávu. Bylo půl deváté. Hrnek s kávou si odnesl dveřmi, které vedly na toaletu. O několik minut později vyšel mafiánský don z koupelny, košili měl pokrytou zvratky a obličej zkroucený hrůzou. „*Otrávil mě!*“ křičel. To byla jeho poslední slova. Sindona byl převezený do nedaleké nemocnice, kde bylo zjištěno, že je v nevratném kómatu. V jeho krvi byla zjištěná smrtelná dávka kyanidu draselného. Toho odpoledne kněz udělil krajní pomazání. O 48 hodin později byl Michele Sindona, muž známý jako bankéř svatého Petra, mrtev.

Heroinový obchod: CIA zakládá nové pračky peněz

Potom, co spojení mafie a CIA vyřadilo korsické pašeráky heroinu, obchod s drogami přes Sicílii vzkvétal. V roce 1971 bylo v Americe více než 500 000 osob závislých na heroinu, které produkovaly peněžní tok ve výši 12 miliard dolarů. Ve vládním průzkumu se 3 054 000 Američanů přiznalo, že alespoň jednou užili heroin. Hlavním zdrojem opia zůstávala jihovýchodní Asie. Jen z Laosu dorazilo do Saigonu každý měsíc více než tuna opia na vojenských dopravních letadlech C-47, která CIA poskytla generálporučíkovi **Vang Paovi** z Královské laoské armády.

Do Saigonu proudilo tolik opia, že 30 procent amerických vojáků ve Vietnamu se stalo závislými na heroinu. Část téhož heroinu se pašovala do samotné Ameriky v pytlích na mrtvolu vojáků. Když se agent Úřadu pro kontrolu obchodu s drogami **Michael Levine** pokusil tuto operaci rozbít, byl svými nadřízenými varovaný, protože taková akce by mohla vést k odhalení zásobovací linky z Long Tiengu.

Hotovost z této sítě mafie nadále ukládala do farních bank po celé Itálii. Z těchto finančních společností, včetně Banco Ambrosiano, peníze plynuly do Vatikánské banky, která nadále inkasovala svůj patnáctiprocentní poplatek za zpracování. Výnosy z drogového obchodu pak byly převedeny na soukromé účty mafie ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku, Lucembursku a na Bahamách. Tento systém ovšem nebyl vybavený na to, aby zvládl miliardy získané z obchodu s heroinem po celém světě. A tak CIA založila řadu nových praček peněz.

Jednou z prvních takových bank byla Castle Bank & Trust, kterou v roce 1962 založil na Kajmanských ostrovech všudypřítomný Paul Helliwell. Tato banka, podle **Penny Lernouxové**, autorky knihy *In Banks We Trust*, tvořila most mezi makovými poli v Thajsku a organizovaným zločinem v Americe. Paul Helliwell zorganizoval celý karibský bankovní okruh a četné panamské krycí společnosti. Nadále provozoval společnost Sea Supply a stal se thajským konzulem v Miami, kde působil v budově American Bankers Insurance. Stále pracovitý Paul Helliwell působil také jako právní poradce mafiánů

Meyera Lanskyho a Santo Trafficanteho, a dokonce jako poradce amerického prezidenta *Lyndona Johnsona*.

Kajmanské ostrovy představovaly ideální místo pro Helliwellovu offshorovou banku. Kajmanské ostrovy, kde žije zhruba 13 500 obyvatel a banky mají 14 000 telexových čísel, někdy ne více než malé kanceláře, nabízely bankám takový stupeň utajení, který se vyrovnal Švýcarsku, Lucembursku a Lichtenštejnsku. Během deseti let se ke Castle Bank na Kajmanských ostrovech připojila pobočka Nugan Hand Bank a World Finance Corporation. Všechny tři banky obchodovaly se CIA, Vatikánem a mafiánským bossem Santo Trafficantem.

CIA jako kasino a černá díra

Zpočátku pocházelo financování Castle Bank z International Diversified Corporation, panamské holdingové společnosti kontrolované CIA, kterou založil agent CIA **Wallace Groves**. Groves, odsouzený zločinec, který si odseděl dva roky ve vězení za prodej bezcenných akcií, byl CIA pověřený úkoly, jako je organizování převratů, financování politických stran a čištění špinavých peněz. Do Castle Bank proudily peníze nejen od International Diversified Corporation, ale také od řady osobností z podsvětí, včetně **Moe Dalitze**, vyděrače, který proslul jako „pan Las Vegas“, nebo od **Morrise Kleinmana** a **Samuela A. Tuckera**, který provozoval hazardní syndikát v Ohio a Desert Inn v Las Vegas.

Castle Bank & Trust byla později spojena s Mercantile Bank and Trust. Šlo o další banku CIA, kterou Paul Helliwell založil na Bahamách. Mercantile Bank a Castle Bank byly propojené s Underwriters Bank limited, další bankou, kterou Paul Helliwell vytvořil na Bahamách. Majoritním akcionářem této banky byl americký pojišťovací konglomerát American International Underwriters Corporation, která vznikla jako součást pojišťovacího impéria vedeného bývalým agentem OSS **C. V. Starrem**. Právě z ní se vyvinula obří nadnárodní společnost American International Group.

V roce 1976 byla Mercantile Bank bahamskou vládou uzavřená potom, co investoři zjistili, že podíly v bance jsou bezcenné. Pro akcionáře to bylo překvapení, protože prestižní účetní firma Price Waterhouse několik měsíců před krachem potvrdila, že Mercantile Bank disponovala aktivy ve výši 25,1 miliardy dolarů. Bohužel tato aktiva představovala údajně „půjčky“ poskytnuté neznámým osobám. Peníze zmizely v černé díře CIA.

V roce 1977 zahájil Daňový úřad vyšetřování záležitostí Castle Bank, které vešlo ve známost jako *Projekt Haven*. Vyšetřovatelé získali důkazy, že zdrojem velké části peněz, které do banky ukládaly osoby z podsvětí, byl obchod s heroinem v jihovýchodní Asii. Tyto důkazy vedly k vyšetřování velkou porotou. Po sestavení poroty však bylo vyšetřování odvolané. CIA vydala americkému ministerstvu spravedlnosti varování, že vedení trestního řízení proti bance Castle by ohrozilo národní bezpečnost. Klasické zaklínadlo před všemi svinstvy rozvědek.

Mrtvý bankéř

27. ledna 1980 narazili dva australští policisté, jedoucí po dálnici Great Western Highway poblíž přístavu v Sydney, na Mercedes Benz z roku 1977 zaparkovaný u silnice. Uvnitř vozu leželo na předním sedadle tělo statného muže středního věku. Policisté prohledali jeho kapsy a našli vizitku Williama Colbyho, bývalého ředitele CIA. Na zadní straně vizitky byl Colbyho plán cesty do Hongkongu a Singapuru. Ruka mrtvého muže byla ovinutá kolem hlavně nové pušky ráže 30 mm. Vedle těla ležela bible s obalem od masového koláče jako značkou knihy. Na obalu byla načmáraná jména Colbyho a kalifornského kongresmana **Boba Wilsona**, tehdy nejvýše postaveného republikána ve výboru pro ozbrojené služby Sněmovny reprezentantů.

Mrtvý muž byl identifikovaný jako **Frank Nugan**, spolumajitel Nugan Hand Bank a jeden z nejvýznamnějších právníků v Austrálii. Jeho smrt byla označena za sebevraždu, přestože na pušce nebyly Nuganovy otisky prstů. Když se Nuganův partner **Michael Hand**, bývalý zelený baret, který sloužil ve Vietnamu, dozvěděl o jeho smrti, spěchal ze služební cesty v Londýně zpět do Sydney a začal skartovat tolik dokumentů banky, že by zaplnily malý domek. Následujícího dne, Michael Hand uspořádal schůzku ředitelů Nugan Hand Bank. Na této schůzce je varoval, že se musí řídit jeho pokyny a zničit všechny záznamy o transakcích, jinak „skončí s betonovými botami“ nebo zjistí, že jejich manželky jim byly doručené „v kusech“. V červnu 1980 byla Nugan Hand Bank v likvidaci. Věřitelům dlužila asi 50 milionů dolarů. Michael Hand uprchl do Ameriky a už o něm nikdo nikdy neslyšel.

Nugan Hand Bank založili australský podnikatel Frank Nugan a americký zelený baret Michael Hand v roce 1973. Krátce po zřízení centrály v Sydney banka rozkvetla do dvaadvaceti poboček. Jedna pobočka byla zřízená v Chiang Mai, srdci thajského opiového průmyslu. Mimochodem ve stejném apartmá jako americká protidrogová agentura. **Neil Evans**, bývalý šéf pobočky v Chiang Mai, vyšetřovatelům prozradil, že viděl, jak jeho kanceláři procházejí miliony. Tvrdil také, že banka fungovala výhradně „pro vyplácení finančních prostředků, kdekoli na světě, jménem CIA, a také pro přebírání peněz jménem CIA“.

Peníze, které CIA z banky vybrala, byly použité na nákup zbraní od mezinárodního obchodníka se zbraněmi **Edwina Wilsona** pro partyzánské jednotky v Indonésii, Thajsku, Malajsii, Brazílii a pro bílou rhodéskou vládu **Iana Smithe**. Obchodník se zbraněmi Edwin Wilson byl bývalým agentem CIA, který byl později odsouzený za prodej zbraní a výbušnin libyjské vládě **Muammara Kaddáfího**. Tyto akce organizoval Ted Shackley, zástupce ředitele operací CIA. Peníze z této banky také plynuly do Itálie a Vatikánské banky na podporu křesťanských demokratů. Banka také dovážela do Austrálie heroin ze Zlatého trojúhelníku. Tuto špinavou práci vykonávali australsí policisté ve službách CIA, jak uvádí Společná pracovní skupina Commonwealthu a Nového Jižního Walesu pro obchod s drogami.

Prezidentem Nugan Hand Bank byl admirál **Earl Preston Yates**, který v závěrečných fázích amerického stahování z Vietnamu působil jako zástupce náčelníka štábu amerického tichomořského velitelství. Generál **Edwin Fahey Black**, zástupce banky na Havaji, velel americkým jednotkám v Thajsku během vietnamské války, protože předtím sloužil v Radě národní bezpečnosti a v OSS. Generálporučík **Leroy Joseph Manor**, který pro banku pracoval na Filipínách, byl jmenovaný náčelníkem štábu Tichomořského velitelství, zatímco generál **Erle Cocke**, veterán druhé světové války a bývalý brigádní generál Národní gardy státu Georgia, pracoval jako konzultant pobočky ve Washingtonu. V představenstvu a administrativním aparátu Nugan Hand se vystřídal mnoho významných představitelů CIA. Mám jmenný seznam a funkcí, ale opět, netřeba podrobně rozvádět, protože většině z nás ta jména nic neřeknou.

Ředitel CIA William Colby: Muž Gladia

William Colby působil jako právní konzul. Poté, co zorganizoval jednotku Gladio ve Skandinávii, byl CIA vyslaný do Říma, kde ve spolupráci s Vatikánem mařil růst italské komunistické strany. Jeho rozpočet na černé operace v Itálii činil 25 milionů dolarů ročně. Colby byl nejlepším vatikánským insiderem. Předtím William Colby, jako velitel stanice CIA v Saigonu, řídil zpravodajské operace během vietnamské války, včetně vražedné operace Fénix. Od září 1973 do ledna 1976 působil jako ředitel CIA. Z této funkce byl odvolaný prezidentem Geraldem Fordem potom, co odhalení o domácí špionáži prováděné CIA zaujalo titulní strany celostátních médií. O čtyři roky později byla jeho vizitka nalezená v kapse Franka Nugana v Austrálii.

Není pochyb o tom, že Colby, který byl hluboce zapojený do Gladia, si uvědomoval potřebu zřídít v Austrálii novou pračku na peníze z drog. Celosvětová poptávka po heroinu předčila i ty nejdivočejší sny Charlese Luciana. V Barně, Thajsku a Laosu vznikly nové heroinové laboratoře, kde se vyráběla pasta, která se posílala dál do Hongkongu a Palerma k dalšímu zušlechťení. Příjem z těchto laboratoří činil zhruba 200 milionů dolarů ročně. Po celou dobu své kariéry zůstal William Colby věrný Vatikánu. Stejně jako mnoho jeho kolegů špiónů byl členem řádu maltézkých rytířů a pořádal tajné schůzky s kolegou rytířem Licio Gellim.

William Colby měl také silné vazby na mafii. Po zrušení Nugan Hand Bank spolupracoval se členy zločinecké rodiny Giannini na založení společnosti Household International v Chicagu. Byla to další finanční zástěrka CIA. Household International průběžně obchodovala s First National Bank of Cicero infiltrované gangstery, a Continental Bank ovládanou Vatikánem. Obě tyto banky jsou dnes už nefunkční. Williama Colbyho čekal záhadný konec. Jedné pozdní bouřlivé noci v květnu 1996 odešel od napůl snědené večeře s mušlemi a bílým vínem ve svém domě u řeky v Rock Pointu v Marylandu, zřejmě zachvácený náhlou touhou jít rybařit. Ovšem bez své obvyklé záchranné vesty. Navzdory neustálému prohledávání trvalo týden, než potápěči našli jeho tělo, které zůstalo pár metrů od prázdného člunu.

Sucha a deště: Kde krást a nesázet?

V roce 1978 se Nugan Hand Bank dařily miliardové obchody, ale všechno dobré jednou končí. Během jednoho roku se operace zastavila. Částečně kvůli opožděným následkům pádu Saigonu 30. dubna 1975. Saigon, kdysi hlavní brána na světový trh pro laoské laboratoře vyrábějící heroin, se teď stal slepou uličkou pro obchod s drogami v jihovýchodní Asii. Přes hranice z Laosu se stále dováželo surové opium, které sloužilo klesajícímu počtu narkomanů ve městě, ale heroin už nebyl k dispozici. Syndikáty, které tento vysoce kvalitní produkt vyráběly, se přesunuly na trhy v Evropě a Americe.

K problémům banky přispěly i další faktory. Mezi lety 1978 až 80 postihla Zlatý trojúhelník dvě velká sucha. Po suchu následovala dvě období intenzivních monzunových dešťů, které snížily produkci opia v regionu na rekordně nízkou úroveň. Obvyklá sklizeň 600 tun opia se v roce 1978 snížila na 160 tun a v roce 1979 na 240 tun. Přírodní katastrofy byly doprovázené společným úsilím barmské a thajské vlády o vymýcení produkce máku. To bylo nutné vzhledem k tomu, že opium zůstávalo hlavním zdrojem příjmů pro šanské partyzánské armády. Nastal bod obratu. Jihovýchodní Asie už nemohla zůstat pro Gladio hlavním zdrojem příjmů z heroinu.

Nová maková pole musela být vysazená v zemích, které měly vhodné klima a terén – chladné náhorní plošiny ve výšce nad pět set metrů. Tam rostliny rychle rostly a snadno se množily a skutečná práce přišla až se sklizní. Hlavičky máku se musely seškrabávat, jakmile opadaly okvětní lístky. To způsobilo, že z rostlin vytékala lepkavá šťáva, která se vymačkávala do banánových listů. Taková intenzivní práce vyžadovala nejen otrockou pracovní sílu, ale i vládu silné ruky, která mohla z produkce narkotik těžit.

Před vypuknutím vietnamské války bylo Turecko důležitým zdrojem opia v Evropě a Americe. V roce 1967 ale turecká vláda oznámila své plány na zrušení výroby opia. Během několika měsíců se počet tureckých provincií produkujících mák snížil z jednadvaceti na čtyři. Úplný zákaz byl zaveden v roce 1972. Elitní úředníci CIA a amerického ministerstva zahraničí, kteří měli na starosti operaci Gladio, byli v koncích. Svět stále nebyl bezpečný pro demokracii. Nikdy nebude. Potřeba černých operací sílila nejen v Itálii

a Jižní Americe, ale také na Blízkém východě. Po neúspěších v jihovýchodní Asii byl ohrožený zdroj financování vytváření nového světového řádu.

Vražda Jana Pavla I.?

V srpnu 1978, kdy se zdálo, že už to nemůže být horší, papež Pavel VI. utrpěl těžký infarkt a zemřel. Došlo ale k manipulaci následné konkláve. Podrobnosti mohou někdy zpracovat, ale pro náš příběh jsou teď zbytečné. Novým papežem se tedy stal **Jan Pavel I.** Týden po svém zvolení obdržel Jan Pavel I. od kardinála **Villota**, který zůstal státním sekretářem Svatého stolce, předběžnou zprávu o vnitřním fungování Vatikánské banky. Banka, která byla založená za účelem podpory „náboženských děl“, nyní sloužila zřetelně světským účelům. Z 11 000 účtů v jejím registru jich méně než 1 650 sloužilo církevním účelům.

Zbývajících 9 350 účtů sloužilo jako převodníky pro zvláštní přátele Vatikánu. Mezi ně patřili Michele Sindona, Roberto Calvi, Licio Gelli, arcibiskup Marcinkus a přední sicilští mafiáni, včetně prominentů rodin Corleone, Spatola a Inzerillo a členů neapolské a milánské Camorry. Další účty Vatikánské banky měli přední italské politici a podnikatelé ve službách operace Gladio; a ještě další účty pro zahraniční velvyslanectví Íránu, Iráku, Indonésie, Argentiny, Chile, Kolumbie a dalších zemí.

7. září 1978 kardinál **Giovanni Benelli**, florentský arcibiskup, sdělil Svatému otci ještě horší zprávy. Italská banka vyšetřovala vazby mezi Robertem Calvim z Banco Ambrosiano a Vatikánskou bankou, včetně Calviho nákupu Banca Cattolica del Veneto od Vatikánské banky v roce 1972. K tomuto nákupu došlo v době, kdy byl Jan Pavel arcibiskupem v Benátkách. Prodej byl uskutečněný bez jeho konzultace, natož bez konzultace s jiným patriarchou nebo prelátem. Všechno kolem této transakce bylo záhadné. Banca Cattolica del Veneto byla jednou z nejbohatších italských bank s rozsáhlými nemovitostmi v severní Itálii. Věc se začala vyšetřovat. Ovšem situace byla pevně pod kontrolou. 29. ledna 1979 pět ozbrojenců italského soudce zavraždilo, když jeho oranžový Renault 5 zastavil na červenou na Via Muratori v Římě. Akce splnila svůj účel. Vyšetřování Roberta Calviho a vatikánských úředníků bylo náhle zastavené.

Nejděsivější odhalení přišlo v úterý 12. září 1978, když Jan Pavel usedl ke svému stolu a objevil poslední výtisk L'Osservatore Politico. Tento zpravodaj obsahoval seznam 121 předních katolických duchovních a laiků, kteří

byli členy zednářských lóží s vazbami na Licio Gelliho a zednářskou lóží Propaganda Due. Papež se snažil zjistit, zda jsou informace pravdivé, a navázal kontakt s italskými úředníky prostřednictvím svých blízkých přátel. Protože všechny tajné společnosti v Itálii musí jména svých členů registrovat u státu, podařilo se úředníkům vyhledat italské zednáře curyšské lóže. První jména v seznamu se ukázala jako pravdivá. Následovala další a další. 121 osob nejbližších svatému stolci, byla členy zednářských lóží. Obrovský skandál.

Jan Pavel I. ovšem nebyl ani duchovní bojovník, ani rozhodný reformátor. Ze všech papežů dvacátého století byl snad nejbázlivější. Podle autora *Davidy Yallop*a oznámil papež Jan Pavel 28. září své rozhodnutí odvolat arcibiskupa Marcinkuse z Vatikánské banky, převést *kardinála Baggia* do florentské diecéze a donutit kardinála Villota k odchodu do důchodu. Toto tvrzení podporují odtajněné dokumenty amerického ministerstva zahraničí a CIA. Jan Pavel I. vytřel lidem ze svého okolí zrak. Mysleli si, že je jen bázlivou loutkou, prostřáčka, naprosto nerozhodného k ráznému činu. Jan Pavel I. se ale rozhodl, že se stane skutečným papežem.

Do jisté míry se jeho osud podobal Johnu F. Kennedymu. Ten také vstoupil do úřadu jako poslušná loutka, ale postupně se osamostatňoval, prodělal myšlenkový přerod, a to ho stálo život. Loutkáři v zákulisí počítali s tím, že si budou se svými exponenty pohrávat a tahat za provázky, a oni budou skákat podle jejich pokynů. Čas od času se stane, že se přepočítají, a jejich slabý kandidát zesílí a vyrostе.

Musíme si uvědomit tehdejší dobový kontext. Psal se rok 1978. Strategie napětí síť Gladio byla stále v platnosti. Aldo Moro byl stále odhodlaný vytvořit koaliční vládu se socialisty a komunisty. Teologie osvobození se nadále šířila po celé Latinské Americe a dávala vzniknout levicovým guerillám a levicovým vládám. CIA ztratila spojení s drogovými barony v jihovýchodní Asii a věnovala se novému hledání opia pro financování svých černých operací. Všechny záležitosti, včetně využití offshorových společností založených Michele Sindonou a Robertem Calvim, čekaly na konečné řešení.

Načasování nemohlo být pro převrat v rámci Vatikánské banky horší. Došlo ale k tragédii. Ráno potom, co papež Jan Pavel I. učinil tato prohlášení, byl nalezený mrtvý za okolností, které vyšetřovatele stále matou. V půl páté ráno zaklepal *sestra Vincenza* podle své ranní rutiny na dveře papežovy

ložnice a nechala na stole v předsíni konvici s kávou. Když se o půl hodiny později vrátila, našla podnos nedotčený. Poté, co zaklepala na dveře a nedostala žádnou odpověď, zavolala: „*Buona serra, Papa.*“ V pokoji bylo ticho. Když vstoupila do pokoje, našla papeže sedět na posteli s brýlemi napůl sundanými z nosu. V prstech svíral složku a mezi pokrývkami postele byly rozházené papíry. Jakmile se k němu přiblížila, sestra Vincenza zděšeně couvla. Papežovy rty byly stažené v děsivé grimase, dásně měl odhalené a oči jako by mu vypadly z důlků. Jeptiška vyděšeně vykřikla a zatáhla za zvonek, aby přivolala *otce Johna Mageeho*, tajemníka Jana Pavla I.

Jakmile Magee uviděl papežův stav, zatelefonoval kardinálu Villotovi, který obýval byt v Lateránském paláci. Villot podle vatikánských zdrojů pronesl ve francouzštině překvapený výkřik: „*Můj Bože, je to všechno pravda?*“ Potom položil Mageemu mimořádnou otázku: „*Vi ještě někdo, že Svätý otec je mrtvý?*“ Magee do telefonu odpověděl, že to neví nikdo kromě vatikánské jeptišky. Villot pak Mageemu řekl, že nikdo, ani sestra Vincenza, nesmí vstoupit do papežovy ložnice a že on jako vatikánský předsedající kardinál vyřídí záležitosti, jakmile dorazí.

Kardinál Villot se objevil během několika okamžiků. K Mageeho údivu byl kardinál oholený, upravený a v plném církevním oděvu. Zdálo se, že kardinál Villot se chystá vystoupit na veřejnosti. Bylo pět hodin ráno. Než kardinál Villot přistoupil k obřadu krajního pomazání, začal do brašny ukládat předměty z papežovy ložnice, včetně lahvičky s lékem na nízký krevní tlak, kterou měl Jan Pavel na nočním stolku, listin, které byly rozházené na pokrývkách postele, a papežovy knihy schůzek a poslední vůle. Nakonec sundal Janu Pavlovi brýle a pantofle. Nic z těchto věcí už nikdy nikdo neviděl. Další velká záhada.

Kardinál Villot zatelefonoval doktoru *Renatu Buzzonettimu*, vatikánskému lékaři, a pověřil Mageeho, aby zařídil okamžitý přesun sestry Vincenzy do klášterního prostředí jejího mateřského domu v Benátkách. V tomto okamžiku jeptiška zmizela. Žádný vyšetřovatel ji nesměl vyslechnout. Žádnému reportérovi, který zkoumal smrt Jana Pavla, se nepodařilo zjistit pravé jméno sestry Vincenzy, natož důvod jejího náhlého propuštění z Vatikánu.

Doktor Buzzonetti dorazil v 5:45, prohlédl tělo a oznámil Mageemu a Villotovi, že papež utrpěl koronární okluzi a že zemřel „*mezi půl jedenáctou a jedenáctou večer*“. Krátce po odchodu lékaře se zčistajasna ob-

jevili dva pohřebáci – *Ernesto a Arnaldo Signoracciovi*. Bylo šest hodin ráno. Kardinál Villot je musel přivolat hned, jakmile obdržel telefonát od otce Mageeho – tedy před pátou hodinou ranní, ještě předtím, než zavolal doktora Buzzonettiho, a ještě předtím, než vůbec viděl tělo. Je běžné, když dostanete zprávu o úmrtí kohokoli, tak jedna z vašich prvních myšlenek bude volat pohřebáky? Ještě, než vůbec vidíte tělo, než zjistíte, že telefonát je pravdivý, tak hned po oznámení voláte pohřebáky? Ještě, než na vlastní oči uvidíte tělo?

Navíc byli pohřebáci do Vatikánu dopravení služebním vozem, který musel být pravděpodobně vypravený před Villotovým vstupem do papežské ložnice. Další záhada. Přestože se těla papežů tradičně nebalzamují, oba pohřebáci podle Villotových pokynů začali do těla Jana Pavla vstříkovat balzamovací tekutinu, jakmile dorazili. Měl tento neortodoxní způsob balzamování bez vypuštění krve z mrtvého těla, sloužit k tomu, aby se zabránilo jakékoli možnosti úplné pitvy a přesného určení příčiny smrti? Pohřebáci také manipulovali s papežovou pokřivenou čelistí, upravili jeho příšernou grimasu a zavřeli mu oči.

Zatímco pohřebáci papežovu tělu vlévali tekutinu, kardinál Villot pověřil Mageeho, aby světu vyprávěl vymyšlený příběh o ranních událostech. John Magee měl říci, že papežovo tělo našel on, nikoliv sestra Vincenza. Neměl se zmínit o papírech, které byly rozházené po posteli, ani o věcech, které měl kardinál Villot schované v brašně.

V 7:27 ráno, téměř tři hodiny potom, co sestra Vincenza objevila papežovo tělo, přinesl Vatikánský rozhlas následující zprávu: „*Dnes ráno, 29. září 1978, kolem půl šesté, papežův soukromý tajemník, který v rozporu se zvyklostmi nenašel Svatého otce v kapli jeho soukromého bytu, jej hledal v jeho pokoji a našel ho mrtvého v posteli s rozsvíceným světlem, jako by si chtěl číst. Lékař Dr. Renato Buzzonetti, který přispěchal do papežova pokoje, ověřil smrt, ke které došlo pravděpodobně včera k jedenácté hodině večer, jako náhlou smrt, která by mohla souviset s akutním infarktem myokardu.*“

Navzdory pečlivosti kardinála Villota při vymyšlení fikce se příběh po prověření začal rychle rozplétat. První problém nastal s knihou *Imitace Krista*. Výtisk Jana Pavla se v papežském bytě nenacházel. Zůstal mezi jeho věcmi v Benátkách, kde Jan Pavel působil jako patriarcha. 2. října byl Vatikán nucený přiznat, že Svatý otec v době svého skonu nečetl knihu *Imitace Krista*.

ta. Místo toho prý držel v rukou „*určité listy papíru obsahující jeho osobní spisy, jako jsou homilie, projevy, úvahy a různé poznámky*“.

Po neustálém rýpání ze strany tisku Vatikán 5. října vyšel s pravdou ven. Přiznal, že papíry, které Svatý otec držel v ruce, se týkaly jeho rozhodnutí provést kritické změny v Římské kurii, včetně Vatikánské banky. Druhý problém nastal s prací pohřebáků. Italské zákony nařizovaly, že balzamování se nesmí provádět dříve než dvacet čtyři hodin po smrti bez povolení magistrátu. Z tohoto důvodu okamžitě vstříknutí „antiputridní“ tekutiny do papežova těla bez vypuštění krve zavánělo nečistou hrou.

Další nejasnosti vyvstaly kolem údajného infarktu myokardu. Osobní lékaři Jana Pavla prohlásili, že papež byl v dobrém zdravotním stavu. Neměl absolutně žádné kardiopatické příznaky. Papežův dobrý fyzický stav byl přičítán jeho životnímu stylu. Pravidelně cvičil, nikdy nekouřil, alkohol pil jen výjimečně a držel zdravou dietu. V době jeho smrti bylo Janu Pavlovi 65 let. Taková kritika přiměla kardinála Villota vymyslet další příběh.

Svým spolukardinálům, kteří naléhali na provedení pitvy, sdělil, že skutečnou příčinou smrti Jana Pavla nebyl infarkt. Ujišťoval je, že Svatý otec se nevědomky smrtelně předávkoval Effortilem, svým lékem na krevní tlak. Pokud by byla provedená pitva, řekl kardinál Villot, vyvolala by přesvědčení, že papež spáchal sebevraždu. Když toto vysvětlení neutišilo volání po pitvě, kardinál Villot prohlásil, že kanonické právo výslovně zakazuje, aby bylo tělo papeže podrobené posmrtnému zákroku. Toto prohlášení vyvolalo další problém. Kanonické právo papežské pitvy ani nezakazovalo ani neschvalovalo, ale toto téma neřešilo. Navíc učenci rychle upozornili na to, že v roce 1830 byla provedena pitva těla papeže Pia VII.

Neznámý Wojtyła papežem? CIA si mne ruce

Krátce potom, co papež Pavel VI. utrpěl první infarkt, zařídila CIA cestu chicagského arcibiskupa kardinála *Johna Codyho* do Polska na setkání s krakovským arcibiskupem kardinálem *Karolem Wojtylou*. Ten upoutal pozornost americké zpravodajské komunity svým rozhodným postojem proti komunismu a otevřeností vůči strategii operace Gladio. Kardinál John Cody, jak ostatně on sám přiznal, byl agentem CIA, který sloužil CIA od doby jejího založení. Kardinál byl dokonce vysílaný na tajenné mise do Saigonu.

Měl na starosti celkový majetek římskokatolické církve v Chicagu – přesahující 1 miliardu dolarů. Také úzce spolupracoval s Davidem Kennedym ve společnosti Continental Illinois, která držela vklady diecéze. Prostřednictvím Kennedyho navázal kardinál úzké vztahy s Michele Sindonou a arcibiskupem Marcinkusem. V 70. letech kardinál John Cody přesměroval miliony dolarů prostřednictvím Kennedyho chicagské banky Marcinkusovi do Vatikánské banky. Arcibiskup Marcinkus na oplátku směřoval peníze kardinálům v Polsku, včetně Wojtyly. Důvod převodů tak velkých částek nebyl nikdy dostatečně vysvětlen.

Jediným církevním účelem Codyho cesty do Krakova bylo pěstovat Wojtylův zájem o kandidaturu na papežský úřad jako černého koně. Zatímco kardinál John Cody zůstal v Polsku, filadelfský kardinál *John Krol* začal telefonovat na podporu málo známého Poláka, který nebyl členem římské kurie. John Krol byl impozantní církevní osobností s vysoce postavenými přáteli, včetně tří bývalých amerických prezidentů Lyndona Johnsona, Richarda Nixona a Geralda Forda.

Dílo se nakonec podařilo. V pondělí 16. října 1978 se plány CIA naplnily, když její černý kůň – kandidát – nastoupil na papežský stolec jako *Jan Pavel II.* Zpráva o volbě Karola Wojtyly zaskočila hemžící se dav shromážděný na Svatopetrském náměstí. Lidé očekávali zvolení některého z etablovaných členů vatikánské byrokracie. Byli ohromeni, když uslyšeli jméno Wojtyla. Dokonce i zástupci tisku se na sebe obraceli s otázkou. Kdo je Wojtyla? Jeho podivně znějící jméno vedlo mnohé k domněnce, že nový papež by mohl být Afričan nebo Asiat. Nakonec jim otec *Andrew Greeley* z Chicaga řekl, že je to Polák.

Jak se mladší kardinál dostal na trůn během necelých dvou dnů hlasování? Nejenže byla volba nečekaná, ale nový papež vypadal neobvykle i jako Svatý otec. Chyběly mu jemné – téměř efektní – rysy Pavla VI. a Pia XII. Jeho mohutná fyzická postava a neintelektuální způsoby se některým pozorovatelům zdály být protikladem římské grácie a noblesy mnoha jeho předchůdců. Tento „nedostatek kultivovanosti“ vynikl při jeho prvním veřejném vystoupení. Wojtyła jako Jan Pavel II. přistoupil ke skupině amerických reportérů a se založenýma rukama kajícího je prosil, aby k němu byli „dobří“. O několik minut později, v další snaze vcítit se do novinářů, nový papež sepal ruce jako megafon a vykřikoval své požehnání do hloučku jako rozteskávka na fotbalovém zápase...

Postupně se veřejnost dozvěděla, že Wojtyła se v mládí nechtěl stát knězem, ale hercem. Dále se dozvěděla, že za druhé světové války pracoval v chemické továrně pod nacistickou kontrolou. Nikdo s jistotou nevěděl, zda byl vůdcem „podzemního hnutí, které pomáhalo Židům“, nebo nacistickým kolaborantům. Přetrvávaly zvěsti, že navázal milostné vztahy s mnoha ženami a že byl možná ženatý. Určité věci o novém papeži ovšem nakonec vyšly najevo.

Kardinál Villot a „zednářští kardinálové“ zinscenovali jeho kampaň s pomocí amerických kardinálů Johna Codyho a Johna Krola. Jeho zvolení neoslavili tradičním *Te Deum* a oficiálními modlitbami, ale slavnostním večírkem se šampaňským, při kterém nový Svatý otec plnil prázdné sklenice nejbližších kardinálů a jeptišek, a přitom si pobrukoval svou oblíbenou polskou píseň.

CIA a maková panenka z Afghánistánu

Po korunovaci se Vatikánská akciová společnost vrátila k obvyklým činnostem. Kardinál Villot zůstal státním sekretářem a arcibiskup Marcinkus se vrátil na své místo vedoucího Vatikánské banky. Byly obnoveny vazby na Roberta Calviho, zednáře Licia Gelliho a CIA. A nastal čas pro dohodu s Turky. Po pádu Saigonu v jižním Vietnamu, suchu v jihovýchodní Asii a likvidaci makových polí v Barmě a Thajsku se CIA zaměřila na Zlatý půlměsíc. Tady se sbíhají vrchoviny Afghánistánu, Pákistánu a Íránu. A právě tady CIA hledala nový zdroj příjmů z prodeje drog.

Od 17. století v této oblasti pěstovali opiový mák místní domorodci a trh zůstal regionální. V 50. letech 20. století se v Afghánistánu a Pákistánu produkovalo jen velmi málo opia. Hlavním problémem pro CIA byla afghánská vláda *Núra Mohammada Tarákího*, která se snažila vymýtit pěstování máku v pohraničních oblastech země, které zůstávaly obsazené radikálními islámskými fundamentalisty. Tato snaha o vymýcení máku pramenila z Tarákího touhy sjednotit všechny paštunské kmeny pod vládou Kábulu. Fundamentalisté tyto snahy odmítali nejen kvůli touze udržet si výnosné plodiny, ale také proto, že považovali Tarákího vládu za rouhačskou. Modernistický režim prosazoval vzdělání žen a zakazoval domluvené sňatky a výkupné za nevěstu.

V roce 1975 vypuklo napětí mezi vládou a fundamentalisty v násilí. Paštunští kmenoví příslušníci vyvolali povstání v údolí Pandžšír severně od Kábulu. Kmenové příslušníky vedl *Gulbuddín Hekmatjár*, který se stal novým miláčkem CIA. Gulbuddín Hekmatjár veřejně debutoval v roce 1972 na Kábulské univerzitě, když zabil levicového studenta. Uprchl do Pákistánu, kde se stal agentem pákistánské rozvědky ISI, a vůdcem organizace usilující o vytvoření „čistého“ islámského státu.

Hekmatjár vyzýval své stoupence, aby házeli kyselinu do tváří žen, které nenosily závoj, unášel konkurenční islámské náčelníky a v roce 1977 začal s laskavým svolením CIA budovat arzenál. CIA také začala posílat miliony dolarů pákistánské rozvědky ISI, která se stala její náhražkou na afghánských hranicích. CIA věřila, že Hekmatjár, přestože byl zjevně nevyrovnaný, bude mít neocenitelnou hodnotu nejen při podkopávání Tarákího vlády, ale také

při získávání kontroly nad makovými poli v údolí Helmand. Její víra nebyla zbytečná. V průběhu roku 1978, rok před sovětskou invazí, Hekmatjár a jeho mudžáhidé, vypalovali univerzity a dívčí školy po celém Afghánistánu a získali feudální kontrolu nad mnoha pěstiteli máku.

Na oplátku Tarákiovi vládní bojovníci, kteří si byli vědomí podpory CIA Hekmatjárovi, zavraždili 14. února 1979 **Adolfa Dubse**, amerického velvyslance v Kábulu. Díky Hekmatjárovým akcím vzrostla produkce heroínu ze 400 tun v roce 1971 na 1 200 tun v roce 1978. Po Dubsově zavraždění a potom, co miliony začaly proudit k Hekmatjárově partyzánské armádě, se produkce vyšplhala na 1 800 tun. Mudžáhidé podél afghánsko-pákistánské hranice zřídili síť laboratoří. Morfinový základ byl převážený karavanami nákladních aut z údolí Helmandu přes severní Írán na anatolské pláně v Turecku.

V létě 1979, šest měsíců před sovětskou invazí, vydalo americké ministerstvo zahraničí memorandum. V něm jasně vyjádřilo svůj podíl na mudžáhidech: „*Větším americkým zájmům by posloužil pád Tárakioho režimu, ať už by to znamenalo jakékoli komplikace pro budoucí sociální a ekonomické reformy v Afghánistánu... Svržení Afghánské demokratické republiky by ukázalo zbytku světa, zejména třetímu světu, že sovětský názor na socialistický běh dějin jako nevyhnutelný není správný.*“

V září 1979 byl Tarákí zabit při převratu organizovaném afghánskými vojenskými důstojníky. Novým prezidentem země se stal **Hafzulláh Amín**. Amín měl bezvadné reference ze Západu. Vystudoval Kolumbijskou univerzitu a Wisconsinskou univerzitu. Působil jako předseda Asociace afghánských studentů, kterou financovala Asia Foundation, krycí organizace CIA. Po převratu se pravidelně setkával s představiteli amerického velvyslanectví, zatímco CIA nadále financovala Hekmatjárovy povstalce v Pákistánu. Američané tedy naprosto jasně podporovali fundamentalistický režim v Afghánistánu.

A právě v obavách z tohoto fundamentalistického režimu podporovaného Američany na svých hranicích vtrhli Sověti 27. prosince 1979 do Afghánistánu. Opět americká taktika a strategie. Vytvoříme hrozbu v zemi, která začne ohrožovat souseda. Když soused zasáhne ve snaze zlikvidovat hrozbu, Američané a západ začne vřestět, jak Sovětský Svaz napadl svobodnou suverénní zemi. Nepřipomíná nám tato analogie jiný případ?

CIA dostala, co chtěla. Svatá válka začala. V příštích deseti letech měla do Afghánistánu proudit černá pomoc ve výši více než 3 miliard dolarů na podporu svatých bojovníků, což z ní učinilo nejdražší tajnou operaci v dějinách Ameriky. Tak obrovské výdaje vyžadovaly exponenciální nárůst produkce máku, který Hekmatjár a jeho džihádističtí souputníci rádi poskytovali. Válka v Afghánistánu potěšila představitele ministerstva zahraničí, včetně ministra Zbigniewa Brzezinského.

Brzezinski psal o plánech na ovládnutí Eurasie, včetně Turecka, Afghánistánu a Pákistánu: „*Pro Ameriku je hlavní geopolitickou výhrou Eurasie... Nyní má v Eurasii převahu neeurasijská mocnost – a globální prvenství Ameriky je přímo závislé na tom, jak dlouho a jak účinně se podaří udržet její převahu na eurasijském kontinentu.*“

Brzezinski a další členové elitní skupiny, která režíruje události v zákulisí si uvědomovali, že koncept demokracie a svobody nikdy nemůže zmobilizovat rozptýlené kmeny a národy Střední Asie. Tyto lidi by mohla sjednotit pouze věc Alláha, protože jsou v drtivé většině islámští. Svatá válka v Afghánistánu nabízela podle názoru amerických geostratégů mnoho výhod, včetně možného pádu Sovětského svazu a možnosti získat přístup a kontrolu nad obrovskými zdroji zemního plynu a ropy v Eurasii.

Měsíce před sovětskou invazí v roce 1979 zahájila CIA operaci *Cyklon*, která se snažila destabilizovat Sovětský svaz šířením militantního islámu po středoasijských republikách. Nakonec tato operace posloužila k vytvoření stovek islámských teroristických organizací, včetně Al-Káidy. Opět, Američané vytvořili islámskou hrozbu, a pak vřestěli, že Sovětský Svaz napadl Afghánistán. Sovětský Svaz chtěl tuto islámskou hrozbu pouze zlikvidovat. Ukončit. Tuto podporu Američanů máme černé na bílém v rámci odtajněných dokumentů. Není o čem se bavit, to je prostě fakt.

Také vám doporučuji k přečtení nebo poslechu dokument, který jsem vytvořil před nějakou dobou, s názvem *Jak Američané stvořili Al-Káidu a Tálibán*. Američané je dokonce cvičili v srdci Ameriky, v New Yorku a New Jersey. Další teroristy Američané trénovali ve Škole Ameriky, School of the Americas ve Ford Bening u Atlanty ve státě Georgia. O tom také budu zpracovávat rozsáhlý dokument. Američané jsou největší teroristé na světě. Bez debat.

Jak dostat heroin z pŮlměsíce? Turecko!

Stanovit Turecko jako ústřední centrum heroinové trasy ze Zlatého pŮlměsíce bylo pro americké zpravodajské pracovníky poměrně snadným úkolem. Do roku 1970 se CIA podařilo infiltrovat tureckou tajnou službu MIT. To jsem podrobně probíral v mém dokumentu *Turecko a šedí vlci*. Doporučuji vám si tento dokument, stejně jako *Tajnou síť Gladio*, přečíst nebo poslechnout, abyste měli potřebný informační základ pro tento dokument.

Po celá 70. léta CIA také pokračovala ve výcviku a podpoře všech členů **Kontra guerilla**. Kontra guerilla zahrnovala všechny turecké jednotky Gladio, včetně Šedých vlků. **Abuzer Ugurlu**, **Bekir Čelenk** a **Huseyn Čil** byli Šedí vlci a přední členové tureckého podsvětí se silnými vazbami na MIT. Ugurlu, šéf všech šéfů, si udržoval partu profesionálních zabijáků. Mezi nimi byl i Mehmet Ali Agca, který později postřelil a téměř zabil papeže Jana Pavla II. Podle amerického Úřadu pro kontrolu obchodu s drogami řídil v roce 1975 mnohamiliardovou kontrabandovou operaci, částečně financovanou prodejem narkotik.

Bekir Čelenk měl na rozdíl od Ugurlua jen málo ostrých hran, byl spíše uhlazený. Sloužil jako krycí osoba kontrabandového podniku. V roce 1975 byl Čelenk majitelem flotily lodí registrovaných v Panamě a síť hotelů. Kníratý a zachmuřený Huseyn Čil představoval mozek celé operace. Jako zkušený účetní, který hovořil plynně italsky, navázal obchodní kontakty v Neapoli a Miláně, ke kterým patřili i přední členové Camorry. Tyto kontakty mu umožnily přístup k Robertu Calvimu, šéfovi Banco Ambrosiano, a následně k arcibiskupovi Marcinkusovi z Vatikánské banky.

Na konci roku 1975 vyslali Ugurlu, Čelenk a Čil na Sicílii **Samiho Duruoze** s příkazem uzavřít dohodu ohledně opia, které teď kontrolovali ze Zlatého pŮlměsíce. Všichni tři čekali na návrat svého emisara v malém jugoslávském městě poblíž italských hranic. Když se Duruoz objevil se zprávou, že se mu nepodařilo dohodnout s klanem Corleonesi, ubili ho k smrti palicí a jeho tělo nechali v jugoslávském hotelovém pokoji. Do roka vyslali **Čevdeta Čila**, bratra Huseyna Čila, jako svého nového emisara k donům sicilské komise. V té době se situace v jihovýchodní Asii pro obchod s drogami zhoršovala a obě strany dospěly k předběžné dohodě.

Bulharsko jako překladiště

V roce 1977 se schůzky mezi třemi nejvyššími šedými vlky a sicilskými dony konaly v hotelu Vitoša v bulharské Sofii. Většina italských mafiánů na schůzkách byla členy zednářské lóže Propaganda Due a všichni byli vázání paktem, který uzavřeli v Neapoli ohledně nového obchodu s drogami. Hotel Vitoša byl ideálním místem pro setkání zločineckých klanů. Moderní třicetipatrový resort se pyšnil bowlingovou dráhou, saunou, bazénem olympijských rozměrů, několika bary a panoramatickou restaurací, elegantními butiky s pařížskými cenami, prostitutkami „s licencí pro cizince“ a hazardním kasinem s blackjackem a ruletou. Účty za tato setkání platila společnost Kintex, oficiální složka bulharské vlády.

Bulharská společnost Kintex byla založena v roce 1968 vysoce postavenými členy bulharské bezpečnostní služby. Jejím hlavním úkolem bylo obchodovat s nelegálními zbraněmi pro pravicové turecké skupiny včetně tureckých Šedých vlků, **Organizace pro osvobození Palestiny** v Libanonu a izraelské vlády. Tuto bulharskou firmu hojně využívalo NATO a CIA.

V rámci jednoho typického obchodu bulharské společnosti Kintex, bylo v květnu 1977 z černomořského přístavu Burgas nákladní lodí Kintexu pod kyperskou vlajkou odesláno 459 raketometů a 100 000 raket. Loď řídil řecký kapitán. Zdálo se, že munice pochází z námořní základny NATO a pravděpodobným odběratelem byl Izrael.

V době schůzek působil jako vedoucí pobočky CIA v Ankaře **Duane Claridge**, který spolupracoval s Šedými vlky a bulharským Kintexem. Stal se klíčovou postavou v obchodech se zbraněmi za drogy. Věděl o aktivitách, které se odehrávaly v hotelu Vitoša, a o spojení, které se vytvářelo mezi Šedými vlky a sicilskými dony, i když se o tomto vývoji ve své knize *A Spy for All Seasons* nezmiňuje. Po vytvoření nové drogové sítě mezi Tureckem a Itálií, se stal šéfem pobočky v Římě, kde zůstal až do pokusu o atentát na Jana Pavla II. Podrobněji jsem jej probíral v mém dokumentu *Turecko a Šedí vlci*.

Kápoové se dohodli, že za morfium zaplatí Šedým vlkům dodávkami zbraní, včetně tanků Leopard, vrtulníků Cobra plně naložených raketami a děly, a raketometů RPG-7. Turci pak mohli tyto zbraně prodávat povstaleckým

skupinám v Polsku, střední Asii, východní Evropě, na Blízkém východě a v Africe. Tuto munici dodávala CIA z arzenálů NATO v západní Evropě a od **Horsta Grillmayera**, německého obchodníka se zbraněmi, který pracoval pro německou tajnou službu BND. Obchod se zbraněmi řídila společnost Kintex v Bulharsku.

Závěr

To je konec tohoto čtvrtého dílu, o čem bude řeč příště? Podíváme se podrobně na přípravu, průběh a následky atentátu na papeže Jana Pavla II. Ten totiž zahájil dialog s Kremlem, uklidňoval polskou Solidaritu, což bylo v přímém rozporu se zájmy CIA, která chtěla naopak vyprovokovat Solidaritu k neuváženým akcím. Probíhala i řada dalších věcí, ale tou nejdůležitější bylo, že papež Jan Pavel II. se chtěl vydat po vlastní mírové ose. Nesvatá aliance Vatikánu, mafie a CIA mu to musela důrazně připomenout. Na scénu přišli turečtí Šedí vlci.

5. díl

Pátý díl se zabývá tématem obchodování s drogami a jeho spojení s mafií, Vatikánem a CIA. Ukazuje různé způsoby, jakými se drogy pašují – vzduchem, po vodě a po souši. Zaměřuje se také na důsledky drogového boomu, jako je například vliv na děti mafiánů. Dalším tématem je albánská mafie a vliv kolumbijského *Pablo Escobara* a dalších drogových baronů na Vatikán.

Dokument se také zabývá penězi z drog a polskou Solidaritou a vztahy mezi mafií a Vatikánem, zejména v kontextu případu Roberta Calviho. Kromě toho se text zaměřuje na atentát na papeže Jana Pavla II. a jeho přípravu, včetně úlohy organizace Gladio v Turecku. Zahrnuje také soudní proces a důkazy, stejně jako nečekané návštěvy ve vězení papežova atentátníka. Závěrečná část se zaměřuje na zakládání nových podniků CIA.

Osoby a obsazení

Kardinál Karol Wojtyła (papež Jan Pavel II.)	krakovský arcibiskup, který stál v čele největších skandálů v římské církvi od dob Borgiaů
Henry Kissinger	bývalý ministr zahraničí USA a mistrný geopolitický stratég.
Zbigniew Brzezinski	bývalý poradce pro národní bezpečnost a mistr geostrategie
Ted Shackley	agent CIA, který organizoval obchod s heroinem v jihovýchodní Asii a podílel se na pokusu o atentát na Jana Pavla II.
Michael Ledeen	americký zpravodajský důstojník, který úzce spolupracoval s Propaganda Due
Claire Sterlingová	novinářka CIA
otec Felix Morlion	bývalý úředník OSS, zakladatel zpravodajské agentury Pro Deo v Římě
Mons. Paul Marcinkus	duchovní z Cicera ve státě Illinois, který se stal vedoucím Vatikánské banky
Michele Sindona	spojka mezi CIA, mafii a Vatikánem
Roberto Calvi	šéf Banco Ambrosiano, který založil vatikánské krycí společnosti
Giuseppe Santovito	šéf italské vojenské rozvědky SISMI
Francesco Pazienza	druhý velitel SISMI a agent CIA
Alexander de Marenches	vůdce Safari klubu a ředitel francouzské tajné služby
Abdullah Çatli	místopředseda Šedých vlků a vrah CIA
Mehmet Ali Agca	atentátník Šedých vlků, který se pokusil o atentát na papeže Jana Pavla II

Úvod

V minulém čtvrtém díle jsem prozkoumal velmi podrobně vraždu papeže Jana Pavla I., který vládl necelý měsíc. Z papeže prostřáčka se totiž vyklubal velmi silný papež, který chtěl tvrdě zasáhnout mocenský konglomerát a pracně spředené vazby mezi Vatikánem, sicilskou mafií a CIA. To se mu nevyplatilo. Geostratégové se domnívali, že bude pouhou loutkou, ale přepočítali se. Proto museli papeže odstranit. Poté, co nastoupil Jan Pavel II., se všechno stabilizovalo a turečtí Šedí vlci se dohodli se sicilskými dony.

Drogové cesty: Ve vzduchu, na zemi i po vodě

Operace drogy za zbraně byla zpočátku pevně řízená a jejím centrem byl Milán. Heroinový základ pašovali do Itálie etničtí Albánci po balkánské trase, která vedla z Bulharska přes Kosovo do Albánie, Řecka a Jugoslávie. Přesně tam, kde mají Američané nyní svou slavnou základnu Camp Bondsteel. Trasa pokračovala do Milána, kde prostředníci tureckých Šedých vlků zřídili sklady. Na těchto místech mafie vyzvedávala zboží v nákladních automobilech, a převážela je do blízkých přístavů, odkud se expedovalo do sicilského přístavu Catania. Na Sicílii mafie převážela morfin do laboratoří bratrů Gaetanových, které provozoval **Gerlando Albertini** a jeho tým korsických chemiků. Po rafinaci byl heroin naložený na nákladní lodě a odeslaný do Ameriky milánskou přepravní společností Stibam International.

Jenže tato společnost Stibam sídlila v budově Via Oldofredi číslo 2. Budova patřila společnosti Banco Ambrosiano. V čele firmy stál sedmašedesátiletý **Henri Arsan**, známý jako „playboy mafiánů“. Dalším hlavním představitelem Stibamu byl generál Giuseppe Santovito, šéf italské vojenské rozvědky a významný člen zednářské lóže Propaganda Due. Santovito, který se podílel na únosu premiéra Alda Mora, byl později zodpovědný za zahlazení všech stop po přítomnosti turecké mafie na Svatopetrském náměstí po zastřelení papeže. Téměř přes noc se Stibam stal multimiliardovým koncernem, který dodával drogy americké mafii a zbraně široké škále klientů, včetně pušek AK-47 pro nikaragujské Contras a amerických raket pro Chomejního režim v Íránu. Jedním z nejkázalejších podniků Stibamu byl prodej termonukleárních zbraní jedné arabské zemi. Předpokládalo se, že šlo buď o Sýrii, nebo Saúdskou Arábii.

Pád zločinců

Pro úředníky CIA a bývalé špiony, jako byl Ted Shackley, kteří pracovali pro soukromé agentury zabývající se shromažďováním zpravodajských informací, jako byla **Research Associates International**, se Milán stal nákupním a špionážním centrem na jednom místě. Mohli navštívit šedé vlky Arsana a Čelenka ve Stibamu a domluvit se na dodávkách zbraní pro Gladio. Mohli přitom zkontrolovat poslední zásilku heroinu do Ameriky, poskytnout Čelenkovi nejnovější seznam úderných skupin, obdržet oznámení o jakýchkoli problémech týkajících se balkánské trasy a získat nejnovější seznam zpráv od Šedých vlků v Turecku. Po výměně zdvořilostí na rozloučenou mohli sejít dolů ulicí na schůzku s Robertem Calvim, Licio Gellim a arcibiskupem Marcinkusem v Banco Ambrosiano. Tady mohli probrat aktivity krycích společností, které Vatikán založil v Panamě, potřeby Křesťanskodemokratické strany, nejnovější vývoj strategie napětí a obavy duchovních kurýrů, kteří vozili kufry napěchované hotovostí do Vatikánské banky.

Málokdo z těch, kdo se na takových konferencích scházeli, si uvědomoval, že opojné dny brzy skončí. Koncem roku 1983 byl Roberto Calvi nalezený oběšený na mostě v Londýně. Šedý vlk Čelenk a zednář Licio Gelli byli hledanými uprchlíky. Arcibiskup Marcinkus byl vězněn ve Vatikánu. Playboy mafiánů, Henry Arsan byl nalezený mrtvý ve vězeňské cele.

Heroinový boom a děti mafiánů

V roce 1979 heroinový obchod vzkvétal. Jakmile byly nákladní lodě vyložené v docích v Miami a New Yorku, heroin se rozvážel do pizzerií vlastněných zločineckou rodinou Gambino v New Yorku, New Jersey a Pensylvánii. Tyto pizzerie se staly centry distribuce heroinu ve velké části východní poloviny země. Hotovost z prodeje drog, uložená v částkách nižších než 10 000 dolarů, proudila z bank kontrolovaných CIA, včetně Continental Illinois, Castle Bank & Trust a známé banky zločinců, Bank of Credit and Commerce International. Z těchto bank výnosy z drog putovaly do Vatikánské banky a vatikánského řetězce farních bank po celé Itálii.

Nakonec se do praní špinavých peněz zapojila řada nejprestižnějších finančních firem v zemi, včetně Citibank, Bank of New York a Bank of Boston. V roce 1979 zaplavila Ameriku epidemie heroinu z Afghánistánu, která zachvátila více než 60 % trhu. Jen v New Yorku prodala mafie dvě tuny heroinu. Závislost na heroinu v Americe se opět vyšplhala na 450 000. Během roku se pouliční prodej zvýšil o 22 procent a počet závislých dosáhl 500 000.

Synové a vnuci mafiánských donů, kteří byli průkopníky heroinového průmyslu, žili v extravagantních domech, oblékali se do obleků od Armaniho, navštěvovali prestižní školy a kupodivu z velké části pokračovali ve zločinecké tradici svých otců a předků. Potom, co **Carlo Gambino** v roce 1977 zemřel na infarkt, se hlavou zločinecké rodiny stal **Paul Castellano**, který se oženil s Carlovou sestrou. **Thomas Costello**, syn Carla, se stal kápem na Manhattanu a udržel si vliv rodiny na nákladní dopravu a oděvní průmysl. **John, Joseph a Rosario Gambino**, Carlovi bratrance, se stali kápy rodiny Gambino. Vnuk Paula Castellana, Paul, převzal kontrolu nad zájmem rodiny v nelegálním svozu odpadu, zatímco **Frank Cali**, synovec bratrů Gambinových, se stal hlavním šéfem obchodu s heroinem rodiny Gambino.

Príslušníci této generace si ovšem nechtěli špinit ruce pouličním obchodem. Věci jako vymáhání dluhů, prostituce, vydírání, dodávání drog vybraným dealerům a zákazníkům a vraždy byly pod jejich úroveň. Jejich opulentní životní styl většinou vyvolával nepřirozený odpor ke krveprolití. A bylo stále snazší najít spolehlivé italské a sicilské přistěhovalce, kteří byli ochotní přebírat práci, zejména ve vnitřních částech měst.

Albánská mafie

Nová drogová síť tento narůstající problém napravila. Kurýři, kteří dováželi surové opium do Itálie v nákladních autech po balkánské trase, byli členové albánské mafie, kteří se neštíteli páchat náhodné násilné činy. V Itálii začali vykonávat většinu špinavé práce pro Camorru a Ndranghetu podél pobřeží Jaderského moře. Nakonec italská mafie už o muslimských Albáncích nemluvila jako o cizincích, ale jako o *cari amici*, blízkých přátelích. V průběhu 80. let se albánští zločinci stali hlavními pachateli pašování drog, krádeží pasů, padělání, obchodu s částmi lidských těl, sexuálního otroctví, únosů a vražd.

Vliv této zločinecké skupiny vzrostl natolik, že v roce 1985 Cataldo Motta, nejvyšší italský státní zástupce, prohlásil, že albánská mafie představuje hrozbu nejen pro obyvatele Itálie, ale pro celou západní civilizaci. Albánci se ukázali být natolik užiteční, že si je rodina Gambino dovezla jako své vymahače. **Zef Mustafa** se stal jejich hlavním stříhounem zabijákem. Mustafova schopnost násilí se vyrovnala pouze jeho schopnosti pít alkohol. Přímo chlástal od rána do večera, často vypil dva až tři litry vodky denně.

Jeho schopnostem se vyrovnal **Abedin „Dino“ Kolbiba**, který ovládal umění nechat mizet těla. O bezohledné lhostejnosti balkánských nováčků k vraždění svědčí **Simon a Victor Dedayovi**. Tito dva zabijáci zastřelili číšníka v newyorské restauraci Scores, aby vyjádřili svou nespokojenost s kvalitou obsluhy. Pro jistotu zastřelili i vyhazovače, než stačil pronést slovo protestu. Příchod takzvané „muslimské mafie“ do Itálie a Ameriky byl nečekanou odnoží nové sítě a vytvoření balkánské trasy. V roce 2004 FBI oznámila, že etničtí Albánci nahradili La Cosa Nostru na pozici „vedoucí zločinecké organizace v Americe“.

Pablo Escobar, drogoví baroni a vatikánské skořápky

Začalo to jako prostředek financování operace Gladio a její strategie napětí, spolu s operací Condor a její podporou pravicových režimů v Jižní a Střední Americe. **Pablo Escobar** a další přední drogoví baroni byli povzbuzováni, často kněžími a biskupy a Robertem Calvim, aby ukládali své příjmy do osmi firem, které Vatikán zřídil jako pračky peněz. Šest z těchto firem se nacházelo v Panamě, sedmá v Lucembursku a osmá v Lichtenštejnsku. Mám přesný výčet těchto firem, ale netřeba je vyjmenovávat, nikomu nic neřeknou.

V roce 1978, kdy Jan Pavel II. nastoupil na papežský trůn, byly peníze přicházející do těchto firem jen od medellínského kartelu obrovské. Například jen samotný Pablo Escobar na vrcholu své moci pašoval do Ameriky patnáct tun kokainu denně. Těchto osm praček peněz byly pouhé výkladní skříň, které obsluhovaly sekretářky a pouliční rváči. Peníze, které dostávaly, byly přeposílané nebo dopravované kurýrem, často duchovním, do ústředí Banco Ambrosiano v Miláně. Z Milána byly peníze přesměrované do Vatikánské banky, která si účtovala poplatek za zpracování ve výši 15 až 20 procent. Z Vatikánu byly prostředky převáděné na očíslované bankovní účty v Banca del Gottardo nebo Union Bank ve Švýcarsku. Peníze proudily mezi bankami chráněnými před zdaněním.

Proto italská finanční policie a další bankovní kontrolní orgány, jen těžko získávaly jména vkladatelů, natož důkazy o zločinném zneužití. CIA se na této dohodě aktivně podílela, protože byla hluboce spjatá s Pablo Escobarem a drogovými kartely. Jakmile byly pračky peněz vytvořené, CIA zřídila Air America North America, flotilu nákladních letadel Seneca, která operovala z letiště Wilkes-Barre Scranton v Avoce v Pensylvánii. Letadla pravidelně podnikala třítisícové lety do Kolumbie, aby vyzvedla balíky kokainu, které byly distribuované dealerům po celém východním pobřeží.

Západní pobřeží zase CIA zajišťovala pod krytím arkansaského guvernéra **Billa Clintona** přes letiště Mena v tomtéž státě. Tyto prostředky byly použité na financování černých operací v Jižní a Střední Americe. Značná část této hotovosti byla převedená do offshorových schránek Vatikánské

banky. Kromě hotovosti od kartelů proudily do osmi skořápkových společností peníze ve formě půjček od milánské Banco Ambrosiano. Tyto půjčky bylo snadné získat. Roberto Calvi, který zůstal generálním ředitelem banky Ambrosiano, přesvědčil ředitele banky, že offshorové firmy jsou koncernem Vatikánu pro vývoz „farního zboží“. Téměř přes noc se z osmi falešných firem staly mnohamilionové podniky, které byly založené bez kapitálových výdajů. Byl to ohromující úspěch.

Tento Ponzioho podvod sloužil trojímu účelu. Prvním bylo zajistit nový zdroj příjmů ze zbrojení pro Gladio zapojené do strategie napětí a pravicových režimů, a to i režimů válčících s nejbližšími americkými spojenci. Společnost Bellatrix například použila 200 milionů dolarů ze svých aktiv na nákup raket Exocet AM-39 francouzské výroby pro argentinskou vojenskou juntou v jejím boji s Anglií o Falklandy. Další offshorové společnosti se podílely na získávání libyjských dodávek zbraní pro argentinská vojska a pro nikaragujského *Anastasia Somozy Debayla*, jehož režim ohrožovala levicová Sandinistická fronta národního osvobození.

Vzhledem k tomu, že tyto společnosti vlastnil Vatikán, stávala se svatá Matka církev hlavním zdrojem vražd a násilí v celé Itálii a Latinské Americe. Druhým účelem Ponzioho podvodu bylo, aby Vatikánská banka získala finanční kontrolu nad bohatou milánskou bankou.

Polská Solidarita: Peníze z drog z Vatikánu

Třetím účelem podvodu bylo poskytnout finanční prostředky polské **Solidaritě**. Jakmile byl korunovaný Jan Pavel II., soukromě se sešel s Robertem Calvim a požadoval, aby byl dostatečný podíl peněz z Ponzioho schématu poukázáný **Lechu Walensovi**. Takové platby se setkaly se souhlasem Zbigniewa Brzezinského, poradce prezidenta Jimmyho Cartera pro národní bezpečnost, a generála Vernona Walterse, velvyslance USA ve Washingtonu.

Do roku 1981 přiteklo do pokladny bojujícího polského dělnického hnutí přes 100 milionů dolarů z drogových kartelů a nelegálních bankovních úvěrů. To z nového papeže udělalo v jeho rodné zemi velkého hrdinu. Jen málokdo, včetně samotného Walensy, se rozhodl podívat darovanému koni na zoubek, aby rozpoznal, že skutečným zdrojem many nebeské je obchod s drogami.

Počátkem roku 1982 Roberto Calvi diskutoval o papežově zapojení do praní špinavých peněz pro Solidaritu s **Flaviem Carbonim**, vyslancem banky Ambrosiano ze CIA. V jednom z jejich tajně nahraných rozhovorů je slyšet, jak Roberto Calvi říká: „*Marcinkus si musí dávat pozor na Casaroliho, který je hlavou skupiny, která stojí proti němu. Kdyby se Casaroli setkal v New Yorku s jedním z těch finančníků, kteří spolupracují s Marcinkem a posílají peníze Solidaritě, Vatikán by se zhroutil. Nebo i kdyby Casaroli našel jeden z těch papírů, o kterých vím. Tak sbohem Marcinkusi, sbohem Wojtylo, sbohem Solidarito. Stačila by poslední operace, ta za dvacet milionů dolarů. Řekl jsem to i (italskému premiérovi) Andreottimu, ale není jasné, na které straně stojí. Pokud se věci v Itálii budou vyvíjet určitým směrem, Vatikán si bude muset pronajmout budovu ve Washingtonu, za Pentagonem. To je daleko od svatého Petra.*“

Roberto Calvi: Mafie a Vatikán

Kromě skořápkové hry zůstal Roberto Calvi Sindonovým nástupcem jako hlavní bankéř pro obchod s heroinem. Roberto Calvi se stal klíčovou postavou při praní příjmů z heroinu pro americkou mafii potom, co italská finanční policie v roce 1976 vydala na Michele Sindonu zatykač.

Heroin byl nadále zasíláný rodině Gambino z Cherry Hill v New Jersey. Rodina Gambino ukládala velké částky svých výdělků do bank kontrolovaných Robertem Calvim. Vatikánská banka je pak vyčistila. Peníze nakonec americká mafie použila na nákup hotelů, pozemků a finančních společností na Floridě a na ostrově Aruba. Díky nové heroinové síti byly veškeré zisky Stibam International recyklovány prostřednictvím Banco Ambrosiano. Roberto Calvi také pro společnost vyřizoval veškeré směny zahraničních měn.

Do Stibamu začali přijíždět podivní hosté. Mezi nimi byl i **Thomas Angioletti**, agent amerického Úřadu pro kontrolu obchodu s drogami. Uzavírala také významné obchodní transakce se záhadným Američanem jménem **Garth Reynolds**, který měl kancelář v Londýně. Reynolds získal přístup k neuvěřitelnému množství zbraní, které dodával společnosti Stibam, včetně vrtulníků Cobra plně naložených raketami, protitankových děl, zápalných raket a raketometů RPG-7. V roce 1980 byl zatčený v Los Angeles.

Tolik peněz odtékajících ze země do záhadných offshorových společností s podivně znějícími názvy nezůstalo bez povšimnutí. V červnu 1978 zahájil dvanáctičlenný tým italské centrální banky kontrolu Banco Ambrosiano, aby zjistil, že zabloudil do nepřehledného labyrintu podezřelých finančních transakcí. Nic se tehdy pořádně nezjistilo, ale navzdory tomu se akcie banky Ambrosiano na milánské burze propadly o 30 %. Roberto Calvi se dostával do stále větších potíží.

21. ledna 1981 napsala skupina milánských akcionářů Banco Ambrosiano dlouhý dopis Janu Pavlu II., a naléhala na něj, aby prošetřil nesvaté vazby mezi arcibiskupem Marcinkem, Robertem Calvim, Umbertoem Ortolanim, Licio Gellim a obrovský tok peněz do společností pod „patronací“ Vatikánu. Jan Pavel II., místo odpovědi, v gestu chladné lhostejnosti k jejich prosbám, povýšil Marcinkuse do funkce předsedy Papežské komise pro stav Vatikánu. Tato funkce učinila z Marcinkuse, kromě šéfa Vatikánské banky, také gu-

vernéra Vatikánu. K povýšení došlo 28. září 1981, v den třetího výročí smrti Jana Pavla I.

Proč Jan Pavel II. provedl takové povýšení, se vymyká všem pravidlům logiky, natož morální bezúhonnosti. Je třeba si uvědomit, že papež věděl, že Marcinkus byl hlavním aktérem podvodu s falešnými cennými papíry v hodnotě jedné miliardy dolarů, krachu Banca Privata, nebo že je členem zednářské lóže Propaganda Due. Bankéř banky Ambrosiano, Roberto Calvi, stál na pokraji osobního a finančního krachu. Hra trvala příliš dlouho a sázky byly příliš vysoké. Celkový dluh banky Ambrosiano se pohyboval na úrovni 1,75 miliardy dolarů. Byl to dluh, který se nikdo, včetně Kristova vikáře, nerozhodl uznat, natož zaplatit.

Pád Licio Gelliho: Ze ctihodného zednáře uprchlíkem

Mezitím prominentní zednář Licio Gelli podnikal cesty do Langley, kde se setkával s **Georgem Bushem starším**, ředitelem CIA, Williamem Caseyem, manažerem Reaganovy a Bushovy kampaně, který se později stal ředitelem CIA, a zvláštním agentem CIA **Donaldem Greggem**. Ctihodný mistr zednář se podílel na plánování říjnového překvapení. Šlo o tajné snahy oddálit propuštění dvaapadesáti amerických rukojmích, které ajatolláh Chomejní držel v Íránu, až do doby po volbách.

Schůzku zorganizoval George Bush starší, který se v roce 1976 stal čestným členem lóže Propaganda Due. Tato strategie, kterou George Bush nazval Bílá růže, na počest Gelliho oblíbené květiny, měla sloužit k zajištění porážky Jimmyho Cartera. Ajatolláha k účasti na odloženém propuštění zlákalý zásilky zbraní pro použití ve válce proti Iráku, které mu s laskavým svolením Gladia a Gelliho poskytla společnost Stibam. Gelliho úsilí nakonec vyústilo v dohodu, v jejímž rámci Reaganova administrativa ajatolláhovi prodala zbraně včetně 2 004 protitankových střel TOW a 18 protiletadlových střel HAWK s 240 náhradními díly HAWK.

Peníze z prodeje šly na pomoc Contras – pravicové partyzánské armádě v Nikaragui, která se snažila svrhnout levicovou vládu sandinistické Junty národní obnovy. Aféra Írán-Contras se odehrála uprostřed zbrojního embarga uvaleného Amerikou na Írán a dodávek stovek milionů dolarů na pomoc Iráku jako gesto dobré vůle.

V lednu 1981 se Licio Gelli stal čestným hostem Reaganovy inaugurace. Po oslavě dostala jeho lóže dar ve výši 10 milionů dolarů v nezaplacených prostředcích CIA. Ten večer, kdy se na inauguračním plese točil po tanečním parketu, mistr lóže Propaganda Due netušil, že se během několika týdnů stane hledaným uprchlíkem.

17. března 1981 provedla policie razii v Gelliho vile v Arezzu, kde našla oficiální seznam členů zednářské lóže Propaganda Due. 426 usvědčujících spisů na přední italské osobnosti a přísně tajné vládní zprávy. V kanceláři Gelliho firmy na výrobu matrací, italská policie odhalila důkazy, které ukázovaly, že mistr lóže Propaganda Due byl loutkovodíčem strategie napětí,

kteřá měla za následek 356 mrtvých a více než 1 000 zraněných. Na Licio Gelliho byl vydán zatykač. Ctihodný mistr ovšem nebyl k nalezení. Uprchl totiž do Jižní Ameriky.

Schylování k atentátu na Jana Pavla II.

Arcibiskup Marcinkus vedl obchody jako obvykle. Nezdálo se, že by ho osud Michele Sindony, Gelliho útěk a Calviho osud znepokojovaly. Jeho klid tváří v tvář zhoršujícím se okolnostem, které zachvátily Vatikánskou banku, mohl být způsoben vědomím, že se připravoval plán, jak se vypořádat s Janem Pavlem II., který se stal hlavní příčinou nezdarů v rámci operace Gladio.

Koncem března 1981 se události kolem Gladia vymkly kontrole. Zátah v Gelliho vile poskytl italským policejním úředníkům důkazy o tajné operaci, včetně výpisů plateb, které lóži Propaganda Due spojovaly s pravicovými teroristickými oddíly a zločineckými organizacemi, jako byly například **Ordine Nuovo**. Zabavené spisy rovněž poskytly informace o Gelliho úzkých vazbách na CIA a SISMI. Italští policejní úředníci si teď byli vědomi, že do vnitřního fungování lóže byli složitě zapojeni političtí představitelé Ameriky, včetně viceprezidenta, ministra zahraničí a amerického velvyslance v Itálii.

Všechna tato odhalení sváděli na selhání Jana Pavla II. Tím, že papež odmítl podpořit ztráty, které vznikly skořápkovým společenstvem Vatikánské banky, se zachoval nedbale. Splátky půjček měly být prováděné prostřednictvím Svatého stolce ze zdánlivě bezedné zásobárny černých fondů. Jan Pavel II. nekompromisně odmítal uznat takové dluhy z obavy před prozrazením. Toto papežovo odmítnutí vyústilo v rozsáhlé vyšetřování italské banky v záležitostech Roberto Calvi a Banco Ambrosiano. Vyústilo také v odhalení, že stovky milionů dolarů byly nezákonně vyvedené z Itálie do podivně znějících vatikánských společností. Vyšetřovatelé se začali zajímat o to, jaký byl účel offshorových firem, které od banky Ambrosiano obdržely „půjčky“ ve výši více než 1,5 miliardy dolarů.

Díky nečinnosti Jana Pavla II. vyšetřování každým dnem nabíralo na obrátkách. A pokud by vyšetřování nebylo zastaveno, vedlo by k odhalení kanceláře Stibam International, která se nacházela na pozemku banky Ambrosiano. Vyšetřování by také vedlo k odhalení rozsáhlého obchodu s drogami za zbraně, který probíhal s cílem učinit svět bezpečným pro demokracii.

Zátah v Arezzu přinesl další zničující výsledek: ztrátu moci křesťanských demokratů v Itálii. Od roku 1947 CIA posílila stranu více než 65 milionů dolarů v hotovosti a zajistila, aby si udržela kontrolu nad italskou vládou.

Hrozilo také, že CIA by ztratila kontrolu nad finanční policií, která měla na starosti vyšetřování banky Ambrosiano. Vojenská rozvědka by už nemohla podstrkovat důkazy proti italským komunistům, soudci by už nevydávali předepsaná rozhodnutí a novináři by už neposkytovali patřičné obrátky dennímu zpravodajství. Ti všichni totiž byli na seznamu jmen zednářské lóže Propaganda Due, kterou policisté našli při zátahu v Galliho vile.

Papež, Kreml a Solidarita

Dozorci Gladia na příkaz elitních členů Trilaterální komise zinscenovali papežovo zvolení a vyhověli každému jeho požadavku. Řídili tajné akce proti zastáncům teologie osvobození. Posílili Křesťanskodemokratickou stranu, aby zůstala dominantní vládní silou v Itálii. Podíleli se na zatýkání a popravách nepohodlných laiků a kněží. A Solidaritě poskytli více než 200 milionů dolarů z černých fondů. Jan Pavel II. ve své naivitě jednoduše předpokládal, že taková podpora mu jako Kristovu vikáři náleží. Nevděk, ačkoli mrzutý, byl přípustný. Ovšem papežovo náhlé rozhodnutí podkopat základní cíl Gladia snahou o sblížení se Sověty bylo nepřijatelné.

V lednu 1981 se Jan Pavel II. setkal s Lechem Walensou a osmičlennou delegací Solidarity. Solidarita totiž usilovala o jeho přítomnost mezi odboráři, aby odvrátila případné plány Leonida Brežněva na sovětskou invazi do Polska. Papež řekl, že takovou osobní intervenci nemůže poskytnout. Mohl pouze poskytnout duchovní útěchu svým polským spoluobčanům v této pohnuté době.

Jan Pavel II. ale mezitím vedl rozhovory s Kremlem s cílem dosáhnout politického sblížení mezi sovětskými vůdci a odborovými organizátory. Papež se cítil být jedinečně kvalifikovaný k tomu, aby uzavřel dohodu. Jako krakovský arcibiskup jednal s komunistickými vůdci na pragmatickém základě. Uvědomoval si, že bezbožní Sověti a zbožní katolíci mohou žít společně pod jednou střechou. Naprostá většina Poláků se během týdne hlásila k marxistickému učení a v neděli ráno odcházela na mši. Papež tuto zvláštní odrůdu křesťanského humanismu chápal.

V prosinci 1980 vykonal předseda sovětského ústředního výboru **Vadim Zagladin** pouť do Vatikánu. Tady se tajně sešel se Svatým otcem, aby se dohodli na řešení pracovních problémů v Polsku. Dohoda mezi Solidaritou a Kremlem, kterou by Svatý stolec zprostředkoval, by ovšem narušila nároky a důvěru Reaganovy administrativy. Ta hovořila o „říši zla“, aby mohla utratit 2,2 bilionu dolarů za nové zbraně, včetně iniciativy Hvězdné války. Fantaskní technologie, která měla vypařit všechny sovětské rakety blížící se k Americe z vesmíru. Nechtěné úsilí Jana Pavla II. by navíc podkopalo očekávané vítězství CIA ve studené válce. Sověti koneckonců narazili na

svůj vlastní Vietnam. CIA měla plné ruce práce s tím, aby do Afghánistánu dopravila nejen rakety a zbraně, ale také muly z Tennessee, které byly jedinečně schopné dopravit munici mudžáhidům do hor.

Aby toho nebylo málo, Svatý otec jednal s Kremlem o dalších záležitostech, včetně dohody o jaderném odzbrojení a uznání Organizace pro osvobození Palestiny. Papež prostě vstoupil na politickou scénu, kde jeho přítomnost nebyla ani oprávněná, ani vítaná. 28. března 1981 uspořádala Solidarita největší stávkou v dějinách Sovětského svazu na protest proti zmlácení čtyř polských dělníků komunistickou bezpečnostní službou. Protestu se zúčastnilo dvanáct až čtrnáct milionů Poláků. Na 30. března byla stanovená generální stávka, která měla zastavit veškerou práci a obchod. Sověti v reakci na to plánovali invazi. Stávkující se však nebáli. Uvěřili zprávě francouzského diplomata, že papež opustí Vatikán, aby se postavil po boku svého lidu proti okupantům. Na poslední chvíli obdržel Walensa dopis od Jana Pavla II., který odsoudil neústupnost odborů a požádal stávkující, aby se vrátili do práce. Účinky tohoto sdělení byly okamžité. Generální stávka byla odvolána, Walensa zmírnil svou plamennou rétoriku a Solidarita jako síla v polských záležitostech značně oslabil.

Papežovo načasování nemohlo být pro Gladio horší. V Belgii se připravovaly plány na Brabantský masakr, při kterém mělo být zabito osm lidí včetně celé rodiny. Brabantské masakry jsem podrobně pokrýl ve druhém díle *Tajné síť Gladio*. Ve Španělsku jednotka Gladio pokračovala v pronásledování a vraždění vedoucích členů baskického separatistického hnutí. Ve Francii se tajná armáda chystala zavraždit marseillského policejního inspektora *Jacquese Massiého* a celou jeho rodinu, protože Massié zahájil vyšetřování obchodu s drogami a Gladia. V Německu jednotka Gladio pod vedením *Heinze Lembkeho* podnikla velký teroristický útok v Mnichově. V Itálii Gladio právě dokončili bombový útok v Boloni. Nikde však nebylo Gladio v tak rozhodující fázi jako v Turecku.

Příprava k atentátu na Jana Pavla II.: Gladio v Turecku

V roce 1980 v Turecku proběhl krvavý převrat. Ten jsem detailně rozebíral v dokumentu *Turecko a Šedí vlci*. Převrat byl úspěšný díky intenzivnímu výcviku, který jednotky Gladio, včetně mládežnické divize Counter-Guerrilla, známé jako Šedí vlci, absolvovaly v sabotážích, bombových útocích, zabíjení, mučení a falšování voleb. Tento výcvik probíhal v polovojenských střediscích zřízených CIA v tureckých městech. Vybraní turečtí důstojníci byli vyslaní na další výcvik do Fort Benningu v Georgii a na námořní základnu Ensenada u mexických hranic. Šlo o Školu Ameriky, ve které Američané trénovali budoucí teroristy, a o které budu také připravovat speciální dokument.

Finanční podporu Vlků ze strany CIA si vyžádala také potřeba chránit balkánskou trasu a tok heroinu do Anatolských plání z Afghánistánu a Íránu. Hodnota této heroinové trasy prý dosahovala 3 milionů dolarů za hodinu. Zajímali také pašování zbraní do země. V průběhu 70. let **Duane Clarridge** a další agenti CIA v Turecku vchovali několik mlád'at Vlků Abuzera Ugurlua, včetně Abdullaha Čatliho a Mehmeta Aliho Agča. Čatli, který se stal místopředsedou Vlků, provedl desítky významných atentátů, včetně vraždy sedmi levicových aktivistů v roce 1978. Ve spolupráci s agenturou se stal agentem provokatérem při převratu v roce 1980. Probíral jsem jej v mém dokumentu *Turecko a Šedí vlci*.

Agča začal svou zločineckou kariéru jako pašerák drog na balkánské trase. Vypracoval se na jednoho z důvěryhodných kurýrů, který pravidelně jezdil doručovat zprávy a platby mafiánskému playboyovi, Henrimu Arsanovi do společnosti Stibam v Miláně. Nakonec se stal jedním z osobních strážců a nájemných vrahů a spolupracoval s Čatlim a Čelinkem. Po vraždě investigativního novináře Agča uprchl z vězení, ale ve skutečnosti k žádnému útěku nedošlo. V srpnu 1979 se prostě procházel z vězení, doprovázel ho Abdullah Čatli. Vůdci Šedých vlků ho potřebovaly, aby se mohl vrátit do práce. Agča byl nejen zkušený atentátník, který už dříve chrlil svou nenávist vůči Janu Pavlu II., ale také radikální islamista a panturecký vizionář, který toužil po

návratu Osmanské říše. A co víc, trpěl paranoidními bludy a občas vyznával, že je Ježíš Kristus.

Začátkem dubna 1981 dostal vůdce Abuzer Ugurlu zprávu od Gladia: „*Zabijte papeže a obviňte komunisty*“. Měl to být dokonalý útok pod falešnou vlajkou. Zpráva přišla spolu s platbou ve výši 1,7 milionu dolarů. Dohodli se na tom členové zednářské lóže Propaganda Due a **Safari klubu**, tajné organizace, kterou založil Henry Kissinger. Atentátníky měli být Čatli a Agča. Znamý důstojník CIA Ted Shackley přijel do Říma 3. února 1981 na řadu schůzek s **generálem Santovitem**. Atentát na papeže měl být v souladu se strategií napětí svedený na Sověty. Na plánu se mělo podílet množství spolupracovníků CIA, včetně novinářky **Claire Sterlingové**, **Paula Henzeho**, šéfa pobočky CIA v Ankaře, **Michaela Ledeen**a, konzultanta Rady národní bezpečnosti USA, otce **Felixe Morlion**a z pravicového hnutí Pro-Deo, **Francesca Pazienny**, informátora CIA a pracovníka SISMI, který pomáhal zosnovat bombový útok v Boloni, a **Franka Terpila**, agenta, který byl pověřen spoluprací s Šedými vlky.

Generál Santovito se brzy stal hlavní postavou atentátnického spiknutí. Měl na starosti všechny aspekty vyšetřování. Měl zajistit krytí pro spolupachatele. Poskytoval úkryt atentátníkům. Jako šéf vojenské rozvědky a velitel italských jednotek Gladio měl pro tuto roli jedinečnou kvalifikaci. V době setkání s Tedem Shackleym generál úzce spolupracoval se společností Stibam a zajišťoval bezpečnost rozsáhlé operace se zbraněmi pro drogy, kterou připravila sicilská mafie, turečtí Šedí vlci a CIA.

V Římě spolupracovali agent CIA Ted Shackley a generál Santovito s Francescem Pazienzou, druhým velitelem SISMI, a otcem Felixem Morlionem, dominikánským mnichem a bývalým špiónem OSS. Společně pracovali na „bulharské tezi“. To byl falešný scénář, který měl svalit vinu za vraždu Jana Pavla II. na Sověty. Otec Felix Morlion objevil dokonalého obětního beránka. **Sergej Ivanov Antonov**, bulharský komunista pracující v Římě pro Balkan Airlines, bydlel o patro výš ve stejném činžovním domě jako Morlion. Protože Antonov neustále cestoval z Bulharska tam a zpět, mohl být prezentovaný jako agent bulharského Výboru státní bezpečnosti, který byl pověřený ředitelem KGB **Jurijem Andropovem**, aby Svatého otce zabil.

Podle scénáře měla být zakázka nutná kvůli papežově podpoře Solidarity a jeho schopnosti sjednotit polský lid v opozici proti sovětské vládě.

Jakmile se vyšetřování svatovojtěšské vraždy rozběhne, tým spin doktorů CIA, včetně Claire Sterlingové, Michaela Ledeen a Paula Henzeho, měli podle scénáře rozšířit tezi a vyrobit spojení mezi Antonovem, bulharskou státní bezpečností a Kreml. Paul Henze, který měl literární talent, působil jako šéf pobočky CIA v Ankaře. Z tohoto důvodu se na něj dalo spolehnout, že poskytne vyrobené „interní informace“ o Antonovovi. Michael Ledeen, který působil jako kontakt CIA s italskou SISMI, měl úzké vazby na NBC a další významné americké zpravodajské stanice. Claire Sterlingová zůstala hlavní dezinformační agentkou CIA. Zločinci byli připravení. Scénář byl hotový, a šedý vlk Mehmet Ali Agča zajištěný.

Atentát na papeže se blíží

Koncem března 1981 předal francouzský hrabě *Alexander de Marenches* vatikánským bezpečnostním službám varování před plánovaným útokem „*blíže neurčené cizí mocnosti*“, který se měl uskutečnit v nejbližší době. Podrobnosti ředitel francouzské tajné služby nemohl uvést. Varování mu přišlo od jeho agentů ve východním bloku. Bezpečnostní činitelé varování náležitě zaznamenali, aniž by věděli, že Alexander de Marenches pouze buduje platformu, která by podpořila bulharskou tezi. Když byla zpráva předaná Svatému otci, ten ji pouze mávnutím ruky odmítl. Věděl, že se od svých nových přátel v Kremlu nemusí ničeho obávat.

Netušil, že by se měl obávat smrtelného zásahu od vlastních lidí. Po „útěku“ z vězení se Mehmet Ali Agča vydal do hotelu Vitoša v Sofii, kde se setkal s Bekirem Čelenkem a dalšími vůdci Šedých vlků. Během této doby podnikl několik cest do Palerma, ale cestoval také do Milána. Jak křížoval Středomoří, neustále měnil pas a přijímal nové identity. V měsících před plánovaným atentátem byli Agča a Čatli v Mnichově v bezpečí. Bylo to ideální útočiště.

V roce 1981 bylo západní Německo domovem padesáti tisíc Šedých vlků, kteří působili ve Spolkové zpravodajské službě. Řešili jakýkoli protest nebo problém s jedním a půl milionem tureckých dělníků. Německá tajná služba BND byla odnoží Gladia. Byla zřízená CIA pod vedením bývalého nacistického generála Reinharda Gehlena, který se v roce 1956 stal členem řádu Maltézského kříže. Spoluúčast západoněmecké BND na atentátu na Jana Pavla II. byla západním tiskem široce ignorovaná, přestože Čatli později před soudcem v Římě vypověděl, že za provedení atentátu dostal od německé tajné služby tři miliony marek.

V Mnichově se k Agčovi a Čatlimu připojil **Oral Čelik**, kolega ze skupiny Šedých vlků, který se měl účastnit pokusu o papežskou vraždu. 18. dubna odcestovali šedí vlci Agča, Čatli a Čelik do Milána na schůzku s Bekirem Čelenkem, který působil ve společnosti Stibam. Ubytovali se v hotelu Agosta, kde se Agča zaregistroval pod jménem Fárúk Ozgún. Z Milána se trojice vydala do Říma na návštěvu u otce Felixe Morliona z pravicového hnutí Pro-Deo, aby se seznámili s dispozicemi knězova bytu.

23. dubna, v den, kdy Jan Pavel II. pořádal soukromou audienci u ředitele CIA Williama Caseyho, dostali Turci k dispozici poloautomatické pistole Browning Hi Power ráže 9 mm se zásobníky na 13 nábojů. Výcvik v používání těchto zbraní jim poskytl agent CIA Frank Terpil. Tyto poloautomaty dovezl z východního Německa Horst Grillmayer, obchodník se zbraněmi a agent západoněmecké tajné služby BND. Místo původu bylo důležité, protože pistole by po nalezení podpořily bulharskou tezi.

Pokus o vraždu papeže

13. května 1981 se Jan Pavel II. objevil v „papamobilu“, džípu s otevřenou střechou, před pětitisícovým davem obdivovatelů. Když ho vezli po Svatopetrském náměstí, postavil se zpříma, aby vrátil mladou dívku, kterou držel v náručí, její matce. Bylo 5:19 odpoledne. Ozvala se série výstřelů, kulky zasáhly Svatého otce a dvě ženy z New Yorku. Nastal chaos a v rohu náměstí se ozval malý výbuch. Agča utekl a hodil pistoli pod nákladňák, než ho zadržel šéf vatikánské ochranky.

Papež byl převezen do Gemelli, fakultní nemocnice Katolické univerzity Nejsvětějšího srdce v Římě. Byl zasažený čtyřmi kulkami – dvě zůstaly zaryté v jeho dolní části střeva, ostatní zasáhly jeho levý ukazováček a pravou ruku. Střídavě upadal do bezvědomí, jeho krevní tlak prudce klesal, puls byl slabý a kolísal. Než se dostal na operační sál, ztratil Jan Pavel II. pět až šest litrů krve. Jedna z kulek prošla několik milimetrů od centrální aorty. Kdyby došlo k jejímu proříznutí, smrt by byla téměř okamžitá. Při výstupu z těla se stejná kulka přiblížila na centimetr od roztržení papežovy páteře. Zázrakem přežil.

Soud a důkazy

Na místě pokusu o atentát holandský řidič kočáru uvedl, že papeže zastřelil Agča a další dva střelci. Stejně svědectví poskytli i další přihlížející. Někteří se zmínili o diverzním výbuchu, který vybuchl v rohu náměstí. V zatykači, který podepsal **Achille Gallucci**, římský generální prokurátor, se uvádělo, že Agča jednal „*ve spolupráci s dalšími osobami, jejichž totožnost zůstává neznámá*“. Na konci dne dospěl **Luciano Infelisi**, soudce, který byl pověřen vyšetřováním, k závěru, že „*Mehmet Ali Agča nejednal sám*“. Důkaz zčásti spočíval v množství nábojnic nalezených v okolí.

Takové důkazy se u soudu ovšem neobjevily, stejně jako vyšetřující soudce. Infelisi, který se dozvěděl příliš mnoho, byl z případu rychle odvolaný a pověřený jinými úkoly. Soudní proces trval pouhé tři dny. Agča odmítl jurisdikci italského soudu s tím, že k incidentu došlo ve Vatikánu, svrchovaném státě. Když byl jeho požadavek na změnu soudní příslušnosti zamítnutý, Agča prohlásil: „*Nebudu odpovídat na otázky. Tento soud neuznávám. Soudní řízení skončilo. Děkuji vám.*“

Během procesu **sestra Letizia**, františkánská řeholnice z Janova, identifikovala Agču jako budoucího vraha a vyjádřila přesvědčení, že jednal sám. Svědectví jeptišky však zpochybnila fotografie, kterou pořídil americký turista. Na fotografii byl zachycený muž utíkající z místa činu s pistolí v ruce. Ve světle tohoto důkazu soud rozhodl, že neexistují „*žádné platné prvky, které by umožňovaly potvrdit nebo vyloučit možnost, že na místě byli další střelci*“.

Nečekání návštěvníci ve vězení

Agča byl odsouzený k doživotnímu trestu odnětí svobody s roční samovazbou. Navzdory tomuto rozsudku, vězeň brzy přijímal neustálý proud překvapivých návštěv. Mezi nimi byli Francesco Pazienza, generál Santovito, otec Felix Morlion, členové Camorry, včetně spoluvězně **Raffaela Cutola**, agenti CIA a monsignor **Marcello Morgante**, který zastupoval arcibiskupa Marcinkuse z Vatikánské banky. Návštěvy byly Francescem Pazienzou choreograficky připravené tak, aby prosazovaly bulharskou tezi.

Během každodenních návštěv, Francesco Pazienza s Raffaelem Cutolem po boku ukazovali Agčovi fotografie Antonova a několika Bulharů, které chtěli do atentátu zapojit. Agča se celé hodiny probíral fotografiemi, zapamatovával si charakteristické rysy a získával informace o osobních zvycích osob. Na podzim 1981 Agča zpíval italským prokurátorům novou písničku – jednal ve službách KGB; v týmu atentátníků byl účetní a vojenský atašé z bulharského velvyslanectví v Římě a plány byly vypracované v římském bytě Sergeje Antonova.

Antonov byl zatčen a podroben každodenním a nočním výslechům italské policie. Prohlásil, že je nevinný, a popřel jakékoli vazby na KGB nebo bulharskou státní službu. Grilování pokračovalo injekcemi psychotropních látek. Antonov, ačkoli byl dezorientovaný, nadále trval na tom, že se na atentátu nijak nepodílel. Ve vězení byl držený tři roky. V době propuštění byl psychicky poškozený a fyzicky postižený. Po zbytek života nebyl Antonov schopen vést rozhovor ani vykonat jednoduchý úkol. 1. srpna 2007 byl nalezen mrtev v pustém bytě v Sofii.

Příběh papežského atentátu se rozplétá

Na začátku roku 1982 byla dezinformační kampaň v plném proudu. Claire Sterlingová publikovala články o zapojení KGB do atentátu na Jana Pavla II. Tyto články se objevily v Reader's Digest a dalších celostátních periodikách; Michael Ledeen vydal příval „zasvěcených“ zpráv pro Il Giornale Nuovo. Marvin Kalb představil speciální reportáže o sovětském spojení se svatokrádeží. Teorie byla brzy přijatá jako fakt tak vlivnými médii, jako jsou New York Times. Operace Drozda opět dostala svému názvu.

Příběh se ovšem rozplétal téměř stejně rychle, jako byl vymyšlený. Agča dokázal popsat každé malé znaménko a vadu Bulharů, které chtěl do zločinu zapojit, ale zůstal neschopný odhadnout jejich výšku. Další problém vyplýval z Agčova popisu Antonova bytu. Charakteristické rysy, které popsal, včetně zdobené přičky mezi obývacím pokojem a jídelnou, se v obytných prostorách Antonova nevyskytovaly. Byly jedinečné pro byt o patro níže, který obýval otec Felix Morlion. Agča se také zmínil o setkání s Antonovovou manželkou a dětmi během dubnových plánovacích schůzek. Bulharova rodina však v té době v Římě nebyla. Vrátili se do Bulharska.

Ovšem, jeden z tureckých novinářů pátral dál po Agčově minulosti. Odhalil skutečnost, že budoucí atentátník byl poskokem Bekira Čelenka. Zjistil, že Čelenk se podílel na pašování zbraní a drog prostřednictvím své flotily nákladních lodí, které pluly pod panamskou vlajkou. Při rozhovorech s pracovníky a členy posádky lodi Vasoula získal svědectví, že loď převezla 495 raketometů a 10 000 raket z bulharského přístavu Burgas do Istanbulu. Tady náklad přijaly přední postavy tureckého podsvětí, včetně Abuzera Ugurlu.

Turecký novinář, ve spolupráci s tureckou policií, zjistil Agčovy vazby na Šedé vlky a pravicové teroristy. Uvědomil si, že budoucí atentátník prováděl popravy s Abdullahem Čatlim a Oralelem Čelikem. Navíc dokázal identifikovat Čelika jako střelce, který s pistolí v ruce utíkal z náměstí svatého Petra. Turecký novinář učinil další objevy, včetně vazeb Agčy a Šedých vlků na italskou společnost Stibam International a CIA. Označil playboye mafiánů, Henriho Arsana, za klíčovou postavu masivní pašerácké operace a bulharský hotel Vitoša za centrum mafiánských setkání. Zjistil také, že Sergej Ivanov Antonov nebyl agentem ani dvojítm agentem. Byl pouze dvojníkem.

Turecký novinář *Ugur Mumcu* za tato odhalení zaplatil. Byl zabitý, když 24. ledna 1993 před jeho domem explodovala bomba nastražená v autě. K žádnému zatčení nedošlo. Když Mumcu zahájil vyšetřování útoku na Jana Pavla II., snažil se ho šéf ankarské pobočky CIA Paul Henze přesvědčit, že budoucí atentátníci byli agenti Sovětského svazu. Reportér ale odmítl sledovat informační stopu, kterou mu poskytl šéf stanice CIA.

Go, mafia, go!

Šest měsíců před pokusem o atentát na Jana Pavla II., zahájil italský soudce **Carlo Palermo** vyšetřování pašování heroínu na území severní Itálie. Po zatčení a výslechu místního drogového krále a členů jeho gangu se soudce Palermo dozvěděl, že heroin přichází v policejních autech, která zajišťuje **Karah Mehmet Ali**, agent turecké mafie. Hlavním dovozcem šňupavého zboží byl **Karl Kofler**, klíčová postava skupiny únosců.

Palermův tým detektivů sledoval Koflera na Sicílii, kde se Kofler setkal s **Gerlandem Albertinim**, členem sicilské mafie. Albertini provozoval laboratoř, která vyráběla sto kilogramů vybraného hnědého heroínu týdně. Byl ve spojení se **Stefanem Bontadem**, který pomohl zorganizovat fingovaný únos Micheleho Sindony. V lednu 1981 byl Kofler vzat do vazby a začal poskytovat podrobnosti o balkánské trase, sicilské mafii a společnosti Stibam International, která se stala centrem obchodu s drogami. Uvedl, že Huseyn Čil, jeden z předních vůdců Šedých vlků, byl zodpovědný za přepravu heroínu do Ameriky na lodích, které vlastnil Bekir Čelenk. Hovořil o zbraních ze základen NATO, které byly dodávány výměnou za drogy. Zbraně, jak Kofler vypověděl, zahrnovaly tanky, vrtulníky, letadla a tři nákladní lodě.

7. března 1981 byl Kofler nalezen zavražděný ve své cele ve věznici v Trentu. Byl umístěn na samotku a byl pod čtyřiatřicetihodinovým dohledem. Kofler měl podříznuté hrdlo a srdce propíchnuté velmi tenkou jehlou. Z tohoto činu nebyl nikdy nikdo obviněn. Škoda už ale byla napáchaná. Soudce Palermo a jeho vyšetřovatelé teď obrátili svou pozornost ke společnosti Stibam a každodenním aktivitám playboye mafiánů Henriho Arsana. Začali dostávat zprávy od tureckého novináře Ugura Mumcu, které jim posloužily k potvrzení jejich podezření.

Spojení Stibamu vedlo z Bulharska na Sicílii a zůstávalo pod ochranou některých velmi vlivných osob, včetně představitelů italské SISMI a NATO. Díky tomu, že soudce Palermo měl společnost Stibam po celý rok 1981 pod dohledem, mohl si ověřit, že tato zdánlivě neškodná přepravní společnost dodala na trhy v Evropě a v Americe více než čtyři tisíce kilogramů čistého heroínu. Čistá hodnota těchto zásilek činila 400 miliard dolarů. Na dotaz

u CIA se soudce Palermo dozvěděl, že Henry Arsan by neměl být vzat do vazby, protože pracoval v utajení pro americký protidrogový úřad.

Soudce se rozhodl tuto dezinformaci ignorovat a 23. listopadu 1982 nařídil razii v sídle společnosti Stibam v Miláně. Výsledkem zátahu bylo zatčení Henry Arsana a dvou set jeho hlavních kompliců v obchodování se zbraněmi: **Glauco Partel**, ředitel výzkumného střediska v Římě a agent americké Národní bezpečnostní agentury, spolupracoval se zednářskou lóží Propaganda Due na dodávkách raket Exocet argentinské vládě během války o Falklandy. Ještě znepokojivější bylo zjištění, že Glauco Partel se podílel na prodeji tří atomových bomb nejmenované arabské zemi.

Plukovník **Massimo Pugliese**, bývalý úředník SID, jednal o prodeji zbraní na Blízký východ s šéfem SISMI, generálem Santovitem. Plukovník, významný člen Propaganda Due, spolupracoval se CIA na vývoji a prodeji tajné superzbraně zvané „paprsek smrti“. Záznamy ze Stibamu ukázaly, že Pugliese udržoval úzké kontakty s Reaganovou administrativou prostřednictvím herce **Rossana Brazziho**.

Enzo Giovanelli, klíčový dodavatel munice a zboží pro americkou základnu La Maddalena na Sardinii, prodával s pomocí představitelů NATO letadla, nákladní lodě a letecké simulátory Libyi a dalším arabským zemím. **Angelo De Feo**, obchodník se zbraněmi na černém trhu, se podílel na prodeji tanků Leopard a flotily lodí do Libye spolu s raketami do Mauritánie. Střely, jak vypověděl, byly dodané nákladními letadly CIA, která odlétala z vojenské základny Ciampiro. Angelo De Feo dále uvedl, že veškerý obchod společnosti Stibam se zbraněmi kontrolovala italská SISMI. Prostě neuvěřitelná zjištění, jedno horší než druhé. A to soudce Palermo se svým vyšetřováním teprve začínal.

Byli také obvinění přední sicilští mafiáni, kteří se podíleli na pašování drog v rámci operací společnosti Stibam. Díky zatčení se soudce Palermo dozvěděl, že Henry Arsan dovážel každý měsíc dvacet kilogramů morfinového základu, kterou Sicilané zpracovávali ve svých laboratořích. Jak si soudce Palermo uvědomil, rafinovaný heroin se posílal do Miami, Baltimoru, Filadelfie, New Yorku a dalších amerických přístavů. Tady se kombinoval s dalšími dodávkami drog a vytvářel spojku zločinecké rodiny Gambino. Soudce Palermo dále zjistil, že velkou část zbraní posílala společnost Stibam do Skandaronu, malé syrské enklávy, kterou okupovalo Turecko.

Smrt ve vězení: Generálové i manažeři

Na základě výpovědí podezřelých ve vazbě vydal soudce Palermo zatykač na generála Santovita, šéfa SISMI. Santovito byl nejen klíčovou postavou při ochraně spojení společnosti Stibam, ale také hlavním aktérem strategie napětí Gladio, a pokusu o vraždu papeže. Santovito se dostavil k soudu, složil kauci a uprchl do Ameriky. CIA ho ale přemluvila, aby se vrátil do Itálie a čelil obvinění. Nepochybně se domníval, že se mu nemůže nic stát, protože byl neochvějným vojenským činitelem, který zasvětil svůj život boji proti komunismu. Santovito byl umístěn do cely předběžného zadržení, kde byl za záhadných okolností nalezen mrtev. Zemřel bezprostředně před plánovaným výsledkem italskými detektivy. Pitva nebyla provedena. V roce 1983 postihl stejný podivný osud ve vězení Henriho Arsana. Manažer Stibamu byl nalezen na podlaze své cely ve věznici San Vittore. Oči měl vypoulené z důlků, rty jasně fialové a pleť popelavě šedou. Pitva také nebyla provedená. Jeho věznitelé pouze oznámili, že zemřel na infarkt.

Po záhadné smrti Henry Arsana a generála Santovita se soudce Palermo přestěhoval na Sicílii, aby mohl pokračovat v pátrání po vztahu sicilské mafie k síti obchodníků se zbraněmi pro drogy. Krátce potom, co otevřel svou kancelář v Domě spravedlnosti v Trapani, explodovalo u dálnice vedoucí přes Pizzolungo auto naložené TNT. Bylo nastražené k výbuchu právě ve chvíli, kdy tudy projížděl soudce, který cestoval ze svého domu v Bonagii do Trapani v opancéřovaném Fiatu 132. Výbuch převrátil auto a těžce zranil soudce Palerma a několik jeho osobních strážců. V důsledku tohoto incidentu Palermo odstoupil z funkce soudce.

Navzdory svému odchodu do důchodu Palermo nadále pátral v zabavených dokumentech společnosti Stibam a hledal chybějící stopy, které by mohly vysvětlit vznik přepravní společnosti specializující se na zbraně a drogy a záhadná úmrtí těch, kteří mohli poskytnout výmluvné podrobnosti o jejím fungování. Všiml si, že iniciály T.G.S., označující významnou postavu v síti obchodníků se zbraněmi a drogami, se objevují znovu a znovu. Po letech soudce konečně pochopil, že opakující se iniciály znamenají **Theodora G. Shackleyho**, bývalého náměstka ředitele CIA, který měl na starosti všechny tajné operace.

CIA zakládá nové podniky

Po zátahu na společnost Stibam, vytvořila CIA nové přepravní společnosti, aby obchod s drogami za zbraně pokračoval. Společnosti Allivane a Allivane International byly založené ve Skotsku a Izraeli. Založil je **Terence Charles Byrne**, americký obchodník se zbraněmi, na žádost ředitele CIA Williama Caseyho. Jedna z prvních zásilek z těchto firem byla v rámci slibu říjnového překvapení odeslána ajatolláhu Chomejnímu do Íránu. Zásilka obsahovala kulometry dalekého dosahu a také elektroniku, kterou Írán použil ve válce proti Iráku. Další zásilka obsahovala tři velké baňky s radioaktivním cesiem, které byly odeslané do Dánska a odtud vyvezené do Portugalska a dále přes Kypr a Izrael do Íránu.

Během tří let od zátahu bylo v pobřežních městech po celé Evropě zřízeno sto dvacet dalších přepravních operací. Kromě rafinerií na Sicílii byly po celém Turecku zřízené stovky „heroinových kuchyní“, včetně Bačkale, vzdálené půl hodiny cesty od hranic s Irákem. Na celém Balkáně byly otevřeny nové trasy. Také hotely, restaurace a nevěstince, které sloužily pašerákům. Venkovské osady jako Lice, Van a Gaziantep daly vzniknout pašeráckým hnízdům a náhlé prosperitě.

Z heroinu se stal byznys v hodnotě 400 miliard dolarů s dvěma sty miliony uživatelů po celém světě. Z podílu CIA na tomto byznysu byli financováni mudžáhidé v Afghánistánu, partyzánské jednotky v Angole, Contras v Nikaragui, loutkové režimy v Jižní Americe a eskadry smrti v Salvadoru. Původní plán Paula Helliwella vytvořil CIA se zdánlivě neomezenými prostředky na zdánlivě nekonečné operace.

Závěr

To je konec tohoto pátého dílu, o čem bude pojednávat závěrečná, šestá epizoda? Podívám se třeba na vraždu bankéře Vatikánu Roberta Calviho, dále na to, jak Američané napříč celou zemí začali trénovat své vlastní teroristy, které posílali do Afghánistánu, anebo jak Američané vozili zásilky drog přes Brusel, kde sídlí velitelství NATO, a drogy pak převáželi na základnu Andrews. Podívám se ale také na papeže Františka alias vejce Condoru.

6. díl

Šestý díl se věnuje různým kontroverzním tématům spojeným s Vatikánem a mafií. Mezi těmito tématy jsou například vražda bankéře Roberta Calviho, zednářská symbolika, sekta Opus Dei, černé operace a americká výchova teroristů. Dále se v pořadu řeší drogový boom, který způsobuje značné společenské škody a mění vztahy mezi různými zeměmi. Poslední kapitola se zaměřuje na současnou situaci v katolické církvi a na papeže Františka. Celkově se jedná o provokativní cyklus, který má za cíl ukázat temné stránky Vatikánu a jeho vlivu na celou společnost.

Osoby a obsazení

Jorge Mario Bergoglio (papež František I.)	generální představený jezuitské provincie v Argentině, který se podílel na operaci Condor
Roberto Calvi	šéf Banco Ambrosiano, který založil vatikánské krycí společnosti
Giuseppe Santovito	šéf italské vojenské rozvědky SISMI
Francesco Pazienza	druhý velitel SISMI a agent CIA
otec Felix Morlion	bývalý úředník OSS, zakladatel zpravodajské agentury Pro Deo v Římě
Mons. Paul Marcinkus	duchovní z Cicera ve státě Illinois, který se stal vedoucím Vatikánské banky
Michele Sindona	spojka mezi CIA, mafií a Vatikánem
Henry Kissinger	bývalý ministr zahraničí USA a mistrný geopolitický stratég.
Michael Ledeen	americký zpravodajský důstojník, který úzce spolupracoval s Propaganda Due
Abdullah Çatli	místopředseda Šedých vlků a vrah CIA
Mehmet Ali Agca	atentátník Šedých vlků, který se pokusil o atentát na papeže Jana Pavla II.

Úvod

V minulém pátém díle jsem se podíval podrobně na přípravu, průběh a následky atentátu na papeže Jana Pavla II. Ten totiž zahájil dialog s Kremlem, uklidňoval polskou Solidaritu, což bylo v přímém rozporu se zájmy CIA, která chtěla naopak vyprovokovat Solidaritu k neuváženým akcím. Probíhala i řada dalších věcí, ale tou nejdůležitější bylo, že papež Jan Pavel II. se chtěl vydat po vlastní mírové ose. Nesvatá aliance Vatikánu, mafie a CIA mu to musela důrazně připomenout. Na scénu přišli turečtí šedí vlci.

Drogový boom: Kdo šnupe, ten platí!

Zlatý trojúhelník produkoval v 80. letech minulého století 80 % světových zásob opia. Na konci roku 1982 měl protidrogový úřad důkazy o více než čtyřiceti heroinových syndikátech a dvou stech heroinových laboratorních působicích v Pákistánu. CIA ukládala velkou část svých zisků z těchto operací v libanonské společnosti Shakarchi Trading Company, která sloužila nejen jako výhodná pračka peněz, ale také jako přepravní firma, která dodávala osmi a půl tunové zásilky vybraného hnědého produktu zločineckému syndikátu Gambino v New Yorku.

Hlavní pračkou peněz pro novou heroinovou síť ale zůstávala banka zločinců Bank of Credit and Commerce International, která si nadále ponechávala své hlavní kanceláře v Londýně a Karáči. Hlavním ředitelem zůstal **James Bath**, spolupracovník CIA a obchodní partner George Bushe mladšího. **Bert Lance**, americký podnikatel, který za prezidenta Jimmyho Cartera působil jako ředitel Úřadu pro řízení a rozpočet, se v roce 1981 objevil jako klíčový poradce této banky zločinců spolu s arkansaským mocenským makléřem **Jacksonem Stephensem**.

A teď drobná odbočka. Znáte můj trojdílný dokument *Clintonova vražedná mašinérie*? Tam jsem probíral obchody indonéskeho miliardáře **Mochtar Riadiho**, který měl blízko k pravicovému diktátorovi **Suhartovi**. To jsem zase probíral v mém dokumentu *Indonéský holokaust*. Mochtar Riadi byl spojencem Billa Clintona v Arkansasu, a hádejte, kdo byl agentem Mochtara Riadiho? Opět Jackson Stephens, klíčový poradce banky zločinců. Jen opět, abychom si věci spojovali do souvislostí.

Díky Lanceovi a Stephensovi se Arkansas na západě náhle stal centrem mezinárodního pašování drog. Na malé letiště v Meně pašovali kokain zaměstnanci CIA, včetně pašeráka drog Barryho Seala. Tato aktiva také dopravovala do Meny obrovské balíky peněz, které prala First American Bank patřící bance zločinců. First American Bank byla finanční instituce ve Washingtonu, kterou pro banku zločinců získal bývalý ministr obrany **Clark Clifford**. Hotovost pocházela od zločinecké rodiny Gambino, která za každou zásilku vyplácela 50 milionů dolarů.

Věci kolem západu a Arkansasu jsem probíral opět v mém trojdílném cyklu *Clintonova vražedná mašinérie*. Ovšem tehdy jsem popisoval jen výsek celého komplexu mezinárodního podsvětí a zločineckých syndikátů. Na projekčním plátně Clintonových jsem vykresloval, jak jeden takový mezinárodní zločinecký syndikát, ve spolupráci s armádou, CIA a politiky, funguje. V tomto cyklu popisují už celkový obraz mezinárodního podsvětí a zločineckých syndikátů.

Praní špinavých peněz ve First American Bank probíhalo ve spojení s Worthern Bank, finanční institucí vlastněnou Jacksonem Stephensem, a také proslulým Úřadem pro financování rozvoje. To byla státní agentura, kterou zřídil guvernér Bill Clinton. To jsem probíral konkrétně v šesté kapitole prvního dílu *Clintonovy vražedné mašinérie*. Chci, abychom si kombinovali ty souvislosti a napojení Clintonova zločineckého syndikátu na tu mezinárodní úroveň. Pořadem o Clintonových jsem si připravoval předpolí také pro tento shrnující dokument.

Jackson Stephens byl významným dárcem Clintonovy guvernérské kampaně v roce 1982 a banka Worthern poskytla Billu Clintonovi úvěrovou linku ve výši 3,5 milionu dolarů. Do roku 1985 se banka zločinců stala mezinárodní organizací v hodnotě 23 miliard dolarů. Jejím prostřednictvím CIA vyplatila Licio Gellimu více než 83 milionů dolarů například na operaci Gladio. Kupodivu část těchto peněz skončila v pokladně Irské republikánské armády IRA.

Boží bankéř: Je třeba zabít Calviho

Arthur Hartmann, další ředitel banky zločinců, byl ve špionážní hře starým známým. Po desetiletí spolupracoval s britskou a saúdskou rozvědkou. Hartmann působil také jako prezident Rothschildovy banky v Curychu. V červnu 1982 obdržela Hartmannova banka v Curychu ranní zásilku od banky zločinců. Kufř napěchovaný 21 miliony dolarů v hotovosti. Peníze měly být použity na vraždu Roberta Calviho.

Rozhodnutí zabít Calviho nebylo přijaté lehce. CIA se snažila vyřešit aféru banky Ambrosiano tím, že jako nového „mezinárodního poradce“ bankěře poskytla Francesca Pazienu. Tento krok byl projevem odhodlání CIA vyřešit blamáž banky Ambrosio. Jen málo osob mělo pro Gladio větší význam než Pazienu. A nikdo nebyl více napojený na mocenské činitele operace. Francesco Pazienu, vystudovaný lékař, opustil svou lékařskou profesi, aby mohl sloužit operaci Gladio. Do služeb SISMI generála Santovita jej vyslal bývalý velitel NATO a ministr zahraničí **Alexander Haig**, a bývalý ministr zahraničí Henry Kissinger. Jako přední člen Propaganda Due se pravidelně setkával s Licio Gellim a později byl označen za spolupachatele bombového útoku v Bologni.

Od roku 1978 úzce spolupracoval s Henrim Arsanem ve společnosti Stibam. Tady zařizoval prodej flotily válečných lodí Saddámu Husajnovi do Iráku. Pazienu byl také prvotřídním mafiánem. Měl synovské vazby na **Pippa Calo** a **Salvatora Inzerilla**, a tím i na rodinu Gambino v Americe. Díky přátelství s Michaelem Ledeenem se Pazienu hluboce zapojil do politických záležitostí Ameriky. Například realizace operace *Billygate*. Spiknutí spojujícího bratra prezidenta Jimmyho Cartera s Lidovou frontou pro osvobození Palestiny, skupinou usilující o zničení Izraele.

Sedm dní po zastřelení Jana Pavla II. byl Roberto Calvi zatčen za nezákonný převod finančních prostředků z Itálie. Jakmile se tak stalo, Calviho rodina kontaktovala arcibiskupa Marcinkuse a požádala jej o pomoc při propuštění bankěře z cely. Marcinkus na jejich prosby reagoval slovy: „*Pokud Vatikánská banka přijme jakoukoli odpovědnost, utrpí tím nejen obraz Vatikánu. Proděláte i vy, protože naše problémy jsou i vaše problémy.*“

Vězení bylo nejhroší zkušeností Calviho života. Byl bolestně introvertní, posedlý svým chováním a puntičkářský v osobní péči. Jeho spoluvězni si krátili čas hraním karet a poslechem rokenrolu v rádiu. Roberto Calvi nemohl před zraky ostatních ani spát, ani chodit na záchod. Jeden z návštěvníků ho našel jako naprosto podřízeného člověka, který pokorně poslouchal posměvačné dozorce. Byl na pokraji fyzického i psychického vyčerpání. 3. července se Roberto Calvi při výslechu milánskými soudci rozplakal: „*Jsem jen nejnižší z nejnižších*“, vzlykal. „*Jsem jenom pes, který slouží ostatním*.“ Soudci se zeptali: „*Kdo vám tedy poroučí? Kdo je majitelem banky?*“ Na to se Calvi sebral a odpověděl: „*Víc vám nemohu říct*.“

Když 7. července italská vláda obvinila Michele Sindonu z vraždy **Gior-gia Ambrosoliho**, Roberto Calvi spolykal množství barbiturátů a podřezal si zápěstí. Když na vězeňské ošetřovně přišel k vědomí, řekl, že jednal ve chvíli „*jasné deprese*“. 29. července byl Roberto Calvi odsouzený ke čtyřem letům odnětí svobody a pokutě ve výši šestnácti miliard lir. Jeho právník podal odvolání a Calvi byl propuštěný na kauci.

Do týdne se vrátil do funkce předsedy představenstva banky Ambrosiano. S vědomím, že skořápková hra je prohraná, se Calvi obrátil na Svatého otce s poslední žádostí o vysvobození. Panovaly obavy z prozrazení obří tajné operace CIA ve spojení s mafií a Vatikánskou bankou. Ve čtvrtek 17. června přišel převrat. Italské finanční noviny, zveřejnily kompletní text dopisu Italské banky Calvimu a ředitelům banky Ambrosiano. Akcie banky Ambrosiano se ocitly ve volném pádu, který vyústil v úplný kolaps.

Ve čtvrtém patře sídla Ambrosiana se konala mimořádná schůze. Zavládla panika. Došlo k výměně obvinění. Padaly výhrůžky. Byli předvolaní právníci. Když se podařilo obnovit určitý pořádek, byl Calvi jednomyslně odvolaný z funkce v bance. Na Calviho byl vydán nový zatykač. Předchozí týden se Calvimu podařilo z Milána uprchnout. Nyní byl jedním z nejhledanějších uprchlíků na světě. Den po jeho zmizení **Graziella Corrocherová**, bankéřova pětapadesátiletá osobní sekretářka, spadla nebo byla vyhozená z pátého patra budovy banky Ambrosiano. Tělo dopadlo s nárazem na rampu vedoucí do podzemních garáží banky. K žádnému zatčení nedošlo a příčina její smrti zůstává neznámá.

Po opuštění Milána se Roberto Calvi dostal do přístavního města Terstu, kde se nalodil na loď Outrango, která byla společností Stibam využívaná

k pašování drog. Lodí odplul do malé rybářské vesnice Muggia v Jugoslávii. Setkal se s otcem **Felixem Carbonim**, který jej odvezl do bezpečného domu v Rakousku. Tam obdržel pas, který byl pravý ve všech ohledech kromě jména jeho držitele. „Roberto Calvi“ bylo hrubě, ale jednoduše upravené na **Gian Roberto Calvini**.

14. června 1982 Calvi odletěl do Londýna letadlem, které si pronajal **Hans Kunz**, který se podílel na operaci zbraně za drogy společnosti Stibam. Rakouský podnikatel se podílel na dodávkách raket Exocet pro argentinskou vojenskou juntou ve válce o Falklandy. Objednávku zadal Licio Gelli. Finanční prostředky poskytla banka Ambrosiano prostřednictvím vatikánské fiktivní společnosti v Panamě. V Londýně byl Roberto Calvi umístěn do bytu v osmém patře zaplivaného činžovního domu u King's Row, který sloužil jako nevěstinec pro rozmařilou klientelu. Úkryt mu zajistil otec Felix Carboni, který si pro sebe zamluvil ubytování v luxusním londýnském hotelu Hilton.

Roberto Calvi, který byl čím dál mrzutější a vyděšenější, strávil následující dva dny v nuzné ložnici natažený na posteli, zíral na televizi a telefonoval. Několikrát mluvil se svou dcerou Annou v Curychu. Vyprávěl jí o nebezpečí, které jí hrozí, a prosil ji, aby odjela z Evropy do Ameriky. „*Děje se něco opravdu důležitého*“, řekl, „*a dnes nebo zítra se rozpoutá peklo*.“

17. června 1982 bylo tělo Roberta Calviho nalezené visící na oranžové smyčce pod mostem Blackfriars Bridge v Londýně, jeho nohy byly ponořené v kalných vodách Temže. Na sobě měl lehký šedý oblek, na zápěstí mu zůstaly drahé hodinky a v peněžence měl nacpaných 20 000 dolarů. V kapsách měl čtyři páry brýlí a zfalšovaný italský pas; v kalhotách měl nacpaných pět cihel.

Zednářská symbolika

Místo Calviho skonu okamžitě vzbudilo podezření. Členové různých zednářských lóží v Itálii nosí černé hábity a oslovují se „bratře“. V „Seznamu zednářských lóží“, oficiálním rejstříku evropského zednářstva, je dokonce uvedena lóže Blackfriars pod číslem 3722. Skutečnost, že se na těle našlo zednářské dílo v podobě cihel, byla považována za významnou. Stejně jako fakt, že zednářská přísaha stanovila, že zrádci mají být v blízkosti stoupajícího přílivu oběšení provazem.

Vražda nebo sebevražda: Škrtič promluvil

Calviho smrt byla nejprve koronerovou porotou v Londýně označena za sebevraždu. Verdikt byl ale rychle zrušený, a druhá porota prohlásila, že není schopná rozhodnout mezi vraždou a sebevraždou. Vyšetřování pokračovalo mnoho let. Italští detektivové byli i nadále přesvědčení, že bankéř musel být zabitý. V době svého skonu bylo Calvimu dvašedesát let a měl nadváhu. Trpěl špatným zrakem a výraznou závratí. Aby spáchal sebevraždu, musel by překonat impozantní překážky. V naprosté tmě by musel spatřit lešení pod mostem, prakticky ponořené v přílivu. Musel by si vycpat kalhoty a kapsy cihlami, přelézt kamenný parapet a sestoupit po dvanáctimetrovém svislém žebříku. Pak se po lešení vydat osm metrů. Potom by se musel opatrně spustit na další sloup lešení, než by si nasadil krk do smyčky a vrhl se dolů.

V roce 1998 bylo Calviho tělo nakonec exhumováno. Koroner zjistil, že muž, který byl známý jako Boží bankéř, byl skutečně zavražděný. V návaznosti na toto rozhodnutí **Francesco Di Carlo**, manažer obchodu s heroinem sicilské mafie, vypověděl, že byl oslovený, aby Calviho zabil, členy zločinecké rodiny Corleone pod vedením kápa **Giuseppe Cala**, mafiánského pokladníka. Objednávku Calviho smrti ze strany Giuseppe Cala a zednáře Licio Gelliho potvrdili další vysoce postavení mafiáni. Mám opět jejich jména, ale ta vám nic neřeknou.

Nenapravitelné škody

Aféry Ambrosiano a neústupný Polák na papežském stolci způsobili operaci Gladio velké škody. Po zveřejnění seznamu členů lóže Propaganda Due 17. března 1981, byl Licio Gelli nucený uprchnout z Itálie. Zprávy o generálech, admirálech, poslancích, členech italské vlády, průmyslnících, policistech, úřednících tajných služeb a církevních hodnostářích, kteří patřili k Propaganda Due, byly zveřejněny už dříve. Objevení stejného seznamu Propaganda Due v Gelliho vile otřáslo italským tiskem, aby si uvědomil realitu této zlověstné lóže a její záměr získat kontrolu nad vládou.

Měsíc po Calviho smrti se ve Vatikánské bance objevili komisaři z Italské banky, aby konfrontovali arcibiskupa Marcinkuse ohledně jeho podílu na krachu Banco Ambrosiano. Italská vláda nadále vyvíjela tlak na Svatý stolec, aby plně odhalil své zapojení do aféry Ambrosiano. Jan Pavel II. přesto tvrdošíjně odmítal přiznat spojení s těmito společnostmi.

Sekta Opus Dei

24. května 1984 byla v sídle **Evropského obchodního sdružení** v Ženevě provedena „platba z dobré vůle“ ve výši 250 milionů dolarů, kterou Vatikán vyplatil věřitelům banky Ambrosiano. Peníze na odškodnění pocházely ze záhadného vkladu, který ve Vatikánské bance složil státní tajemník **Casaroli** ve výši 406 milionů dolarů. Zdrojem hotovosti byla **Opus Dei**. Šlo o hluboce konzervativní katolickou organizaci, která nashromáždila majetek v odhadované výši 3 miliard dolarů. Ve snaze podpořit papežství po škodách způsobených Vatikánskou bankou, převzala organizace Opus Dei lirové dluhy některých bank v rámci skupiny Ambrosiano.

Výměnou za tato dobrodíní udělil Jan Pavel II. sektě Opus Dei uznání jako „osobní prelaturé“. Tento status zajišťoval, že se tajná společnost bude zodpovídat pouze a jedině papeži. Žádný místní biskup ji nemohl disciplinovat ani sankcionovat. Ze dne na den se Opus Dei stalo celosvětovým církevním hnutím bez konkrétní diecéze. Žádná organizace v dějinách římskokatolické církve, s výjimkou **Tovaryšstva Ježíšova**, neměla takovou moc.

Opus Dei, založené v roce 1928 **Josemariou Escrivou**, španělským knězem a právníkem, je hnutí, jehož členové dodržují „cestu“, přísný denní řád předepsaný Escrivou. Řád zahrnuje mši svatou, zbožnou četbu, soukromou modlitbu a fyzické umrtvování, což představuje sebebičování biči a řetězy, aby si podrobili tělo. „Numeráři“ - svobodní laičtí členové – se v řádu zavazují k „celibátu“ a žijí v „centrech“. Zaměstnávají se v soukromém sektoru a své příjmy věnují hnutí Opus Dei. Žijí ze skromného stipendia. „Supernumeráři“ jsou manželské páry, které společně udržují cestu v rámci svých soukromých domů. Hnutí Opus Dei zahrnuje také spolupracovníky. Jsou to svobodní lidé, kteří nemohou žít v centrech kvůli jiným povinnostem, jako je péče o staré rodiče. Opus Dei má další spolupracovníky, které tvoří svobodní nebo ženatí jednotlivci. Ti přispívají lvím podílem svých příjmů na Opus Dei, ale ještě nepřijali „božské povolání“ každodenního duchovního režimu.

Přestože se Opus Dei hlásí k nesmiřitelné poslušnosti katolické nauce, porušuje toto hnutí kardinální princip kanonického práva. Zůstává totiž tajnou společností, podobně jako svobodné zednářství. Opus Dei nezveřejňuje seznam svých členů a členové podle stanov hnutí z roku 1950 nesmějí bez

výslovného svolení svých představených prozradit svou příslušnost k hnutí Opus Dei. Většina toho, co je o sektě Opus Dei známé, pochází od **Johna Roche**, profesora Oxfordské univerzity, který řád opustil a porušil slib mlčenlivosti.

V eseji nazvané *Vnitřní svět Opus Dei* Roche píše: „*Vnitřně je totalitní a prodchnutá fašistickými myšlenkami obrácenými k náboženským účelům. Myšlenkami, které jistě čerpala ze Španělska v prvních letech své existence. Svým duchem je prakticky okultní, je zákonem sama pro sebe, zcela sebevědomá, neochotně přijímá římskou autoritu, protože Řím stále považuje za pravověrný.*“

Do roku 1984, kdy došlo k odškodnění, se Opus Dei stal podnikem s obratem 3 miliardy dolarů. Ovládal 600 novin, 52 rozhlasových a televizních stanic, 12 filmových společností a 38 zpravodajských agentur. Mezi významné Američany, kteří se s hnutím spojili, patřili ředitel CIA William Casey, nebo William Simon ze společnosti Citicorp. David Kennedy z Continental Illinois, třebaže mormon, se stal nápadným přítelem sekty Opus Dei. Jeho banka byla hlavním akcionářem banky Opus Dei v Barceloně.

CIA začala v roce 1971 do pokladny sekty Opus Dei posílat miliony, aby zmařila rozvoj teologie osvobození v Latinské Americe. Velká část těchto peněz skončila v chilském Institutu pro všeobecná studia, think-tanku Opus Dei. V průběhu 80. let využívala CIA jako hlavní sílu v Polsku Opus Dei. Numeráři a supernumeráři poskytovali Solidaritě trvalou podporu. Ta podle některých údajů, dosáhla do konce 80. let téměř jedné miliardy dolarů.

Opus Dei také pořádala kurzy, semináře a konference. Na nich indoktrinovala polské učitele, vědce a ekonomy zásadami západní demokracie a plány sjednocené Evropy, podle představ Rady pro zahraniční vztahy a Trilaterální komise, v souvislosti s blížícím se rozpadem Sovětského Svazu.

Zatykač, vězení a zlaté pruty

26. února 1987 dospěli vyšetřující soudci k závěru, že Vatikánská banka fungovala jako zastřešení pro nezákonné transakce Roberta Calviho, že vlastnila podstatný podíl v Banco Ambrosiano i ve fiktivních společnostech, a že je odpovědná za krádež 1,75 miliardy dolarů. Na tři nejvyšší představitele Vatikánské banky byl vydaný zatykač: Arcibiskup Paul Marcinkus, **Luigi Mennini** a **Pellegrino del Strobel**. K zatčení ale nedošlo. Vatikán vzal své úředníky pod plnou ochranu.

Například arcibiskup Marcinkus zůstal pod papežskou ochranou až do roku 1991, kdy se usadil v Sun City v Arizoně. Italské úřady se po celé následující desetiletí snažily přesvědčit americké úředníky, aby arcibiskupa vrátili do Itálie a on mohl stanout před porotou. Tyto snahy se však ukázaly jako bezvýsledné. Americké ministerstvo spravedlnosti vydalo podivné rozhodnutí, že Marcinkus vlastní vatikánský pas a nemůže být vydaný do Itálie, přestože se jeho zločiny staly na italské půdě. Nikdo v CIA nechtěl, aby Marcinkus u soudu vypovídal o svých vazbách na Propaganda Due a sicilskou mafii, ani o převodech finančních prostředků Solidaritě, odpůrcům teologie osvobození a pravicovým režimům v Latinské Americe. A tak Marcinkus zůstával chráněný před spravedlností nikoli ve Vatikánu, ale v Sun City v Arizoně. A že se mu nežílo špatně. Vstoupil do prestižního Country klubu, denně hrál golf a kouřil drahé doutníky. Zemřel z neznámých příčin 20. února 2006.

Podobně to dopadlo s dalším zednářským mistrem, Licio Gellim. V roce 1987 se Licio Gelli vydal švýcarským úřadům v Jižní Americe s tvrzením, že je „na konci svých sil“ a trpí srdečními problémy. Vzdal se až po vyjednání podmínek svého návratu do Itálie. Obviněný měl být pouze z finančních deliktů. Po necelých dvou měsících strávených za mřížemi si Licio Gelli stěžoval na zhoršující se zdravotní stav a byl podmíněčně propuštěný. V roce 1992 byl odsouzený k osmnácti letům vězení za účast v aféře Ambrosiano. Po odvolání byl trest snížen na dvanáct let. Dalších šest let zůstal Gelli v domácím vězení ve své luxusní vile v Toskánsku. Když ho v roce 1998 přišla policie převést do veřejného zařízení, Gelli opět zmizel. Ve vile policie ob-

jevila 363 kilogramů zlatých prutů zakopaných v květináčích na terase mezi jeho muškáty a begoniemi. Velmistr Propaganda Due zlato ukradl jugoslávské vládě, když pro nacisty provozoval krysí stezky.

Nacista v čele nové Vatikánské banky

V rámci reorganizace vatikánských financí v rámci Opus Dei, která se rozběhla v roce 1989, byla u Vatikánské banky zřízena nová pětičlenná dozorčí rada složená z „laických odborníků“. Jedním z členů správní rady této nové Vatikánské banky byl **Hermann Abs**. Ten byl mimo jiné šéfem Deutsche Bank. Jenže se ukázalo, že Hermann Abs, ředitel Deutsche Bank a člen výboru Vatikánské banky, byl bývalým Hitlerovým bankéřem. Ba co víc, dokonce šéfoval společnosti IG Farben, která provozovala vlastní otrocký pracovní tábor v Osvětimi. Po válce byl Herman Abs pověřen přidělováním finančních prostředků z Marshallova plánu německému průmyslu. Díky této pozici se stal klíčovou postavou při vzniku Gladia.

Herman Abs byl stejně jako mnoho dalších maltézským rytířem. Duchové nacismu se ve Vatikánské bance objevili ještě po 40 letech, ba co víc, ještě po 40 letech ex-nacisté šéfovali Deutsche Bank. To je jen střípek toho, co budu během tohoto roku odhalovat v mých dokumentárních cyklech ohledně Evropské Unie, jak ex-nacisté znovu dobývají Evropu a získávají opět čelní místa a ostruhy v evropské čtvrté říši. Tohle je jen taková drobná ukázka. Finance svaté Matky církve byly nyní v rukou tajné katolické společnosti, která zůstala ve službách CIA a tajné skupiny globálních ekonomů.

Američané vychovávají své teroristy

CIA už ale opět zajímala situace v Afghánistánu. Aby CIA dohnala Sovětský Svaz k totálnímu kolapsu, pokračovala v zásobování svaté války municí a penězi, až se válka v Afghánistánu stala nejdražším tajným podnikem CIA. Do roku 1985 dostávali afghánští povstalci od CIA špinavé peníze ve výši 250 milionů dolarů ročně na boj proti 115 000 sovětských vojáků, kteří zemi okupovali. Do roku 1988 dosáhly roční platby muslimským partyzánům téměř 1 miliardy dolarů. V té době už CIA džihádistům, které považovala za „bojovníky za svobodu“, dodávala také vysoce sofistikované zbraně, včetně raket Stinger.

Ve snaze dodat džihádu rekruty CIA opět zaměřila svou pozornost na americkou černošskou komunitu. Tento vývoj byl pochopitelný. CIA si uvědomovala, že miliony Afroameričanů, kteří se cítili zneuznaní systémem, konvertovali k islámu, který považovali za „náboženství černých“. Černošské hnutí dalo vzniknout stovkám mešit ve vnitřních částech amerických měst. Ale co se nestalo. Amerika si začala vychovávat a připravovat své první teroristy. V roce 1980 začala CIA vysílat do amerických mešit stovky militantních muslimských misionářů. Ti vyzvali mladé černochoy, aby se chopili zbraní ve svaté válce za osvobození svých muslimských bratří.

Šejk **Mubarak Gilani**, jeden z prvních z těchto misionářů, přesvědčil desítky členů mešity Yasin v Brooklynu, aby se vydali do partyzánských výcvikových táborů v Pákistánu s nabídkou tisíců dolarů v hotovosti. Peníze pocházely z pokladny CIA. Šejk Mubarak Gilání si uvědomoval, že by bylo finančně výhodné cvičit nové rekruty na americké půdě. Tak s pomocí CIA zřídil polovojenské výcvikové tábory ve venkovských oblastech po celé Americe. Mimo jiné v Hancocku ve státě New York, Red House ve Virginii, Commerce v Georgii, Yorku v Jižní Karolíně, Doveru v Tennessee, Buena Vista v Coloradu, Maconu v Georgii, Squaw Valley v Kalifornii, Marionu v Alabamě a Talihině v Oklahomě. K nim se začali připojovat američtí Arabové.

Pamatujete si na můj dokument *Jak Američané stvořili al-Káidu a Tálibán?* Tento pořad tvořil pouhý výsek celého rozměru této operace. Opět skládáme další stavebnicovou část dohromady. Američané rekrutovali po celé

zemi černochoy a Araby, které potom letecky transportovali do Afghánistánu. Potom v 90. letech do Bosny a dalších zemí.

Aby CIA poskytla mudžáhidům větší podporu, využila CIA **Abdulláha Azzáma**, mentora **Usámy bin Ládina**, k založení buňky **al-Káidy** v rámci mešity al-Fárúk na Atlantic Avenue v newyorském Brooklynu. Tato buňka, známá jako centrum pro uprchlíky al-Kifah, sloužila jako zástěrka pro přesun finančních prostředků, zbraní a rekrutů do Afghánistánu. V průběhu 80. let dostávala tato militantní organizace více než 2 miliony dolarů ročně a mešita al-Fárúk se stala velmi bohatou institucí. Opět, všechno jsem to velmi podrobně probíral v mém dokumentu *Jak Američané stvořili Al-Káidu a Tálibán*.

V této době trávil Abdulláh Azzám v Brooklynu mnoho času. Do roku 1992 se mešita al-Fárúk stala útočištěm arabských veteránů z velkého džihádu v Afghánistánu, kterým CIA udělila zvláštní pasy pro vstup do Spojených států. Mezi staršími afroamerickými členy mešity a arabskými nově příchozími vypukl spor, který 1. března 1991 vyústil ve vraždu **Mustafy Šalabího**, ohnivého imáma mešity. Zločin nebyl nikdy objasněn.

Nové zdroje pro černé operace

Výdaje na tajnou válku v Afghánistánu rostly. Bylo potřeba také financovat partizánské jednotky v latinské Americe v rámci operace Condor a v Evropě v rámci operace Gladio. To všechno přimělo CIA k hledání dalších zdrojů. CIA zajišťovala praní peněz z drog jednak přes Afghánistán a Turecko a jednak přes sicilskou mafii. Jenže CIA potřebovala najít nové zdroje, protože tohle všechno neutáhlo financování černých operací.

V roce 1980 vyslala CIA **Duane Clarridge**, svého nejlepšího agenta v Latinské Americe, který dříve působil v turecké Ankaře, aby navázal kontakty s honduraským drogovým bossem **Juanem Mattou Ballesterosem**, který provozoval leteckou společnost SETCO. Ta souhlasila s přepravou narkotik gangům na sever od hranic a zbraní do skladu v Hondurasu, který provozovali agenti CIA **Oliver North** a **Richard Secord**. Ten dříve působil v jihovýchodní Asii.

CIA uzavřela obchodní dohody i s dalšími drogovými bossy, včetně mexických nejmocnějších drogových sítí. V roce 1990 se více než 75 % veškerého kokainu, který se dostal do Ameriky, přišlo přes Mexiko. Mexiko se také stalo hlavním zdrojem heroínu, marihuany a metamfetaminu. Tento obchod generoval 50 miliard dolarů ročně; CIA našla zdroj financování, který rozšířil její pokračující obchod s heroinem s Afghánistánem, Tureckem a sicilskou mafii.

Po otřesech uvnitř sicilské mafie založila CIA a turečtí Šedí vlci v různých republikách střední Asie sofistikované laboratoře pro rafinaci morfinové pasty na heroin. Drogy dále proudily balkánskou cestou na Sicílii, odkud byly posílány do Ameriky. Byly zřízeny další trasy, včetně hlavní linky, která vedla z Bulharska do Bruselu, kde sídlilo velitelství NATO.

Aby bylo pašování ještě snazší, přepravovala nákladní letadla NATO heroin z Turecka do Bruselu, kde byl naložen do amerických vojenských letadel a dopravený na leteckou základnu Andrews v Marylandu. Z této základny Andrews byly drogy dodávány do distribučních míst v Chicagu a Patersonu ve státě New Jersey. Nové spojenectví znamenalo, že CIA mohla zahájit ještě ambicióznější operace, než bylo Gladio.

Kde jsou vlci? 50 odstínů turecké šedi

Tehdy byla operace Gladio odhalena v celé své kráse. Všechno jsem to podrobně probíral v mém dokumentu *Tajná síť Gladio*. Stejně jako auto-nehodu 3. listopadu 1996 u tureckého Susurluku, kde vedle dalších zemřel **Abdulláh Čatli**. Ten úzce pomáhal Mehmetu Alí Agčovi s atentátem na Jana Pavla II. Po útěku ze Svatopetrského náměstí byl Čatli ve Švýcarsku zatčen za pašování drog a v roce 1987 umístěn do vězení s maximální ostrahou. Ve vězení nezůstal dlouho. Jedné noci se mu podařilo uprchnout, když se dveře jeho cely a bloku náhle otevřely a záhadně se objevil vrtulník NATO, který jej odvezl pryč.

V roce 1989 se objevil v Anglii, kde – ačkoli byl jedním z nejhledanějších uprchlíků na světě – získal britský pas. To prostě nevymyslíš. Čatliho podivný příběh se stal ještě podivnějším. V roce 1991 přijel do Chicaga a oženil se s Američankou. Přijal svou novou identitu jako **Ozkay**, a dostal zelenou kartu. Američtí imigrační úředníci zřejmě blaženě nevěděli, že jde o uprchlého vězně, odsouzeného vraha, známého teroristu zapleteného do pokusu o vraždu papeže a známého Šedého vlka, který řídil největší světový obchod s drogami za zbraně. Jak jsem řekl, to prostě nevymyslíš.

Z Chicaga byl Čatli vysíláný na mise americké zpravodajské služby CIA do nově vzniklých republik ve Střední Asii, které byly součástí Sovětského svazu. V těchto zemích inicioval teroristické akce, včetně ozbrojeného povstání s cílem svrhnout vládu **Hejdara Alijeva** v Ázerbájdžánu. Čatli také podnikl cesty do čínské provincie Sin-t'iang, kde pomáhal Ujgurům, turecky mluvícím muslimům žijícím v severozápadní Číně, organizovat povstalecké útoky, při kterých zahynulo 162 lidí. Pro své cesty získal Čatli americký pas na jméno **Michael Nicholasan**. Čím je tato oblast tak stěžejní pro Američany? Ropa a zemní plyn. Obrovské zdroje, které se rovnají Saúdské Arábii. O tom se dnes velmi málo hovoří. Mohu to rozvést třeba jindy, ale pro účely našeho příběhu je to zbytečné.

Potíže s bílým práškem

Heroin se na přelomu století stal jedním z nejcennějších světových zdrojů. Zdrojem, který mohl ročně vynést více než 100 miliard dolarů. Bez bílého prášku by nebylo černých operací – nebylo by prostředků, jak získat kontrolu nad Eurasií – nebylo by jak formovat globální ekonomiku a politické vztahy.

27. ledna 2000 však došlo ke katastrofě pro tajnou činnost. Vůdci **Talibanu** oznámili své plány zakázat produkci máku v Islámském emirátu Afghánistán. Toto rozhodnutí vyvolalo šokové vlny v americké zpravodajské komunitě. Od roku 1976 do roku 2000 vzrostla úroda afghánského opiového máku téměř desetinásobně. Sklizeň opiového máku prudce klesla. Tuto situaci musel vojensko-průmyslový komplex řešit rázným způsobem.

Po vypuknutí války proti terorismu, Američané vpadli do Afghánistánu. Každý se tehdy ptal, proč zrovna Afghánistán? Jaký to má význam? CIA potřebovala udržet obrovské obchody s opiem ze zlatého půlměsíce v hodnotě 100 miliard ročně. To už za nějakou tu válku stojí, co říkáte? Zákaz pěstování opia okamžitě skončil. Během jednoho roku OSN oznámila, že úroda máku se opět zvýšila na 3400 tun. Do října 2013 se díky americké okupaci sklizeň opia vyšplhala na rekordních 5500 tun. To byl pravý důvod války v Afghánistánu. Žádný boj proti terorismu v afghánských horách a vesnicích.

Doby, kdy se peníze z heroinu mohly prát prostřednictvím úzkého okruhu bank, včetně Vatikánské banky, byly dávno pryč. Do roku 2014 se prostřednictvím předních světových bank, ze kterých se polovina nacházela v Americe, vypralo 500 miliard až 1 bilion dolarů z výnosů z trestné činnosti a černých operací. Narkodolary se staly krví národního hospodářství. Americké banky vyvinuly neuvěřitelně složitý systém převodu nelegálních finančních prostředků do USA za účelem investic do nemovitostí, podniků, průmyslových odvětví a státních dluhopisů.

Ve snaze řešit tento problém přijal americký Kongres několik zákonů, včetně zákona o kontrole praní špinavých peněz z roku 1986, které vyzývají veřejné regulační orgány k přísnějšímu vymáhání. Všechny tyto právní předpisy byly bezvýsledné. Banky pokračovaly v praní špinavých peněz. Suma špinavých peněz, které kolovaly po celé zemi, exponenciálně rostla.

Vládní úředníci nikdy nepřijali žádná rozhodná opatření, protože vysoké zisky z obchodu s drogami sloužily jako jedna z hlavních složek americké ekonomiky. *Antonio Maria Costa*, šéf Úřadu OSN pro drogy a organizovaný zločin, ostatně tvrdil, že Spojené státy zachránily před totálním hospodářským kolapsem v roce 2008 miliardy, které protekly americkými bankami z obchodu s drogami.

Vatikán: Prokletí či požehnání?

Papež Jan Pavel II. nikdy neodsoudil, ani neexkomunikoval žádného církevního činitele, který patřil k zednářské lóži Propaganda Due, přestože kanonické právo nařizuje okamžitou exkomunikaci každého, kdo vstoupí do zednářské lóže. Jan Pavel II. po celou dobu svého dlouhého pontifikátu umožňoval, aby vztahy mezi sicilskou mafií a Svatým stolcem zůstaly nedotčené.

Výsledkem jeho vlády nebyly ani progresivní reformy Jana XXIII. a Pavla VI. ani návrat k tradiční katolické bohoslužbě a učení. Spíše vedlo ke stabilizaci Vatikánu jako finanční a politické instituce. Hlavním cílem této instituce nebylo hledání a šíření duchovních pravd v době nejistoty. Hlavním cílem bylo udržení vlastních korporativních zájmů prostřednictvím intrik, lživosti, krádeží, a když to situace vyžadovala, i krveprolití.

Během své návštěvy Sicílie 6. listopadu 1994 Jan Pavel druhý požehnal památce **Giuseppe Puglisiho**, horlivého odpůrce mafie, který byl zastřelen před svou farností v Palermu. Papež také odsoudil rodiny organizovaného zločinu slovy: „*Ti, kdo jsou zodpovědní za násilí a aroganci potřísněnou lidskou krví, se budou muset zodpovídat před Boží spravedlností. Dnes je na Sicílii silná touha po vykoupení a osvobození, zejména od moci mafie.*“ Papežova slova ale vyzněla naprázdno uprostřed nezákonných finančních transakcí mezi sicilskými zločineckými rodinami a Vatikánem.

3. října 1999, tři roky potom, co Jan Pavel druhý naléhal na blahorečení otce Puglisiho, bylo v Palermu zatčeno jednadvacet členů sicilské mafie, kteří ve spolupráci s Vatikánskou bankou prováděli promyšlený internetový bankovní podvod. **Antonio Orlando**, kápo, který celou operaci řídil, dokázal z bank po celé Evropě odčerpat 264 miliard lir, asi 115 milionů dolarů. Peníze byly odeslané do provincie Emilia-Romagna v severní části Itálie. Z této provincie byly nasměrované na očíslované účty ve Vatikánské bance. Těsně před jejich zatčením, Orlando a jeho parta rozjeli plán, jak z Banky na

Sicílii vyvést dva biliony lir, asi 1 miliarda dolarů. Má tohle být deklarovaný boj Vatikánu proti mafii?

Dalším důkazem toho, že po skandálu Ambrosiano se do Vatikánu vrátily obvyklé obchody, byl článek v londýnském deníku Daily Telegraph z 19. listopadu 2001. Článek označil Vatikánskou banku, spolu s bankami v zemích jako Mauricius, Macao, Nauru a Lucembursko, za jedno z předních míst na světě, kde se perou peníze z podsvětí. V posledních letech vlády Jana Pavla II. vypukly další skandály.

Jeden z nich se týkal *Martina Frankla* a pokusu vylákat z pojišťoven v Americe více než miliardu dolarů v zajištěných aktivech. Poté, co vyšla najevo Frankelova aféra, podali pojišťovací komisaři států Mississippi, Tennessee, Missouri, Oklahoma a Arkansas federální žalobu proti Vatikánu. Tvrdili, že Svátý stolec byl zapojený do zločinného spiknutí s cílem ukrást zmrazený majetek devíti pojišťoven. Žaloba požadovala náhradu škody přesahující 600 milionů dolarů.

Když papež Jan Pavel II. obdržel zprávu o trestním obvinění, ujistil členy římské kurie, že Vatikán jako suverénní stát je vůči takovým soudním sporům imunní. „*Nevšímejte si jich*,“ řekl. „*To přejde*.“ Pak Svátý otec dodal: „*O žádné peníze jsme nepřišli, že ne?*“ A tak se stalo, že dvacet let po aféře Ambrosiano byla římskokatolická církev před americkým soudem prezentovaná jako zločinecká organizace. Navíc pomocí stejného zákona, což je ten největší paradox, který byl vypracovaný k likvidaci italské mafie v Americe.

Spojenectví mezi organizovaným zločinem, CIA a Vatikánem určilo směr, který církev nemohla změnit. Byl to kurz, který vedl od nacistických krysích stezek a vzniku Propaganda Due k heroinové závislosti, padělaným cenným papírům,

strategii napětí Gladio, útokům pod falešnou vlajkou, které zabily tisíce lidí, řetězcům gangsterských vražd a finanční nouzi tisíců rodin. A byl to směr, který vedl také k morálnímu a duchovnímu bankrotu.

Křesťanství upadá

V době smrti Jana Pavla II. 2. dubna 2005 klesal počet členů římskokatolické církve v Americe ohromujícím tempem čtyř set tisíc ročně. A to navzdory přílivu katolíků z Mexika a Latinské Ameriky. Tisíce kdysi prosperujících a živých farností bylo uzavřeno, a tisíce dalších postrádaly kněze. Na jednoho nově obráceného katolíka připadali čtyři katolíci narození v Americe, kteří církev opouštěli.

Ve Španělsku se 81 procent lidí označovalo za katolíky, ale dvě třetiny z nich nikdy nechodily na mši. V roce 1996 byl morální úpadek v Itálii, kde katolíci tvoří 95 procent obyvatelstva, tak hrozivý, že Jan Pavel II. vyzval dobrovolníky, aby chodili od domu k domu a snažili se lidi přesvědčit, aby se „vrátili do církve“. Toto úsilí bylo naprosto neúspěšné. V roce 2000 se na nedělní mši svaté objevilo méně než 25 procent italských katolíků.

Na počátku jednadvacátého století navštěvovali nádherné kostely a katedrály ve Francii, ze kterých mnohé pocházejí z jedenáctého století, téměř výhradně turisté. Méně než 8 procent katolíků v zemi se rozhodlo sedět na liturgii dokonce jen jednou za měsíc. Z těch několika Francouzů, kteří se dostavili na mši, bylo 28 procent starších pětasedmdesáti let a drtivou většinu tvořily málo vzdělané venkovské ženy.

V celé Evropě ztratila církev od konce druhého vatikánského koncilu více než jeden a půl milionu členů. A každým rokem se situace dále zhoršuje. Vyhledky na budoucnost katolíků nebyly slunečné ani v Mexiku, kde počet věřících klesl z 96 % na 82 %.

Na konci prvního desetiletí jednadvacátého století obdrželi američtí biskupové stížnosti, že přibližně šest tisíc kněží sexuálně zneužívalo děti. Tento problém pedofilie se samozřejmě neomezoval pouze na Ameriku. Rozšířil se do Irska, Kanady, Spojeného království, Latinské Ameriky, Belgie, Francie, Německa a Austrálie, čímž se náklady zvýšily na 10 miliard dolarů a způsobily finanční poušť v diecézích a farnostech po celém světě.

Z velké části kvůli pedofilním skandálům, začal Svatý stolec v roce 2005 vykazovat schodek přesahující 12 milionů dolarů. Římská kurie ale zůstávala vůči těmto narůstajícím nedostatkům netečná. Věděla, že skutečné světské bohatství církve zůstává v bezpečí Apoštolského paláce, kde sídlí Vatikánská

banka. Diecéze mohou být žalované a upadnout do bankrotu. Církevní školy, univerzity a nemocnice mohou být zatížené mnohamilionovými vyrovnáními. Ale účty v rámci Vatikánské banky zůstávají mimo dosah. Svatý stolec jako suverénní stát nemůže podléhat žádnému rozhodnutí zahraničního soudu.

Vatikánská banka: Bohatí ještě bohatšími

Svatý stolec zůstává institucí s cennými papíry v hodnotě více než 50 miliard dolarů. Má zlaté rezervy, které převyšují rezervy některých průmyslových zemí. Má nemovitosti, jejichž rozloha se rovná celkové rozloze mnoha zemí. Má honosné paláce s největšími uměleckými poklady světa. Takové bohatství zůstane a poroste, i když příspěvky katolických věřících byly sníženy na minimum.

Vatikánská banka zůstávala magnetem pro staré známé. Nástupce Jana Pavla II., **kardinál Ratzinger**, který nastoupil na papežský stolec jako Benedikt XVI., slíbil zahájit novou éru dodržování mezinárodních finančních předpisů a naprosté transparentnosti všech transakcí. První krok k této „reformě“ se uskutečnil 24. května 2012 odvoláním **Ettoreho Gottiho Tedeschiho** z funkce prezidenta banky. Tedeschi se stal terčem trestního vyšetřování italských úřadů kvůli své roli v praní milionů eur z neznámého zdroje do JP Morgan Chase ve Frankfurtu a Banca del Fucino v Itálii.

Vyhazov neproběhl podle plánu. Po svém propuštění Tedeschi informoval italské vyšetřovatele, že sestavil vyčerpávající spis s kompromitujícími informacemi o Vatikánu. Spis ovšem nikdy nespátral světlo světa, protože se Tedeschi obával o svůj život. Bankéř předal kopie dokumentů svým nejbližším společníkům a řekl jim: „*Pokud budu zabitý, důvod mé smrti je zde. Viděl jsem ve Vatikánu věci, které by vyděsily každého.*“

Když vyšetřovatelé spisy zabavili, papež Benedikt požadoval, aby byly dokumenty vrácené Svatému stolci. Ti mu vyhověli, protože všechny italské soudní orgány jsou povinné respektovat výsostné postavení Vatikánu. Úplné zveřejnění by přirozeně vyvolalo nepříjemné otázky. Proč církve získala kontrolní podíl ve společnostech, které byly v příkrém rozporu s jejími dogmaty? Například včetně Raffaele del Monte Tabor v Miláně, biochemického centra, které se specializuje na výzkum kmenových buněk? Nebo včetně Fabbrica d'Armi Pietro Beretta, muniční společnosti, která průběžně dodávala zbraně Muammaru Kaddáfimu v Libyi? A tyto otázky by vedly k dalším otázkám.

Jak se Vatikánská banka stala pračkou peněz sicilské a turecké mafie a mezinárodního obchodu s nelegálními narkotiky? Proč je **Enrico De Pedis**,

prominentní kápo, pohřbený v katedrále s papeži a kardinály? Proč Vatikánská banka prodávala falešné cenné papíry a zakládala fiktivní společnosti, které okrádaly tisíce špatně informovaných investorů? Jak Vatikánská banka profitovala z chorvatských táborů smrti a nacistických krysích stezek? Proč se Vatikánská banka zapojila do černých operací se CIA a podvratné politické činnosti v celosvětovém měřítku? Nakonec si papež Benedikt uvědomil, že bude nejlepší nechat věci odpočinout a 28. února 2013 odstoupil ze svatého úřadu.

Závěr: Papež František, vejce Condoru

V době, kdy se Jorge Mario Bergoglio 13. března 2013 proměnil v papeže Františka, nahradil islám římský katolicismus na pozici hlavního světového náboženství. Duchovní devastace způsobená Janem Pavlem II. se rozšířila do všech koutů světa, s výjimkou některých oblastí Afriky. Po celé Evropě a Americe byly vybydlené farnosti, zavřené semináře, kláštery a sloučené církevní školy. V Americe klesl podíl katolíků, kteří se pravidelně účastnili mše, ze 47 % v roce 1974 na 24 %. Počet „silných“ katolíků se snížil ze 46 % na 27 %. Bylo by zapotřebí duchovního Herkula, aby vyčistil Augiášův chlév společnosti Vatikán a.s.

Bohužel, papež František odmítl vzít do ruky lopatu, a chlév vykydat. Vatikánská banka nebyla uzavřena, ale zůstala jako samostatná identita v rámci suverénního státu. 7. dubna 2014 papež František oznámil své rozhodnutí ponechat Vatikánskou banku v provozu. A to navzdory vypuknutí nových skandálů. Uvedu pouze jeden. Policie v červnu 2017 provedla zátah v jednom z bytů a našla tam hotovou Sodomu a Gomoru. Tento byt patřil jednomu z nejbližších spolupracovníků papeže Františka, a tento byt také využíval papežův tajemník. Policie tu našla několik zdrogovaných mužů oddávajících se sexuálním aktivitám.

Podle italského listu *Il Fatto Quotidiano*, který na případ jako první upozornil, patřil byt devětasedmdesátiletému kardinálovi **Francescovi Coccopalmeriovi**, který byl prefektem Papežské rady pro výklad legislativních textů. Jde o klíčový vatikánský úřad, který má na starost třeba výklad církevních norem. Úřad má podle listu *Daily Mail* v pravomocích také boj proti sexuálnímu zneužívání mezi duchovními. Tento byt měl, podle italského listu, využívat kardinálův padesátiletý tajemník **Luigi Capozzi**, který je duchovním od roku 1992. Když policisté vtrhli do bytu, našli Capozziho, jak se oddával sexuálním aktivitám s jinými muži. Přitom byl pod vlivem blíže neurčených drog. K pašování drog do Vatikánu mělo být využíváno luxusní auto s vatikánskou značkou, které italská policie nekontroluje.

Další skandály se tradičně týkaly praní špinavých peněz, do kterých byl zapleten monsignor **Nunzio Scarano**, vedoucí účetní Vatikánské banky. Na konci roku 2013 odhalil Evropský výbor Moneyval ve Vatikánské bance 105

transakcí, které zaváněly praním špinavých peněz. 28. dubna papež František předsedal kanonizaci Jana Pavla II., a upevnil tak desetiletí pokrytectví, které z římskokatolické církve učinilo jednu z nejhanobenějších institucí na světě.

A tak papež František, který je přezdíváný „papež Washingtonu“, který je úzce provázaný na operaci Condor v jižní Americe, obdobu evropského Gladia, dál vládne římskokatolické církvi. Líbáním nohou uprchlíků papež přispívá k totálnímu vyprázdnění základních křesťanských hodnot, které by měl ztělesňovat. Vatikán neslouží jako štít před hordami kmenů z Afriky a Asie, které se řítí do Evropy. Vatikán těmto hordám otevírá dveře. Proto se my sami musíme opevnit v naší víře. My sami, ať věřící nebo ateisté, musíme obnovit znovu čistou, ryzí a nezkaženou víru. Takovou, jakou Bůh seslal na zemi.

